

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်
သိဟဒေအင်

အမုန်းတရား၏ညှိနှောင်ဘွား

ကျား : ယု ဇိ အေ ၃ ချ် ကျ င်

ပထမပိုင်း

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၃ ခုနှစ်

ဝယ်ယူအကြိမ် အုပ်စု-၄၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာရီ၊ (ပန်းဝေဝေ စာပေ)

အမှတ် (၃၆၀) ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း နှင့် မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း

ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပင်

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးမှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်စံပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသာညည့်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အသစ်တရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဒီမိုကရေစီစနစ်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ထုမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- အစစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးသားတို့၏စိတ်ဓာတ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိပ်သိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ခန္ဓာစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ဆစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြင်စားရေး။

www.burmeseclassic.com

သိုင်းလောကသတင်း

သိုင်းလောက၌ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုဂိုဏ်းမှာ ဧကရာဇ်တောင်ကြား ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အလွန်ပင် အင်အားတောင့်တင်းလှပေသည်။

ဂိုဏ်းသားများသည် သိုင်းလောကမှာ ခြေချပြီး စတင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

သူတို့သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများကဲ့သို့ မကောင်းသူငယ် ကောင်းသူကယ် ဝါဒကို ကျင့်သုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြောက်လခန့် ကြာသောအခါ ဧကရာဇ်တောင်ကြား၏အမည်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာလေသည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်သူမဆို ဧကရာဇ်တောင်ကြားသို့ သွားရောက်၍ လေ့လာဝါက သူတို့သည် ရင်းနှီးပျူငှာစွာ ဆက်ဆံကြလေသည်။
သိုင်းလောကသားများသည် ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင်အား အလွန်ဝင် လေးစားကြည်ညိုကြသည်။

ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင် နန်းကုန်းစု၏အမည်မှာ ပို၍ တော်ကြားလာသည်။

နန်းကုန်းစုအား တွေ့ဆုံသော လူများသည် နန်းကုန်းစုအပေါ် ပို၍ လေးစားယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

နန်းကုန်းစု မည်သူ ဖြစ်သနည်း။

မည်သည့် ဇာတိက ဖြစ်သနည်း။

သူသည် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဝိုင်းကို တည်ထောင်လာသည်ကို မည်သူကမျှ မသိကြပါ။

နန်းကုန်းစုအား တွေ့ဆုံခဲ့သော လူများသည် နန်းကုန်းစုမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ခန့်ညား၍ အလွန်သိက္ခာရှိပြီး အားလုံးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟူသာ သိထားကြသည်။

ဧကရာဇ်တောင်ကြားသည် သိုင်းလောကပေါ်၌ ခိုင်မာစွာ တည်ရှိလာ၏။

ဧကရာဇ်တောင်ကြား၏အမည်သည် နေဝန်းပမာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တောက်ပ၍ နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဧကရာဇ်တောင်ကြားမှ လူများကို သိုင်းလောကသားများသည် ဧကရာဇ်တောင်ကြားနှင့် ခေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ခြင်းမှာ ဂုဏ်နို့သည်ဟု ယူဆကြကုန်တော့သည်။

* * *

ထို့အတူ...

မိုးနဂါးဟူသော သတင်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသို့ ဇုတ်ချည်းပင် ကျော်ကြားလာလေသည်။

မိုးနဂါးသည် မည်သည်မည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မည်သူကမျှ မသိကြပါ။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင်...

မိုးနဂါး အကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် သိုင်းလောကသားတိုင်း သိရှိထားပါသနည်း။

သိုင်းလောကသားတစ်ချို့သည် မိုးနဂါးကို မြင်တွေ့ဖူးခဲ့သည်။

သို့သော်...

မိုးနဂါး၏ရုပ်သွင်ကို မည်သူကမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါချေ။

သူတို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် မိုးနဂါးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်အောင်ဝတ်ဆင်ထားသလို မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကိုပါ အနက်ရောင်

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဝတ်ဖြင့် ဧည့်ထားသည်ဟု တွေ့မြင်သူများက ဆိုကြသည်။

သူမီးသော မြင်သည်လည်း အနက်ရောင် ဖြစ်သည်။

မိုးနက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ကျော်ကြား ထားသနည်း

သူသည် လူဆိုး သူခိုး လူယက် တိုက်ခိုက်သော မသမာ သူများကို ငြုတ်ငြုတ်ထားသား နှိမ်နင်းခဲ့ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် အတိုး ဝေစားသည့် သူဌေးများထံမှ ငွေများယူပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ခွန်ကြိုပေးကမ်းခြင်း စသည့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် သိုင်းလောကမှ အနက်ရောင် သိုင်းသမားတို့သည် သူတို့ လုပ်ငန်းများ အနေနှင့်အထွက် ဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းများ ရပ်တန့်သွားသည်အထိ ခံခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

အနက်ရောင်သိုင်းသမားတို့သည် မိုးနက်ဆိုသူအား အသေ ရရ အရှင်ရရ သံသမိမိ လိုက်လံစုံစမ်းလျက် ရှိနေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၉

ထိုအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်း အချိန်အတွင်းမှာပင် သိုင်း လောကတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ခု ထပ်မံထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

ယင်းသတင်းမှာ...

အရှေ့ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သော ရှာဖုံးမှာ လပြည့်နေ့ညမှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် လုံးဝပြန်ရောက် ထာခြင်း မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားသော သတင်း ဖြစ်လေ သည်။

ရှာဖုံးသည် သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများ ကြည့်ညှိလေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ အကြပ်ကိုင်၍ အမွေနည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

သူက အရှေ့ဂိုဏ်းမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းလော။

သူ မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်သွားပါသနည်း။

သိုင်းလောကသားများသည် ထိုသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍

ဝေဖန်ပြောဆိုနေချိန်မှာပင်...

နောက်သုံးရက် အကြာ၌ အနောက် လက်ထောက်ဂိုဏ်း ချုပ် တုကုကိုလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်၏။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤသတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာတော့သည်။

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ့အားထားရသည့် တပည့်များကို တွေ့ရခဲ၍ မှာရဲတို လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

ထိုနည်းတူ အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း တကုကျိကို တွေ့ရှိနိုင်ရန် လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားတို့ကို စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုထိပ်သီး ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းတို့မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်--

တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းမှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ ချင်းပြန်လည်း ပျောက်ဆုံးသွားပြန်၏။ *

ဆက်လက်ပြီး မြောက်ပိုင်းဂိုဏ်းမှ ထိန်ဂုက်၊ အလယ်ပိုင်းဂိုဏ်းမှ ရှောင်ရှမ်းတို့ပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ပျောက်ဆုံးသွားပြန်၏။

ထိုအခါ--

သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးသည် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ကျရောက်လာတော့မည်ဟု အလိုလို ပူပန်သောက ဖြစ်လာကြကုန်သည်။

ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ကြေငြာချက်တစ်ခုက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားစေပြီး ဂယက်ရိုက်လာ၏။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၁

ယင်းကြေငြာချက်မှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းများ ဖြစ်ကြသော အရှေ့ဂိုဏ်း၊ အနောက်ဂိုဏ်း၊ တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ဂိုဏ်း၊ အလယ်ပိုင်းဂိုဏ်း စသည့် ဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်များ လျှို့ဝှက်အမိန့်၏ သစ္စာတော်ကို ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

သစ္စာမခံလျှင် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဟု နှိမ်းခြောက်ထားလေသည်။

* * *

အစည်းအဝေး

ထိပ်တန်းဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်တို့သည် အရှေ့ဂိုဏ်း
၌ အရေးကြီးသည့် အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ဆွေးနွေးနေကြ၏။

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်သည် ထိုကြေငြာချက်ကို ဖတ်ပြပြီးနောက်
အားလုံး လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေသည်။

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညှိုးနွမ်း၍ နေ
လေ၏။

“သိုင်းလောကမှာ အေးချမ်းသာယာနေတာ ကြာပြီ၊ အခု
အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် တို့ဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်း သွေးစည်း
ပြီး ကျရောက်မယ့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့
အခုလို အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေး ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ရှုကျားဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမှာ
ရန်သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိထားတဲ့အတွက် ရင်ဆိုင်ဖို့

ခခက်ပါတူး၊ အခုတော့ ရန်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရတဲ့
အတွက် အတော်လေး ခက်ပါတယ်၊ သတိလဲ ထားရလိမ့်မယ်”

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ရန်သူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လျှို့ဝှက်ပါစေ မကြာခင် ရုပ်
လုံးပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဘက်က
ဤတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ ပြုလုပ်ထားသင့်ပါတယ်”

မြောက်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလူယုတ်မှာ ကြာကြာလျှို့ဝှက် မနေနိုင်ပါ

ဘူး”

အလယ်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“တစ်ခုခက်တာက ကျုပ်တို့လူတွေ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်
တာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့က ဒါနဲ့ အကြပ်ကိုင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်တို့လူတွေအတွက်လဲ စဉ်းစားရဦးမယ်”

ဟု ပြောသည်။

ပင်လယ်ဂိုဏ်းချုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ...

“အခု ဂိုဏ်းအသီးသီးရဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တွေ
အတော်ဆုံးနေတဲ့ကိစ္စက သူတို့ ဖမ်းသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့်မို့လဲ ကျုပ်တို့တွေကို အမိန့်ထပ်ပေးတာပဲဪ”

ကျွန်းတစ်ရာဂိုဏ်းချုပ်က သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြော
ဆိုသည်။

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျွန်ုပ်တို့သင်္ချာကို ပြောရမယ်ဆိုရင် သူပေးတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်တဲ့ ခန့်သွတ် ကြိုးစားပြီး စော်ထုတ်နိုင်ဖို့ လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်ပါတယ်”

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ အဓိကအချက်ပဲ”

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ဒီကိစ္စ ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းနေပါ တယ်၊ မကြာခင် ရှာဖွေတွေ့မှာပါလေ”

တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ်က ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်ကို ကြည့်လိုက် ပြီး...

“သတင်းအနှံ့ခံတဲ့ နေရာမှာ ချုံကျားဂိုဏ်းကို ဘယ်သူမှ မမိပါဘူး ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က တာဝန်ယူပြီး ကြိုးစားပေးပါလို့ ကျွန်ုပ်က မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတာ နောက်ကျနေပါပြီ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့သားတွေကို ဖြန့်ထားလိုက်ပါပြီ”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးတို့ သည် ဝမ်းသာသွားကြပြီး ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်အား လေးစားစွာ ကြည့် လိုက်ကြ၏။

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ချုံကျားဂိုဏ်းကသာ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဆယ်ရက်အ

တွင်းမှာ သတင်းကြားနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“စိတ်ချပဲ၊ ကျွန်ုပ်အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခုနစ်ရက်ထက် နောက်မကျစေရပါဘူး၊ အားလုံး စိတ်အေးအေးသာနေကြပါ”

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်-

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က သတင်းကောင်း စောင့်မျှော်နေပါ မယ်၊ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်ကိုလဲ ယုံကြည်ပါတယ်”

သူသည် ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာ၍ မျက်မှောင် ကြွတ်သွား၏။

“ခုလို ဂိုဏ်းချုပ်တွေ စုံနဲ့ညီညီ ရှိတဲ့ အချိန်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု အားလုံးသိအောင် ပြောပြပါမယ်၊ ဒါဟာ သံလွန်စ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြောပါဗျာ”

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တုကုကျိ ပျောက်ဆုံး သွားတဲ့အခါမှာ ဂိုဏ်းချုပ် သိုင်းကျမ်းအချို့လဲ ပျောက်ဆုံးသွားတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတယ်”

သူက အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်အား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆိုမှာကော သိုင်းကျမ်းပျောက်ဆုံးသွားတာ ရှိ သလား”

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ် ချွတ်နာဖုက်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ သတ်ပြင်းချကာ...

“ဗဟိုဝန်ထမ်း ကျုပ်တို့ အရှေ့ဂိုဏ်းရဲ့ အဓိကကျတဲ့ သိုင်း
တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစေတီတော့ပါဘူး”

သူသည် စကားရပ်၍ ဂိုဏ်းချုပ်များအား ကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ—

“ဒါပေမယ့် ဒီသိုင်းကျွန်းကို ရှာဖွေ ယူသွားပါတယ်လို့ ကျုပ်
စွပ်စွဲလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ရှာဖွေဟာ အတော်ကို စိတ်ချယုံ
ကြည်ရတဲ့ ဝုရိလ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ နေရာ
ကို ခံစားဖို့ သူ့ကို လျာထားပြီးသားမို့လို့ပါ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာလဲ တော်တော်တွေ့ရခက်တဲ့ ကိစ္စတစ်
ခုပါ”

တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆို ချင်းပြန့် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့နောက်
ကျုပ်တို့ တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းကျွန်းအချို့ ပျောက်ဆုံးသွားတာလဲ
တွေ့ရပါတယ်။ အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ် ပြောသလိုပဲ ချင်းပြန့်ဟာ တောင်
ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာမယ့်သူမို့ သူ့ကိုလဲ သိုင်းကျွန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး အထင်မလွဲစေချင်ပါဘူး”

အလယ်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၁) ❖ ၁၇

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သူတွေ အားလုံးလိုလို
ဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းကျွန်းတွေကို ယူသွားတယ်လို့ ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လဲ သိုင်းကျွန်းတွေ ပျောက်ဆုံးသွားလို့လားဗျ”

အလယ်ပိုင်းဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာတော့ ဘာမှအပျောက်အရှ မရှိပါဘူး
ဗျာ”

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြော
သည်။

“သည်ကိစ္စမှာ အကြောင်းနှစ်ခု ရှိမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိ
တယ်”

သူသည် အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုက ငါတို့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တွေဟာ ကိုယ့်
ဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းကျွန်းကို ယူဆောင်ပြီး တစ်နေရာမှာ သွားပြီး စုစည်း
နေမယ်။ သိုင်းဝညာချင်း လျှို့ဝှက်စွာ ဖလှယ်မယ်လို့ ယူဆလို့ ရပါတယ်”

အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ် ပြောမည့်
စကားကို နားထောင်နေ၏။

❖ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က အားလုံး စိတ်ဝင်စားသည်ကို တွေ့မှ
လေးသည်လိုက်သည်။

“နောင်တစ်ခုထ ရန်သူဟာ သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး
အောင်အရွှေ ခေါ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်၏စကားအဆုံးတွင် အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်
ရှုတ်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တော့ ခေါင်းတော်တော် ရှုပ်သွားပြီ၊ ဘာကို စဉ်းစား
ရဦးတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ ရှင်းသွား
မှာပါ”

ခွဲကျားဂိုဏ်းချုပ် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“က...ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာ တော်လောက်ပါပြီ၊
ကျုပ်တို့တွေ စုစည်းပြီး လှုပ်ရှားလိုက်ရင် အကြောင်းသိလာမှာပေါ့
ဗျာ”

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံးက ကြိုးစားကြပါ၊ သတင်းရလဲ
ပိုပေးကြပါ၊ အရေးအကြောင်းရှိလဲ အားလုံးပြန်စုကြတာပေါ့”

ထို့နောက် အစည်းအဝေးအား ရုပ်သိမ်းလိုက်လေတော့
သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၁) ❖ ၁၉

တရားခံ

ဤနေရာသည် လိုဏ်ဂူတစ်ခု ဖြစ်၏။

ယင်းလိုဏ်ဂူသည် မိုင်ဖုံးမြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာ
ဝေးသည်။

သို့သော်...

မိုင်ဖုံးမြို့တွင် နေထိုင်သည့် လူများသည် ထိုနေရာတွင်
လိုဏ်ဂူတစ်ခု ရှိသည်ကို မည်သူကမျှ မသိပါ။

သတိလည်း မပြုမိကြပါ။

အကြောင်းမှာ...

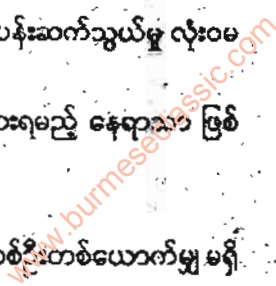
လိုဏ်ဂူ ရှိသော နေရာသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု လုံးဝမ

ရှိချေ။

ဝဲတာတောင်ကို ကျော်ဖြတ်၍ သွားရမည့် နေရာသာ ဖြစ်
လေသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်...

ထိုနေရာသို့ သွားရောက်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သောနေရာ ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

လိုက်ရုံအတွင်းထဲ၌ လူများ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုလူများသည် အဘယ်ကြောင့် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ မနေဘဲ ယင်းကဲ့သို့ ခေါင်လွင်သော နေရာသို့ လာရောက်စုဝေးနေကြပါ သနည်း။

* * *

လိုက်ရုံထဲ၌ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိ၏။

ကျောက်ခုံတန်း၊ ကျောက်ကွပ်ပျစ်များ ရှိသည်။

လိုက်ရုံအပြင်ဘက်၌ ချုံနွယ်ပိတ်ဆို့ထားသောကြောင့် လိုက်ရုံဝမှာလည်း လူနှစ်ယောက်စာဝင်ရန်သာ ရှိသောကြောင့် တော်ရုံ တွေ့မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

လိုက်ရုံထဲ၌မူ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ကျောက်စားပွဲ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေကြသူများမှာ သိုင်းလောကမှ ပျောက်ဆုံးသွားကြသော ဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်းမှ လက် ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။

စားပွဲပေါ်၌ သိုင်းကျမ်းမှတ်စုများ အစီအရီ ချထားလေ သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၂၁

စားပွဲတစ်ဖက်စွန်း၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

သူ့နောက်တွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်၍နေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ကြေးရောင်မျက်နှာ နှီးတပ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးတပ် ဆင်ထားကြသည်။

ထိုင်နေသော လူမှာ ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင် နန်းကုန်း နေပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ လူအများ ရှိနေသည်ဆိုသော်လည်း အလွန် တိတ်ဆိတ်ပြီး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်သည်။

နန်းကုန်းစုသည် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များကို တစ်ချက် ခေ့ကြည့်ပြီးနောက် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အခုလို ကျုပ်ဆီ ရောက်လာကြတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုလို သိုင်းကျမ်းပါ တစ်ခါတည်း ယူဆောင်လာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ထပ်မံပြောပါရစေ”

တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းမှ ချင်းပြန်က နန်းကုန်းစုကို စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လာချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ယုတ် စာတုနည်းနဲ့ ခေါ်လာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နန်းကုန်းစုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့အားလုံး ကျုပ်ရှေ့မှောက်ကို ရောက်
နေကြပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချင်းပြန် ဒေါပွသွားသည်။

“ဒါကတော့ မင်းတို့က ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်စာဆိုပြီး
လိမ်လိုက်တာကိုး”

နန်းကုန်းစုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာမဆို ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုရပါတယ်၊ ကျုပ်
တို့ရဲ့ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရေးအတွက် ဒီလိုပဲ သုံးရမှာပဲ”

သူက အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ ဆက်ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့၊ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် အသုံးမကျလို့ အခုလို အလိမ်ခံရတာ မဟုတ်လား”

အလယ်ပိုင်းပိုင်းမှ ရှောင်ရှမ်းက...

“ကျုပ်တို့ကို တော်ရုံတန်ရုံ လိမ်လို့ မရဘူး၊ အနောက်ပိုင်း
လက်ထောက်ပိုင်းချုပ် တုကုကျိက တို့ယံတိုင်လာပြီး စာပေးတာ
မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုက်ပါ့မလဲ”

ချင်းပြန်က တုကုကျိအက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ကျုပ်တို့ကို လိမ်ရတာလဲဗျ”

ပင်လယ်ပိုင်းမှ လက်ထောက်ပိုင်းချုပ်ကလည်း တုကုကျိ

အား ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(ပ) ❖ ၂၃

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက သစ္စာဖောက်တာ”
ကျွန်းတစ်ရာဂိုဏ်းမှ လက်ထောက်ကလည်း တုကုကျိအား

မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်ရုံတင်မကဘူး၊ ကျုပ်

တို့ကိုပါ ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”
တုကုကျိက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မတတ်နိုင်လို့ပါဗျား၊ အားလုံးကို တောင်းပန်ပါ
တယ်”

သူ၏အသံမှာ **သုဿ**ကြီး ဖြစ်နေ၏။

ရှာဖုံးသည် တုကုကျိအား မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ကြည့်
လိုက်ပြီး မသင်္ကာသလို မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအသံ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အရင်က ဒီလို မဟုတ်
ပါဘူး”

တုကုကျိမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ကြောင်
သွားသည်။

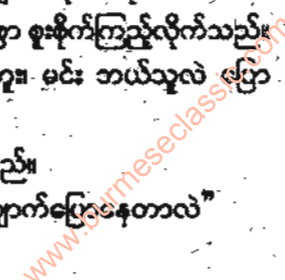
“ကျုပ်အသံက ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ အရင်အတိုင်းပဲပဲ”

ရှာဖုံးက တုကုကျိအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
“မင်း...မင်း တုကုကျိ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်သူလဲ ပြော

စမ်း”

တုကုကျိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ရှာဖုံး၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှာဖွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
တုကုကျိအား ခေ့ခေ့ကြည့်ကာ...

“တခြားလူကို သွားလိမ်လို့ရမယ်၊ ငါ့ကို လိမ်လို့မရဘူး၊
မင်းက တုတုထို့ မဟုတ်ဘူး၊ တုတုကျိ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”
သူ၏စကားကြောင့် ကျန်လူအားလုံးသည် တုကုထို့အား
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

တုကုကျိမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ရှာဖွေအား စူးရှစွာ ကြည့်
လိုက်၏။

“မင်း ရူးနေတာလား”

ရှာဖွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းဟာ တုကုကျိ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသေသေချာချာ
ပြောနိုင်တယ်”

သူက ပြောရင်း တုကုကျိကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“ခင်းအသံတ တုတုထို့ အသံ မဟုတ်ဘူး”

နန်းကုန်းစုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“နေ့တိုင်း တုကုကျိအတုဆိုရင် သူက ခင်ဗျားတို့ကို လာခေါ်
တုန်းက ဘာကြောင့် အတုမှန်း မသိကြတာလဲ”

ရှာဖွေက နန်းကုန်းစုအား ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“ကျုပ်ဆီကို တိတ်တဆိတ်လာပြီး ဆွေးနွေးတုန်းက တုကု
ကျိအစစ်ဆိုတာ ကျုပ်က ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အခုလို မင်းတို့

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၂၅

ယုတ်မာတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေတာပေါ့”

သူသည် နန်းကုန်းစုအား စူးစူးရှရှဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“အခု တုကုကျိ ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းတို့ သူ့ကို ဘာလုပ်ထား
သလဲ၊ မင်းတို့က သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် ငါက သူ့အတွက် လက်စား
ချေမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ရှာဖွေ၏အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အနည်းငယ် တုန်
ခါနေသည်။

နန်းကုန်းစုက ပြုံးကာ တုကုကျိအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကလဲ ဒေါသကြီးလိုက်တာ၊ အခု တုကုကျိက
ခင်ဗျား အနားမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လားဗျ”

သူက ရှာဖွေအား ခန့်သလို ပြောလိုက်၏။

ရှာဖွေသည် သူ့ဘေးတွင် ရှိနေသော တုကုကျိ၏မျက်နှာကို
လှုပ်တပြက် ခွာချလိုက်သည်။

ရှာဖွေ၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှပေသည်။

သူ၏လက်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသော တုကုကျိ
၏မျက်နှာကို ခွာချမိသွားသည်။

ထိုအခါ ရှာဖွေ၏လက်ထဲ၌ မျက်နှာတုတစ်ခု ပါလာပြီး
သူတို့အားလုံး မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များသည် တုကုကျိမှာ အတု ဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ရှာဖွေက ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ထိုလူစိမ်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ပြောစမ်း၊ တုကုကျီ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

နန်းကုန်းစု၏ရယ်မောသံက အခန်းထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ နားလည်ထားကြစမ်းပါ”

သူက စကားရပ်လိုက်ပြီး ရှာဖွေကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“အင်..တခြားလူတွေကိုသာ လိမ်လို့ရမယ်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ လိမ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံပါပြီ၊ ရှာဖွေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်၊ က..အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကြပါ”

ရှာဖွေတို့လူစုသည် နန်းကုန်းစု၏စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြ၏။

မှန်ပေသည်။

သူတို့အားလုံး နန်းကုန်းစု၏ထောင်ချောက်ထဲ ချောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းစုက အောင်နိုင်သူမာ ရင်ကော့ထားလိုက်ပြီး တုကုကျီအတုအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

တုကုကျီအတုက ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး နောက်သို့ ဆုတ်

သွားလေသည်။

ရှာဖွေက ခံပြင်းစွာဖြင့် နန်းကုန်းစုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တုကုကျီ ဘယ်မှာလဲ”

နန်းကုန်းစုက ရယ်မောကာ...

“သူ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် သူ့ကို အသေမသတ်ပါဘူး”

ထိန်ဝက်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ...

“ကျုပ်တို့ကို မှန်မှန်ပြောပါ။ အခုလို ကျုပ်တို့ကို လိမ်ခေါ်လာတာ တုကုကျီက သစ္စာဖောက်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

နန်းကုန်းစု ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သူက ခင်ဗျားတို့ကို သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ အထင်မလွဲပါနဲ့”

သူက အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်၏။

အားလုံးက သူ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်က လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် စဉ်းစားဉာဏ် မရှိဘဲ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရတယ်ဗျ”

ရှာဖွေက နန်းကုန်းစု၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တုကုကျီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွား၏။

“ခင်..ခင်ဗျား တုကုကျီကို ဘာတွေ လုပ်ထားသေးလဲ ပြော

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စမ်း”

နန်းကုန်းစု လက်ကာပြလိုက်၏။

“သူ့အတွက် စိတ်ချပါ။ သူ့ကို ကျုပ် မသတ်သေးပါဘူး”

ရှာဖွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစကားကို မယုံဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

နန်းကုန်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်ရင် ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်စိုင်းတာကိုတော့ အားလုံးက လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်ဗျ”

ရှာဖွေ တစ်ချက် တွေဝေသွားသည်။

ထို့နောက်...

သူက နန်းကုန်းစုကို မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

နန်းကုန်းစု မျက်နှာတည်သွားပြီး...

“လွယ်လွယ်လေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ အခု ပါလာတဲ့ သိုင်းကျမ်း

အတိုင်း ကျုပ်ရှေ့မှာ တစ်ခေါက်လောက် လေ့ကျင့်ပြီး ပြရမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှာဖွေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို

လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“သိုင်းကျမ်းစာအုပ်တွေရော”

နန်းကုန်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၂၉

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့ ကူးထားပြီးရင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ယူသွားနိုင်ပါတယ်”

ရှာဖွေက နန်းကုန်းစုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေ သည်။

“ကျုပ်တို့က ပြောမပြဘူးဆိုရင်ရော”

နန်းကုန်းစုက ရယ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ သေဆုံးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိထားပါဦး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သေဆုံးတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ ခိုကမ်းချုပ်ကတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်လဲ သူတို့ လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှာဖွေတို့လူစုမှာ နန်းကုန်းစု၏စကားကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်

ကြသွားလေ၏။

သူတို့အားလုံး၏စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားလေ တော့သည်။

* * *

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နန်းကုန်းစုသည် အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် အားလုံး သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ရှာဖွေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နန်းကုန်းစုအား ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က တုကုကျီကို အရင် တွေ့ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

နန်းကုန်းစုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ခိုင်းတာကို လုပ်ပါ၊ တုကုကျီကို တွေ့ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ လက်ယာရဲ့ လက်ဝဲရဲ့တို့က လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

သူသည် သူ့အနားတွင် ရှိသော လက်ဝဲရဲ့နှင့် လက်ယာရဲ့အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို တုကုကျီဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

သူသည် ယင်းသို့ မှာကြားပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၃၁

နန်းကုန်းစု ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လက်ဝဲရဲ့နှင့် လက်ယာရဲ့တို့က ရှာဖွေအား ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ သွားမှာလား၊ ကျန်တဲ့လူလဲ လိုက်မှာလား”

ရှာဖွေက ကျန်ရှိသော လူများကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိန်ဝက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲလိုက်မယ်”

ကျန်ရှိသော လူအားလုံးကလည်း လိုက်ကြည့်ရန် ဆန္ဒ ရှိကြသည်။

လက်ယာရဲ့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ.. လိုက်ချင်တဲ့လူအားလုံး ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

* * *

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤနေရာသည် လိုက်ရုံအတွင်းဘက် ဖြစ်၏။
ထိုနေရာတွင် အခန်းငယ်တစ်ခု ရှိသည်။
ယင်းအခန်းသည် သံတိုင်များဖြင့် ကာရံထားသည်။
ရှာဖွေသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပ် အခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော
တုကုကျိအား တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် တုကုကျိကို ယုံကြည်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်
ရသည် မဟုတ်လော။

ရှာဖွေသည် တုကုကျိ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်ကို မြင်
ရတော့ သနားလာ၏။

ရှာဖွေသည် သံတိုင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။
သို့သော်...

တုကုကျိက မမြင်သည့်အလား နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုပါ
ချေ။

“တုကုကျိ”

ရှာဖွေက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

တုကုကျိက တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိပါချေ။

ရှာဖွေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“တုကုကျိ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လာပါဦး ဒီကို”

တုကုကျိသည် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး လေးလံစွာဖြင့် ရှာဖွေ

အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

ရှာဖွေက...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၀) ❖ ၃၃

“တုကုကျိ ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

တုကုကျိသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ရှာဖွေအား စိုက်
ကြည့်လိုက်၏။

ရှာဖွေက...

“ငါက ရှာဖွေလေကွာ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

တုကုကျိက...

“ရှာဖွေ၊ ရှာဖွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

သူသည် တစ်ယောက်တည်း အသံတိုးတိုးဖြင့် ရေရွတ်နေ
သည်။

ရှာဖွေက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါက အရှေ့ဂိုဏ်းက ရှာဖွေလေ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး”

တုကုကျိက တွေဝေသွားပြီ...

“ရှာဖွေ၊ အရှေ့ဂိုဏ်းက”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမှတ်မိပြီ မဟုတ်လား”

တုကုကျိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အရှေ့ဂိုဏ်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ ရှာဖွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ရှာဖွေမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတော့၏။

သူသည် အတိတ်မေ့နေသော တုကုကျိအား ဆက်လက်

ကြည့်တော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်လာလေတော့သည်။

* * *

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှာဖွေတို့လူစုသည် သူတို့ အခန်း ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

သူတို့သည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ဤနေရာမှ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်အောင် ကြံစည်ရမည့် အကြောင်းကို တွေးနေကြလေသည်။

အချိန် မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

နန်းကုန်းစုက အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်လာတော့မှ အတွေးများ ပျက်သွားကြသည်။

နန်းကုန်းစုက ရှာဖွေကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“တုကုကိုကို တွေ ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

ရှာဖွေ အလွန်ခံပြင်းလာသည်။

“မင်းက သူ့ကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

နန်းကုန်းစုက...

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ဆေးကလေး နည်းနည်းတိုက်ထား

တာလောက်ပါပဲ”

ရှာဖွေ ဒေါသသွားသည်။

“မင်းက လူမဆန်ဘူး”

နန်းကုန်းစုက...

“အခု ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်စကားကို နားထောင်တာက လွဲ

လို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး”

အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြ၏။

နန်းကုန်းစုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို နှမ်းသာပေးမယ်၊ တုကုကိုကိုလဲ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်အောင် ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

ရှာဖွေ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ မေးလိုက်သည်။

“မင်းပြောတဲ့ စကားတည်ပါ့မလား”

နန်းကုန်းစု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လိုချင်တာ ရပြီးမှတော့ လောကပေါ်မှာ ငါကြောက်ရမယ့်လူ မရှိတော့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ခေါ်ထားစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ရှာဖွေက ကျန်ရှိသော လူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ကျန်ရှိသော လူများသည် မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

အားလုံးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ထိန်ဝက်က ဆက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောမိပဲလေ”

ရှာဖုံးက နန်းကုန်းစုဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူက နန်းကုန်းစုကို စူးရဲစွာ ကြည့်ပြီး အေးစက်သော လေ

သံဖြင့် ပြောလာလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကတိတည်ပါ”

နန်းကုန်းစု သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကတိတည်ပါတယ်”

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၃၇

ရိပ်မိတဲ့လူ

ည...။

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်ကို ဖြိုခွဲ
လိုက်သည်။

ထိုမြင်းခွာသံသည် စကရာဇ်တောင်ကြားထဲသို့ မောင်းနှင်
ဝင်ရောက်သွား၏။

“ရန်သူ”

အစောင့်များက အော်ဟစ်ရင်း မြင်းပေါ်မှလူကို ဝိုင်းရံ
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်...

မြင်းပေါ်မှ လူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အစောင့်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

အစောင့်များမှာ လူအင်အားများသော်လည်း မြင်းပေါ်မှ လူ၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်နေသဖြင့် ဟန့်တားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

မြင်းပေါ်မှ လူသည် တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားပြီး ဧည့်ကြိုဆောင်ရွေးသို့ အရောက်တွင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

သူ့ရှေ့သို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှ လူအား အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူက တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား

ပြီး မျက်နှာကိုလည်း အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။

လက်ဝဲရံက...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၃၉

မြင်းပေါ်မှ လူက အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က မိုးနဂါး”

“ဟင်”

“ဟာ”

လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့ အံ့ဩသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်

ကြသည်။

အတန်ကြာမှ လက်ဝဲရံက...

“လက်စသပ်တော့ မင်းက မိုးနဂါးကိုး”

ဝတ်စုံနက်(ဝါ)မိုးနဂါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လက်ယာရံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ။ မင်း ဒီကို ဝင်ခဲ့တာ မင်းအဖို့ ကံဆိုး

တာပဲ”

မိုးနဂါးက...

“ကျုပ်က ကြောက်တတ်ရင် ဒီကို မလာဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့

နဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်သိထားပြီးပြီလေ”

“ဘာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခံပြင်းသွား၏။

လက်ယာရံက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တောက် မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

မိုးနဂါးက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လက်ယာရံတို့ကလည်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေ

သည်။

မိုးနဂါးကမူ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်ရှင်း...

“ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ရဲ့ တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဘယ်သွားနေလဲ”

လက်ဝဲရံက...

“တို့ တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို တွေ့ချင်ရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကို

နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

မိုးနဂါးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

စကားဆုံးလျှင် သူက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ယား”

လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့က ညာသံပေး၍ တိုက်လိုက်ကြ

သည်။

သူတို့ တစ်ဦးစီ၏ သိုင်းပညာမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှ

သည်။

နှစ်ဦးပေါင်း သိုင်းပညာမှာ ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းနေ

သည်။

သို့သော်...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၄၁

သူက မမူဘဲ ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်ပြီး ထူးခြားလှသည်။

အစပိုင်း၌ လက်ယာရံတို့ အသာစီး ရရှိလာသော်လည်း

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအောက်၌ အလူးအလဲ ခံလာရလေတော့သည်။

* * *

“ဟိုး...ဟိုး”

လေတိုးသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

မိုးနဂါး၏တိုက်ကွက်များမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးသဖြင့် ခုခံရန်

မလွယ်ကူပါချေ။

“ယား”

လက်ယာရံက ငြာသံပေးရင်း ဓားရှည်ဖြင့် မိုးနဂါး၏ ဝမ်း

ဗိုက်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လျန်ရှိသော လက်ဝါးဖြင့် မိုးနဂါး၏

ငယ်ထိပ်သို့ ရိုက်ချလိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မိုးနဂါး အထိနာသွားတော့မည်ဟု

ထင်မှတ်ရလေသည်။

သို့သော်...

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိုးနဂါး၏လှုပ်ရှားမှုက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ထောင်းလှ၏။

သူက တိုးဝင်လာသော လက်ယာရံ၏ခါးကို သူ၏ခါးဖြင့်
ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ချမ်း”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်ယာရံ၏ခါးမှာ ဦး
တည်ရာပြောင်းသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

မိုးနဂါးက လက်ယာရံ၏လက်ဝါးသည် ငယ်ထိပ်သို့ မကျ
ရောက်နိုင်မီမှာပင် သူ၏ခါးကိုလက်အား ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်
၏။

မိုးနဂါး၏ခါးမှာ လက်ယာရံ၏ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းမိသွားလေ
သည်။

“ဟင်”

လက်ယာရံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး ကပ္ပာကယာ
နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော်...

မိုးနဂါး၏ခါးက သူ၏ရင်ဝသို့ တစ်လက်မခန့် စူးဝင်လေ
သည်။

“အား”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၄၃

လက်ယာရံ အထိတ်တလန့် အော်ပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်
လိုက်၏။

လက်ဝဲရံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

လက်ယာရံမှာ အော်ရာရရှိသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ယား”

လက်ဝဲရံက ညာသံပေးကာ မိုးနဂါးအား ခါးဖြင့် လှုပ်တစ်
ပြက် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဝှစ်”

လေတိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟိတ်”

မိုးနဂါးက လေထဲတွင် ကျွမ်းပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အရှိန်လွန်သွားသော လက်ဝဲရံ၏နောက်ကျော
သို့ ခြေစုံပစ် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်
ဝဲရံမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

လက်ယာရံ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး လက်ဝဲရံအား ပြေး
စွဲ ပွေ့ထုလိုက်သည်။

လက်ဝဲရံ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံးမဲ့သွား၏။

“ဝေါ့”

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက ချွေးပွက်ကို အန်ထုတ်လိုက်ပြီး သတိမေ့သွားလေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

မိုးနဂါးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဒေါင်..ဒေါင်..ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မလွတ်စေနဲ့”

“ဝိုင်းထား”

အစောင့်များသည် အော်ဟစ်ကြွားဝါရင်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးလွှားရောက်လာကြလေ၏။

သူတို့သည် မိုးနဂါးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

မိုးနဂါးက လုံးဝမမူပါချေ။

“ယား”

သူက အသံပေးကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ဖူးရှသော်အသံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်တွား(ပ) ❖ ၄၅

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

အစောင့်များ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း မိုးနဂါးအား မယှဉ်နိုင်ပါ။

မကြာမီ အစောင့်များသည် တားမနိုင် ဆီးမနိုင် ဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

မိုးနဂါးသည် အိတ်ထဲမှ ယမ်းပျော့တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဓားငယ်တစ်လက်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီးရှို့လိုက်လေသည်။

လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေစဉ် မိုးနဂါးသည် ၎င်းဓားဖြင့် နန်းကုန်းစု၏သီးသန့်အခန်းသို့ ဝစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လှုပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ အစောင့်များလည်း ကြက်သေသေကာ ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

သီးသန့်ခန်းအဆောင်သည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာတော့သည်။

“မီးဟေ့”

“မြန်မြန်ငြိမ်းကြ”

ယခုမှ အစောင့်များသည် မီးငြိမ်းသတ်ရန် ပြေးလွှားသွားကြ၏။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သီးသန့်ခန်းမှာ မီးရိုန် ပိုပြင်းလာသည်။
အစောင့်များမှာလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြလေသည်။
လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့လည်း ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရနေကြ
သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိုးနဂါးက ရယ်မောလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

အစောင့်များ ခေါင်းပေါ်မှ ခုန်ပျံကျော်လွှားသွားကာ သူ့
မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူ့နောက်တွင် အစောင့်များ၏အသံသည် ဆူညံစွာ ထွက်
ပေါ်နေသည်။

သူသည် တောင်ကြားသို့ အရောက်တွင် နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ မီးတောက်မီးလျှံများ ထောင်တက်လာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

မိုးနဂါးသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး မြင်းကို မောင်းနှင်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူ့နောက်တွင် ဆူညံသော အသံများမှာ တဖြည်းဖြည်း
ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အကြံသမား

မမျှော်လင့်ဘဲ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
ရှာဖွေနှင့် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ခုနစ်ယောက်က လက်
ခံဘဲ ငြင်းဆန်ကြ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

နန်းကုန်းစု အလွန်ဒေါသထွက်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လက်ဝဲရံနှင့် လက်ယာရံတို့လူစု ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

“ဟင်”

နန်းကုန်းစု အံ့ဩသွားလေသည်။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ယာရံ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး...

“အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ရှိလို့ပါ”

နန်းကုန်းစု မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း”

လက်ယာရံက...

“သခင်ကြီး မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဧကရာဇ်တောင်ကြားကို မိုး

နဂါးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

နန်းကုန်းစု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လက်ယာရံက ဆက်ပြောသည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး သီးသန့်အဆောင်ကို

မီးရှို့ပစ်ခဲ့ပါတယ်”

နန်းကုန်းစု ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။

“မင်းတို့ သည်လောက် လူများပြီး မိုးနဂါးဆိုတဲ့ကောင်ကို

နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ဘူးလားကွ”

လက်ဝဲရံက...

“မိုးနဂါး ရောက်လာတဲ့အတွက် ဧကရာဇ်တောင်ကြားရဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်ကို မကြာမီ သိုင်းလောကသားအားလုံး သိသွားမှာ

ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်..”

နန်းကုန်းစုက လက်ယာရံအား ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက အပြင်မှာနေပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ

ပါ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၄၉

လက်ယာရံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး”

ပြောပြီး လိုက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

နန်းကုန်းစုသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ရှာဖွေအား

စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုငြင်းရင် ဘယ်လို အကျိုးသက်ရောက်မယ်ဆိုတာ

ပြရမှာပေါ့လေ”

သူက အပေါ်အကျိ်ရှည်ကို ချွတ်လိုက်၏။

“က...ကျုပ်ကို နိုင်တဲ့လူ ကျမ်းစာအုပ်ကို ယူပြီး ထွက်သွား

နိုင်တယ်”

ရှာဖွေက ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ကျုပ်စကားဆုံးအောင် နားထောင်၊ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့

ရှုံးသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နိုင်တာ လုပ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးရ

မယ်”

နန်းကုန်းစုက ပြောလေသည်။

ရှာဖွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် လက်ခံတယ်”

နန်းကုန်းစုက ကျန်ရှိသော လူများကို တစ်ချက်ဝေကြည့်

လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ရော”

ကျန်ရှိသော လူများကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နန်းကုန်းစုက မိုးပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ ကျော်ကြားတဲ့ လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊
ကိုယ့်ကတိ ကိုယ်တည်ချောင်တယ်”

ရှာဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့ ကတိတည်တယ်”

နန်းကုန်းစုက လိုဏ်ဂူဝဘက်သို့ လက်ဆန့်ပြလိုက်၏။

“ဒီအထဲမှာ ကျဉ်းပါဌာယ်၊ အပြင်ဘက်ကို ကြွကြပါ”

ရှာဖုံးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရှေ့မှ ဦးဆုံးထွက်
ခွာသွားလေသည်။

ကျန်ရှိသော လူများသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာ
သွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(ပ) ❖ ၅၁

ပညာစုံစုံလင်လင်

သူတို့အားလုံး လိုဏ်ဂူဝအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။
လက်ယာရံက ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ရပ်နေသည်။

နန်းကုန်းစုက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်ပါ။ အကြောင်းထူးရင်
အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြား”

လက်ယာရံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး”

နန်းကုန်းစုသည် ရှာဖုံးအား မြေပြန့်နေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားသည်။

သူသည် မြေကွက်လပ် အလယ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေ
သည်။

“ဘယ်သူက အရင်လာမလဲ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိန်ဝှက်က ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး နန်းကုန်းစုနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

နန်းကုန်းစု ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလက်နက်ကို သုံးမလဲ”

ထိန်ဝှက်က...

“လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ပဲ ကျုပ်ပြိုင်မယ်”

နန်းကုန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ်လဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြ

မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသင့်အနေအထား ရပ်တန့်ပြီး
နောက် ထိန်ဝှက်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိန်ဝှက် သိုင်းပညာမှာ ကျောက်ကွဲလက်ဝါး ဖြစ်၏။

ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကိုတောင် ခုတ်နိုင်သည်ဟု အဆို ရှိ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သော
အခါ လေတိုးသံများ တဟူးဟူး ဖြည့်လာသည်။

နန်းကုန်းစုသည် ပေါ့ပေါ့ထန်ထန် သဘောမထားဝံ့တော့ပါ
ချေ။

“ဟား”

သူသည် ညာသံပေးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုက ပြင်းထန်ထူးခြားလှလေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၅၃

နန်းကုန်းစု ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ရှာဖွေနှင့်
နှိပ်နှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကပင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟား”

ပို၍ အံ့ဩနေသူမှာ ထိန်ဝှက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ...

နန်းကုန်းစု အသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကွက်မှာလည်း
ကျောက်ကွဲလက်ဝါးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန် ပြင်းထန်စွာ တိုက်
ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေတိုးသံ တဟူးဟူး
ထွက်ပေါ်လာ၏။

မကြာမီ...

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
နန်းကုန်းစု လက်ဝါးစောင်းသည် ထိန်ဝှက်၏ညာလက်
စောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။

ထိန်ဝှက်၏ညာဘက်လက်တစ်ဖက်သည် ထုံကျဉ်သွားလေ
သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

နန်းကုန်းစုက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။
“ဘယ်သူလာဦးမလဲ”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှာဖုံးက သူများထက် ဦးအောင် ရှေ့သို့လှမ်းတက်လာသည်။

နန်းကုန်းစုက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပြီကိုး”

ရှာဖုံးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...
“စကားမရှည်နဲ့”

သူသည် လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်လိုက်ပြီး နန်းကုန်းစုအား တိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

နန်းကုန်းစုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက အရှေ့ဂိုဏ်းရဲ့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ လက်သီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တာကိုး”

သူသည် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရှာဖုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်း...မင်းက ကျုပ်တို့ မိုးကြိုးလက်သီးကို ဘယ်က တတ်တာလဲ”

နန်းကုန်းစုက မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီပညာဟာ ခင်ဗျားတို့ အရှေ့ဂိုဏ်းကပဲ တတ်သလား တစ်ခြားလူတွေ မတတ်ရတော့ဘူးလား”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၅၅

သူသည် စကားပြောနေသော်လည်း တိုက်ခိုက်မှုမှာ အည်းငယ်မျှ မလျော့ပါ။

ရှာဖုံးသည် ဒေါသ ဖြစ်နေသောကြောင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် အည်းငယ် စောသွားသည်။

နန်းကုန်းစု၏လက်သီးတစ်လုံးသည် သူ့ပန်းပေါ်သို့ ထိမှန်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ရှာဖုံး၏ဇွော့ကိုယ်သည် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

“ယား”

တောင်ပိုင်းလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

အသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကွက်မှာ သန့်တန့်သိုင်းကွက် ဖြစ်သို့သော်...

မမျှော်လင့်ဘဲ နန်းကုန်းစုကလည်း သက်တန့်သိုင်းကွက် ဖြစ်လည်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်”

ခွင်းပြန့် အံ့သြခြင်းမက အံ့သြသွားသည်။

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူသည် တိုက်ခိုက်ရာမှ ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

သူသည် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် နန်းကုန်းစုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

နန်းကုန်းစုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က နန်းကုန်းစုလေ”

ချင်းပြန့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက နန်းကုန်းစု မဟုတ်ဘူး”

“ဟား..ဟား..ဟား”

နန်းကုန်းစုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘယ်သူလဲ”

ချင်းပြန့်သည် သူ့အား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက အနောက်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ထောက် တုကုကျီ ဖြစ်ရမယ်”

နန်းကုန်းစုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ”

ချင်းပြန့် မှဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“သက်တန်သိုင်းကွက်ဟာ အနောက်ဂိုဏ်းရဲ့ အထွတ်အထိပ် သိုင်းပညာတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပညာရပ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မပေး

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၅၇

ဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ အနောက်ဂိုဏ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဟာ တုကုကျီ ဖြစ်ရမယ်”

နန်းကုန်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မှားနေပြီဗျာ။ တုကုကျီကို ကျုပ်က လိုက်ရုံထဲမှာ ချုပ်ထားတာ ခင်ဗျားတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ချင်းပြန့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“သူ့ရဲ့ စကားကို မယုံကြည်ကြပါနဲ့”

စကားသံနှင့်အတူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား အံ့သြစွာ ကြည့်နေ၏။

ထိုလူသည် နန်းကုန်းစု ရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြုံးလိုက်သည်။

“မိုးနဂါး”

“ဟင်”

“ဟာ”

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေသည်။

နန်းကုန်းစုက ပို၍ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။
အကြောင်းမှာ လက်ယာရံ စောင့်ကြပ်သည့်ကြားမှ မိုးနဂါး

ရောက်ရှိလာ၍ ဖြစ်လေသည်။
မိုးနဂါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်ယာရံကို စောင့်မနေပါနဲ့၊ သူ့ကို ရှုံ့ကျား
ဂိုဏ်းသားတွေက ဖမ်းထားပြီးပါပြီ”

“ဧည့်”
နန်းကုန်းစုက ဓားထိုးထုတ်လိုက်၏။

“မိုးနဂါး၊ မင်းက ငါ့ကို အတော်ဒုက္ခပေးတာပဲ သေဖို့သာ
ပြင်ထား”

စကားဆုံးလျှင် သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

မိုးနဂါးက လက်ကာပြလိုက်သည်။
“ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပါပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စမ်း

ပါ၊ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေသလဲဆိုတာ”
“ဟင်”

နန်းကုန်းစုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုကြည့်မိလိုက်
သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားတော့၏။

လူတစ်စုသည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၅၉

သည်။ ထိုလူများထဲမှ သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ
သော အရှေ့ဂိုဏ်း၊ အနောက်ဂိုဏ်း စသည့် ဂိုဏ်းချုပ်များ ပါဝင်နေ
သည်။

နန်းကုန်းစုသည် အခြေအနေ မဟန်မုန်း သဘောပေါက်
လိုက်၏။

မိုးနဂါးက နန်းကုန်းစုအား ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်လေသည်။
“သူက ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်ရင် မျက်နှာကို ခွာချလိုက်ကြ

ခါ”
အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က နန်းကုန်းစု၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

“ခင်ဗျား မျက်နှာက မျက်နှာတုတစ်ခု တပ်ထားတယ်ဆို
တာ ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ယောက်ျားပီပီ မျက်နှာတုကြီး

ကို ခွာချလိုက်စမ်းပါ”
“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

နန်းကုန်းစုသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့၍ အားရပါးရ
ဆယ်မောလိုက်၏။

သူသည် အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။
“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်က ယောက်ျား လုပ်ရဲရင်

မိတယ်”
သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်နှာပေါ်မှ ပါးလွှာသော
မျက်နှာတုတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခွာချလိုက်လေသည်။

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟာ”

“ဟင်”

သူတို့လူစုသည် ထိုမျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ...

နန်းကုန်းစုဆိုသူမှာ အနောက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တုကုကျိပင် ဖြစ်နေသည်။

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က...

“တုကုကျိ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မိုက်ရတာလဲ”

တုကုကျိ မဲ့လိုက်၏။

“အမှန်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ ကျုပ်၊ရမှာ၊ ခင်ဗျားက ဆရာနားကပ်ပြီး အခွဲကောင်းလို့ ခင်ဗျားရတာ ကျုပ်ကျေနပ်မယ် များ ထင်နေသလား”

သူသည် ပြောရင်း ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် သာတယ်ဆိုတာ သိရအောင် သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေတာဗျ”

အနောက်ဂိုဏ်းချုပ်က...

“မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ ယူချင်ရင် ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်း အတွင်းမှာယူရင် ရပါတယ်၊ အခုတော့ မင်းအကြံဟာ ယုတ်မာရက်စက်တဲ့အတွက်..”

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၆၁

တုကုကျိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီး သားပါ”

“မင်းနားလည်ရင် အေးအေးဆေးဆေးဆေး ငါတို့ နောက်ဆိုက်နဲ့ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

တုကုကျိ မချီပြီးပြီးလိုက်၏။

“မလိုပါဘူး”

သူက မိုးနဂါးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုးနဂါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ ပြောပါ”

တုကုကျိ မဲ့လိုက်သည်။

မိုးနဂါးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောပါ”

မိုးနဂါး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အညတရတစ်ယောက်ပါဗျာ”

“မင်း..”

“ခင်ဗျားလိုပဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလဲ ကျုပ် ဘယ်သူ့အတွက် သိချင်နေကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက..”

မိုးနဂါးက စကားတစ်စိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိချင်နေတာပါပဲဗျာ”

တုကုကျိ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

မိုးနဂါးအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်မိလေသည်။

သို့သော်...

မိုးနဂါးသည် တုကုကျိကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသူများကိုလည်းကောင်း လုံးဝအမှုမထားဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများပင် ဟန့်တားဖို့ အချိန် မရလိုက်တော့ချေ။

မိုးနဂါးမှာ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

* * *

နောက်ကွယ်မှာ

ဘုံကျောင်းပျက်လေးတစ်ခု...

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ သစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထွန်းကာ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသော ဘုံကျောင်းပျက် ဖြစ်သည်။

ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမည်သူ မရှိသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခုပြီဖြစ်ရကား ဘုံကျောင်းလေးမှာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေပြီလေသည်။

လေစေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ယိမ်းနွဲ့သွားပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးများမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိုးနဂါး ဖြစ်သည်။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိုးနဂါးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက် ဘုံ
ဘောင်သက်ထံ ဝင်သွားလေသည်။

ကြောပါချေ။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ လူငယ်တစ်ဦး ပြန်ထွက်လာလေ
သည်။

ဘုံကျောင်းထဲ ဝင်သွားသည့် မိုးနဂါးက အနက်ရောင်ဝတ်
ထားသော်လည်း ပြန်ထွက်လာသော လူငယ်ကား အဖြူရောင်ဝတ်စုံ
ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပြီး ယောကျ်ားပီသစွာ ချောမောခန့်
ညားသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး မြက်ပင်ရှည်များ
ကြားမှ ဖြတ်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟင်း”

လေးတွဲသော သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသကဲ့သို့ ခြေလှမ်း
လည်း တုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ
မြက်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကား သိုင်းလောက၌ လူအင်အား အများဆုံး ဂိုဏ်း

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၆၅

ဦး ဖြစ်သည့် ချုံကျားဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်အား ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး....

“နေဝန်းခြံဝင်းက သခင်လေးထင်းလုံဟာ သိုင်းလောကမှာ
ဆင်ရှားနေတဲ့ မိုးနဂါး ဖြစ်နေတာကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

နေဝန်းခြံဝင်းမှာ သိုင်းလောကမှ နာမည်ကျော် ခြံဝင်းတစ်
ခု ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းပိုင်ရှင် သခင်ကြီးထင်းကြူးသည် ထိပ်သီးသိုင်းသ
မားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူငယ်မှာ နေဝန်းခြံဝင်းပိုင်ရှင်
သခင်ကြီးထင်းကြူး၏သား ထင်းလုံ ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်(ဝါ)သခင်လေးထင်းလုံက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဦးက ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ထင်းလုံ
ဂီရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“ကျုပ်ကို ဂါရဝပြုစရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ကတောင်
သခင်လေးကို ဂါရဝပြုရဦးမှာပါ”

“ဗျာ”

သခင်လေးထင်းလုံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်စကားကြောင့် သခင်လေး အံ့သြသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ အနောက်လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တုကုကိုက ဧကရာဇ်တောင်ကြားကို လျှို့ဝှက်ထူထောင်ခဲ့တယ်။ သူက တောင်ကြားပိုင်ရှင် ဘဝနဲ့တစ်မျိုး၊ အနောက်လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တုကုကို ဘဝနဲ့တစ်မျိုး၊ ဘဝနဲ့တစ်မျိုး ဖန်တီးပြီး မွေနှောက်ခဲ့တာကို သခင်လေး ရိပ်မိပြီး သူ့ရဲ့ အကြံကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းကြီးရှစ်ဂိုဏ်းက မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းကြီးရှစ်ဂိုဏ်းနဲ့ သိုင်းလောကပျက်စီးမယ့် အရေးကို သခင်လေး အကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်တို့က သခင်လေးကို ဦးညွှတ်ရမှာပါ”

ဤတွင် သခင်လေးထင်းလုံ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ..ကျွန်တော်က သည်လောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကံကောင်းထောက်မပြီး ခုလို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

ထိုစကားက သခင်လေးထင်းလုံသည် သူက သိုင်းလောကမှ ‘လျှို့ဝှက်သူရဲကောင်းမိုးနဂါး’ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

သခင်လေးထင်းလုံကလည်း ထိုဖြစ်ရပ်ကို ချက်ခြင်းသတိပြုမိလိုက်ပြီး ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်အား ဦးညွှတ်ကာ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မိုးနဂါး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ

ထုတ်ဖော်မပြောဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“သခင်လေးဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဘာကြောင့် လူသိ မခံချင်တာလဲ၊ လူငယ်လူရွယ်တိုင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးဖို့၊ ထင်ရှားကျော်ကြားဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

သခင်လေးထင်းလုံက...

“ကျွန်တော်က အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်လို့ပါ”

သူ၏စကားမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပါဝင်နေပေသည်။

ထင်ရှားကျော်ကြားမှုသည် ပူလောင်ခြင်း တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်မှာ သခင်လေးထင်းလုံအား ပိုပြီး လေးစားသွားလေတော့သည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေးက မသိစေချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

သူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဟမ်း၊ ကျုပ်က သခင်လေးကို မိအောင် လိုက်လာရတာ အတော်မောသွားတယ်။ ခုနေ့များ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သခင်လေးထင်းလုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် အရက်တိုက်ပါရစေ”

ဟု ပြောရာ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါစို့”

“ကောင်းပြီ..ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းပျက်လေးကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

စားသောက်ဆိုင်လေး...။

မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ မထင်မရှား စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သို့ သခင်လေးထင်းလုံနှင့် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲ လူရှင်းနေသော်လည်း နှစ်ယောက်သား ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူကာ အရက်နှင့် စားစရာများ မှာကြားစားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က အရက်သောက်လိုသည်ဟု ပြောခဲ့၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၆၉

သခင်လေးထင်းလုံကလည်း အရက်တိုက်ပါမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စသည်လည်း အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က သခင်လေးထင်းလုံမှာ မိုးနဂါး ဖြစ်ကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မပြုပါဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

သို့သော်...

သခင်လေးထင်းလုံက အဘယ်ကြောင့် မိုးနဂါး အမည်ခံကာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်လက်ထောက်တန်းချုပ် တုကုကျိက ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင် နန်းကုန်းစုဟု ဘဝနှစ်မျိုးခံယူကာ သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်သည့် ကိစ္စကို သိရှိဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က သိရှိလိုသည့်သဘော ရှိကြောင်း သခင်လေးထင်းလုံ သိရှိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် အရက်တိုက်ပါရစေဟု ပြောကာ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်သည် သိုင်းလောက၌ အရက်အသောက် မြင်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ယခုတစ်ကြိမ်၌ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က အရက်သုံးခွက်ထက်

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပိုမသောက်ပါချေ။

အရက်သုံးခွက် သောက်ပြီး ဆက်မသောက်တော့ဘဲ သခင်လေးထင်းလုံကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

သခင်လေးထင်းလုံက...

“ကျွန်တော် မိုးနဂါး ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အရင်ပြောပြရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျေနပ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဒါအကောင်းဆုံးပါပဲ၊ မိုးနဂါး ဖြစ်လာမှ ဧကရာဇ်တောင်ကြားကို ပြိုခွင်းတဲ့ အနေအထားကို ရောက်လာမယ် မဟုတ်လား”

သခင်လေးထင်းလုံက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မိုးနဂါး ဖြစ်လာရတာဟာ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ၊ ဒါထက် တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ ‘သွေးနဂါး’ဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတာ ဦးသိမယ် ထင်ပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဟာ သိတာပေါ့၊ သိုင်းလောကရဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ လူတိုင်းသိတာပေါ့၊ ကျုပ်တောင် သခင်လေးက မိုးနဂါးဆိုတော့ လူဆိုးကြီးသွေးနဂါးနဲ့ နာမည်ဆင်နေတယ်ဆိုပြီး တွေးမိသေးတယ်”

သခင်လေးထင်းလုံက...

“ကျွန်တော်တို့ဟာ နာမည်ဆင်ရုံတင်မကဘူး ထဲထဲဝင်ဝင်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၇၁

ပတ်သက်ခဲ့ကြပါသေးတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟေ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သခင်လေးဟာ သွေးနဂါးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သွေးနဂါးသည် သိုင်းလောကအား တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစေခဲ့သော သိုင်းသမားဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသာမက ရှောင်လင်း၊ ဝူတန် အစရှိသည့် ထိပ်သီးသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများကပင် မိုးနို့ ခဲ့ရသည်။

သွေးနဂါးသည် သိုင်းလောက၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထင်သလို မွေ့နှောက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ယနေ့ထက်တိုင် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ဆင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

နောက်ဆုံးတွင် သိုင်းလောကသားများက သွေးနဂါး သေဆုံးသွားပြီဟု လက်ခံလိုက်ကြလေတော့သည်။

သခင်လေးထင်းလုံသည် သွေးနဂါးဆိုသည့် သိုင်းသမားဆိုးကြီးနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ခဲ့ပါသနည်း။

သခင်လေးထင်းလုံက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ပေမေ့ကို ခွင့်

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောင်းပြီး သိုင်းလောကထဲကို အလည်အပတ် ခရီးထွက်လာခဲ့ပါ တယ်။ ချင်းထိုင်နယ်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့ တောလမ်းတနေရာ မှာ လဲကျညည်းညူနေတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ပြီး ကူညီခဲ့ရပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“အဲဒါ သွေးနဂါးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သွေးနဂါးက မသေသေးပဲကိုး”

“ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေ ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မရဘဲ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် လက်ပေါ်မှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာပါ”

“ဪ”

သခင်လေးထင်းလုံသည် သွေးနဂါးအကြောင်း ပြောရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာပုံ ရှိလာလေသည်။

“သူဟာ တစ်ချိန်က သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို နောင် တရပြီး ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာ၊ လူသူ မရှိတဲ့ တောတောင်တွေထဲ လှည့် လည်သွားလာနေထိုင်ခဲ့တာ၊ သည်လိုနဲ့ တောထဲက အဖျားရောဂါ တစ်မျိုး စွဲကပ်ပြီး ဝေဒနာခံစားခဲ့ရတာပါ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“နယ်ခြားဒေသဘက်က တောတောင်တွေထဲမှာ အင်မ တန် ပြင်းထန်တဲ့ အဖျားရောဂါ ဖြစ်စေတဲ့ ရောဂါပိုးမွှားတွေ ရှိတယ်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(ပ) ❖ ၇၃

လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်”

သခင်လေးထင်းလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သွေးနဂါးဟာ မကွယ်လွန်မီမှာ သူ့ရဲ့ သိုင်းကျမ်းမှတ်စု ကျွန်တော့်ကို ပေးသွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပညာကို လေ့ကျင့်ပြီး မိုးနဂါးဆို တဲ့ဘွဲ့ကို ခံယူပါ။ အဖျားကောင်းကျိုး၊ သိုင်းလောကကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်ပါလို့ မှာကြားသွားပါတယ်”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“မိုးနဂါးဆိုတဲ့ဘွဲ့ ထူးဟာ သွေးနဂါးက ပေးသွားခဲ့တာကိုး” သခင်လေးထင်းလုံက...

“သူက သည်ဘွဲ့ ထူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြသွားပါသေး တယ် ခင်ဗျာ”

“ပြောပါဦး”

“သွေးနဂါးဆိုတဲ့သူကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေး စွန်းခဲ့ရတယ်။ အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးတွေကို မိုးရေနဲ့ ဆေး ကြောပစ်တဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် မိုးနဂါးဆိုတဲ့ဘွဲ့ ထူး ခံယူရမယ်လို့ ရှင်းပြသွားတာပါ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေ သည်။

“အတော်ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် သိုင်းလော ကမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မိုးနဂါးဟာ အဖျားကောင်းကျိုး၊ သိုင်းလော ကကောင်းကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့တာကိုး”

သခင်လေးထင်းလုံက...

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထက်
ခြက်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေက သူ့ကို
လက်မခံတာကြောင့် သူ့အကြောင်း မဖော်ထုတ်ရဲသလို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လဲ လျှို့ဝှက်ပုံကွယ်နေခဲ့တာပါ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမယ်ဆို
ယင် မိုးနဂါးဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတောင် မသိ
ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဪ”

နို့ကျားဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သခင်လေးထင်းလုံ မည်မျှလျှို့ဝှက် နေထိုင်ခဲ့ရမည်ကို
လည်း တွေးမိလိုက်သည်။

လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ
နေထိုင်ရသည့် ဘဝမှာ အလွန်စိတ်ပျက် ညည်းငွေ့စရာ ကောင်းနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

နို့ကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“နန်းကုန်းစုဆိုတဲ့ တုကုကျိနဲ့ကော ဘယ်လိုများ ပတ်သက်
ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သခင်လေးထင်းလုံက...

“ဒါကိုလဲ သွေးနဂါးကပဲ ပြောပြသွားခဲ့တာပါ”

“ဟင်..သွေးနဂါးက သည်အကြောင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်
လား”

နို့ကျားဂိုဏ်းချုပ် အံ့သြသွား၏။

သခင်လေးထင်းလုံက...

“တုကုကျိက ဧကရာဇ်တောင်ကြားကို ဖန်တီးတဲ့အခါ
အမှောင်လောကသားတွေကို စုစည်းခဲ့ပါတယ်။ သည်လိုနဲ့ အမှောင်
လောကသားတွေကတဆင့် သွေးနဂါးအကြောင်း သိသွားပါတယ်။
လူယုံတော်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ သွေးနဂါးကို
ဧကရာဇ်တောင်ကြား ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

နို့ကျား သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“သခင်လေး ကံကောင်းပြီး တုကုကျိ ကံဆိုးသွားခဲ့တာပေါ့
လေ”

“သွေးနဂါးကပဲ တုကုကျိဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းပြီး သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူ ဖြစ်လို့ ဆုံးမရမယ်လို့
မှာသွားတာပါ”

ယခု အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နို့ကျားဂိုဏ်းချုပ် နားလည်
သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တုကုကျိက ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင်၏ အကြပ်ကိုင်ခံရ
မည်ဟု အကြောင်းပြဖန်တီးကာ အခြားဂိုဏ်းကြီးများမှ လက်
ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များအား လှည့်စားပြီး ဂိုဏ်းကြီးရှစ်ဂိုဏ်းမှ သိုင်း
ဘုန်းများကို ရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးထင်းလုံသာ သွေးနဂါးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ခြင်း မရှိ
ခင်ပွင့် သိုင်းလောက၏ကံကြမ္မာမှာ မတွေးဝံ့စရာ ဖြစ်လေသည်။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချို့ကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“သခင်လေးနဲ့ သွေးနဂါးတို့ တွေ့ဆုံမှုဟာ သခင်လေး အတွက်သာမက သိုင်းလောကအတွက်ပါ ကံကောင်းသွားစေခဲ့တာပဲ။ ကဲ...ခုတော့ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ သခင်လေး ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်သွားမလဲ ပြောပါဦး”

သခင်လေးထင်းလုံက...

“ကျွန်တော် နေဝန်းခြံဝင်းကို ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“အင်း...ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ”

ချို့ကျားဂိုဏ်းချုပ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

သခင်လေးထင်းလုံ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ချို့ကျားဂိုဏ်းချုပ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သခင်လေးနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဆုံခဲ့ပါဖူး

လေ။ ကဲ...ကျုပ်သွားပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ စပိုင်ထံမှ ထွက်သွားတော့သည်။

သခင်လေးထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။

* * *

နေဝန်းခြံဝင်း

သခင်လေးထင်းလုံသည် နေဝန်းခြံဝင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စောစောအချိန်...

ခြံဝင်းပိုင်ရှင် သခင်ကြီးထင်းကြူးက ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်သို့ ဆင်းကာ၊ လေညှင်းခံနေ၏။

ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ရောင်စုံပန်းများ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသည်။

ပျားပိတုန်းလိပ်ပြာလေးများက ပန်းဝတ်ရည်စုပ်ယူရန် ဟိုမှသည် ပျံဝဲနေ၏။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများကလည်း သာယာသော နံနက်ခင်းတေးကို သီကျွေးနေ၏။

၇၈ ❖ တတ္တသိုလ်သီဟအောင်

အေးမြသော လေပြည်လေညှင်း ငွေယမ်းတိုက်ခတ်လာ
သောအခါ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

သခင်ကြီးထင်းကြူးက အေးမြကာ သာယာလှပနေသော
နံနက်ခင်းကြောင့် စိတ်ထဲကြည်လင်ရွှင်လန်းနေ၏။

ညက သိုင်းလောကသို့ အလည်အပတ် ခရီးထွက်သွား
သော သားဖြစ်သူ ထင်းလုံသည်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောကမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပေလီကာ ပြဿနာ များ
ပြားလှသော လောက ဖြစ်ရကား သားဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရ
လေသည်။

ထင်းလုံက သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူလို
နေရကား တားဆီးဖို့ မတတ်သာခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ပညာစုံမှသာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်
စားခွင့် ပြုမည်ဟု စည်းကမ်းသတ်မှတ်ကာ ဟန့်တားထားခဲ့သည်။

ထင်းလုံကို သူ၏ပညာကုန် သင်မပေးဘဲ တဖြည်းဖြည်း
ခြင်းသာ သင်ပေးကာ အချိန်ဆွဲထားခဲ့သည်။

ထိုသို့ အချိန်ဆွဲခဲ့ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလုံနိုင်အောင်
ဖြစ်ကာ သိုင်းလောကသို့ ခေတ္တခဏ အလည်အပတ် ခရီးသွားလို
သည်ဟု ခွင့်တောင်းလာသောအခါ မတတ်သာဘဲ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၇၉

ထင်းလုံ သိုင်းလောကထဲ ထွက်သွားချိန်မှစ၍ ပူပင်သော
ဏ ရောက်နေခဲ့ရသည်။

ထင်းလုံ ဘေးမသိ ရန်မခ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့မှသာ
သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့တော့သည်။

စိတ်ထဲ ပျေပါးကာ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာခဲ့ရလေတော့
သည်။

သခင်ကြီးထင်းကြူး လေညှင်းခံနေစဉ် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့
လှနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နေဝန်းခြံဝင်း၏ အိမ်ထိန်းကြီးရှုလောက်နှင့် ထင်းကြူး၏
နန်းသည် သခင်မကြီးယဉ်မေတို့ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထိန်းရှုလောက်က ရေနေ့ကြမ်းနှင့် စပျစ်သီးခြောက်
စားပါရှိသည် လင်ဗန်းကို ကိုင်ဆောင်လာသည်။

ပန်ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကျောက်စားပွဲ၌ လင်ဗန်းကို တင်ပြီး
ထင်းကြူးကို ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ရေနေ့ကြမ်းသုံးဆောင်လို့ ရပါပြီ သခင်ကြီး”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

သခင်ကြီးထင်းကြူးက ကျောက်ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်
ထိုက်သည်။

သခင်မကြီးယဉ်မေက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ရေနေ့
ကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလိုက်လေသည်။

ထင်းကြူးက ရေနေ့ကြမ်း တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သားကော မနီးသေးဘူးလား”

ဟု မေးလေသည်။

ယဉ်မေက...

“သားက ခရီးပမ်းလာလို့ ထင်ပါတယ်။ ခုချိန်ထိ အိပ်ပျော်နေတုန်းပါပဲ”

ထင်းကြူးက အိမ်ထိန်းရှုလောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ရှုလောက်က...

“သခင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာ မရှိပါဘူး သခင်ကြီး”

ဟု အလိုက်တသိ ပြောလေသည်။

ထင်းကြူးသည် ထင်းလို အိမ်က ထွက်သွားသည်နှင့် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရန် အိမ်ထိန်းရှုလောက်ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

သိုင်းလောက၌ ရှုလောက်၏အဆက်အသွယ်များစွာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှုလောက်သည်လည်း တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ ထင်ရာစိုင်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထင်းကြူးနှင့် ရင်ဆိုင်ရှုံးနိမ့်ပြီးနောက် ထင်းကြူးကို ရိုသေလေးစားကာ နေဝန်းခြံဝင်း၌ အိမ်ထိန်းလာရောက်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

ရှုလောက်က သိုင်းလောကမှ သူ၏မိတ်ဆွေများအား ထင်းလိုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်စေခဲ့သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၈၁

ထင်းလိုက မိုးနဂါးအဖြစ် အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ခည်သူကမျှ မရိပ်မိဘဲ ထင်းလိုသည် သိုင်းလောကအတွင်း လှည့်လည်သွားလာလည်ပတ်ကာ မည်သို့သော ပြဿနာမျှဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်း မရှိဟု အားလုံးယူဆခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထိန်းရှုလောက်၏စကားကြောင့် ထင်းကြူး ကျေနပ်သွားလေသည်။

“သားက သိုင်းလောကထဲ သွားပြီးပြီဆိုတော့ အနည်းဆုံး နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက် အပြင်ထွက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သားဖြစ်သူအား မျက်စိအောက်မှာပင် ထားနိုင်တော့မည် ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထင်းကြူးက ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ...

“ညီမကော သားကို ကြည့်တာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မေးပြီးမှ ဇနီးသည်ယဉ်မေ၏မျက်နှာ အမူအရာကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမ တာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ယဉ်မေက...

“အစ်ကို ခွင့်ပြုပါ”

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ခွင့်တောင်းပြီး ထင်းကြူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်
လိုက်လေသည်။ ထင်းကြူးက ဇနီးသည်ကို အကဲခတ်ရင်...

“ညီမ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လားဟင်”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ယဉ်မေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့်..”

“သားက ထူးခြားနေတယ် ထင်လို့ပါ”

“ဟင်..”

ထင်းကြူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“သား ဟုတ်လား၊ ဘာတွေများ ထူးခြားနေလို့လဲဆိုတာ

ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲက အလိုလို သိနေတာက
သူဟာ အရင်ကနဲ့ မတူဘဲ ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာပါ”

“ဒါ..”

ထင်းကြူးလည်း မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ယဉ်မေသည်လည်း သိုင်းပညာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။

သူမသည် လူကဲခတ် အလွန်တော်သူလည်း ဖြစ်သည်။
ယဉ်မေ၏စကားက ထင်းကြူး ရတက်မအေးနိုင်အောင်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၈၃

ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

ထင်းကြူးက စိတ်ငြိမ်သွားအောင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်
ငှဲသောက်လိုက်သည်။

အလောတကြီး မမေးတော့ဘဲ ယဉ်မေ ပြောလာမည့်
စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ယဉ်မေလည်း စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထားပြီးမှ...

“အစ်ကို၊ သားဟာ အပြင်ထွက်သွားပြီး ထိပ်သီးသိုင်း၊
ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရင်းနီးခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ထင်းကြူးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

ယဉ်မေက...

“ကျွန်မနားလည်သလောက် ပြောရရင် သားရဲ့သိုင်း ပညာ
နဲ့ အတွင်းအားဟာ အံ့မခန်း တိုးတက်နေပြီဆိုတာပါပဲ”

“ဟေ”

ထင်းကြူး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ညီမ၊ မင်းမင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

ယဉ်မေက...

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ၊ သူဟာ ကျွန်မတို့သားပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် အရင်က ထင်းလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြောင်းလဲသွားပြီ”

“ညီမ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ သူက ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွား
တာလဲ”

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သူက...”

“ပြောသာပြောပါ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

ထင်းကြူး အားပေးစကား ပြောလိုက်တော့မှ ယဉ်မေ အားတက်သွားကာ သူမ၏ခံစားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဟာ သိုင်းပညာတစ်ခုက လွဲရင် တခြား ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောင်းလဲသွားတာ သိုင်းပညာတစ်ခုပဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သားဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ သိုင်းပညာမက တခြားထိပ်သီးသိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို တတ်မြောက်ထားခဲ့တာ သေချာတယ်”

ထင်းကြူး နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထင်းလုံ ပြောင်းလဲသွားသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောနေစရာ မလိုဘဲ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ နားမလည်နိုင်ကြသည်မှာ ထင်းလုံသည် မည်သူနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပညာရရှိခဲ့သည်ဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၈၅

ယဉ်မေက...

“ဘယ်သူက သိုင်းပညာ သင်ပေးလိုက်သလဲဆိုတာကို ကျွန်မသိချင်သလို အစ်ကိုလဲ သိချင်မယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အလောတကြီးလုပ်လို့ မရပါဘူး။ အချိန်ယူပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်”

ထင်းကြူး သဘောတူလိုက်သည်။

“ကျုပ်သဘောတူပါတယ် ညီမရယ်”

ထင်းလုံသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းကြူးတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ထင်းလုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရင်မောနေရလေတော့သည်။

* * *

ထင်းကြူးနှင့် ယဉ်မေတို့သည် နောက်တစ်နေ့မှ စ၍ ထင်းလုံအား လုံးဝမျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်...

ထင်းလုံ၏အပြုအမူ အနေအထိုင် အပြောအဆို အားလုံး မည်သို့မျှပြောင်းလဲမှုမရှိ။

ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိဘနှစ်ပါးအား ရိုသေလေးစားပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံသည်။ ပြုစုသည်။

စာပေပညာနှင့် သိုင်းပညာကို ယခင်အတိုင်း ပုံမှန်လေ့ကျင့်သည်။

သူလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားများကို မပျက်ကွက်စေရပါ။

ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ထွက်ကာ လည်ပတ်ခြင်းမျိုး တစ်စိမ်းတစ်စာ တစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ဆက်ဆံခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိပါ။

မသင်္ကာစရာကောင်းသည့်ကိစ္စ ဘာမှမတွေ့ရလေလေ ထင်းကြူးနှင့် ယဉ်မေတို့ ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးရလေလေပင်။

မည်သို့ဆိုစေ။

အချိန်ယူပြီး စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသကဲ့သို့ အိမ်ထိန်းရှုလောက်၏ အဆက်အသွယ်များတစ်ဆင့် သတင်းစုံစမ်းရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(ပ) ❖ ၈၇

ခုတ်ရာတခြား

အိမ်ထိန်းရှုလောက်က ထင်းကြူးနှင့် ယဉ်မေတို့ရှေ့၌ အရိအသေပေးကာ ရပ်နေသည်။

သူက ရိက္ခာဝယ်ထွက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ နေဝန်းခြံဝင်းမှ ထွက်သွားပြီး သိုင်းလောကတခွင် လှည့်လည်ကာ ထင်းလုံအကြောင်း စုံစမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အလွန်လျှို့ဝှက်သော ထင်းလုံ၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရှုလောက် ဘာတစ်ခုမျှ စုံစမ်း၍ မရခဲ့ချေ။

ထင်းလုံနှင့် မသက်ဆိုင်သော သိုင်းလောက သတင်းများသာ သိခဲ့ရသည်။

ထင်းကြူး အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ထိန်းရှုလောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး--

“ဘာမှ စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ဘူး ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှုလောက်က...

“သခင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထူးခြားမှု မရှိပါဘူး သခင်ကြီး”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ရှုလောက် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သခင်လေးအကြောင်း စုံစမ်းရင်း သိုင်းလောက အတွက် စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ တခြားသတင်းတစ်ခုကို ကြားခဲ့ရပါတယ်”

ထင်းကြူး စိတ်မပါဘဲ...

“ဘာသတင်းများ ဖြစ်နေလို့လဲ”

ရှုလောက်က...

“သမားညီနောင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သတင်းပါ”

“သမားညီနောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သိုင်းလောက၌ ဆေးဆရာများ၊ သမားတော်များ ရှိကြသည့်အနက် ယန်ယိကျင်းနှင့် ဝူးကြည်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်သဘောထားခြင်း မတူ ကွဲပြားကာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ခဲ့

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၈၉

ကြသည်။ တစ်ယောက်က ဖြူလျှင် တစ်ယောက်က မည်းသည်။

တစ်ယောက်က ကောင်းလျှင် တစ်ယောက်က ဆိုးသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုက အလွန်ပြင်းထန်ရကား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဩချရသည်အထိပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားများ အံ့ဩထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်မှာ ဆေးပညာ ယှဉ်ပြိုင်မှု ဖြစ်လေသည်။

သမားတော်ယန်ယိကျင်းသည် နယ်ခြားဒေသမှာ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသည့် အမြီးခြောက်မြေ ကိုက်ခံရသူတစ်ဦးကို ဆေးကုပေးပြီး အသက်ကယ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုလူမှာ အမြီးခြောက်မြေ အကိုက်ခံရသူများတွင် ပထမဦးဆုံး အသက်ရှင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အမြီးခြောက်မြေ၏ ပြင်းထန်လှသော မြေဆိပ်ကို ဖြေခွမ်းဆေးနိုင်ခဲ့ရကား ယန်ယိကျင်းကို အားလုံး ချီးကျူးခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင် ညီဖြစ်သူ ဝူးကြည်က အမြီးခြောက်မြေဆိပ်ထက် ပြင်းထန်သောအဆိပ်ကို ဖော်စပ်တီထွင်ခဲ့လေသည်။

ဝူးကြည်သည်လည်း ဆေးပညာတွင် ပါရမီရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ရကား မကြာမီ အမြီးခြောက်မြေဆိပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်သော ‘ငရဲအဆိပ်’ကို ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဝူးကြည်၏ငရဲအဆိပ်သည် သိုင်းလောက၌ ကြောက်စရာကောင်းဆုံး အဆိပ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရသေးသည်။

ယန်ယိကျင်းနှင့် ဝူးကြည်တို့၏ ပညာပြိုင်ခြင်းသည် တစ်နေ့

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ သိုင်းလောကအတွက် ထိခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ဝါရင့် သိုင်းသမားကြီးမားက တွက်ဆခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

နောက်ပိုင်း၌ ဝူးကြည်ကော ယန်ယီကျင်းပါ သိုင်းလောက ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မရှိကြတော့သဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မိသူများ တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ထင်းကြူးက...

“သမားညီနောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရွှေလောက်က...

“သမားညီနောင်ထံက ယန်ယီကျင်းကို သိုင်းလောကထဲမှာ မကြာခင် တွေ့နေရပေမယ့် ဝူးကြည်ကတော့ ပျောက်ဆုံးနေတယ်၊ တစ်ချို့က ဝူးကြည် သေဆုံးသွားပြီလို့ ယူဆကြတယ်၊ တစ်ချို့က တော့ ဝူးကြည်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး အဆိပ်တစ်မျိုး မျိုး ဖော်စပ်နေတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်”

ထင်းကြူးက...

“ယန်ယီကျင်းနဲ့ ဝူးကြည်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ်နေ သဘောထားဟာ သာမန်လူတွေနဲ့ မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားတယ်၊ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ရူးသွပ်နေသူတွေလိုတောင် ပြော တဲ့လူတွေရှိတယ်၊ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဝူးကြည်က ပိုဆိုးတယ်၊ ‘အရူးဝူးကြည်’၊ ‘ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်’ အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ်ခံ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၉၁

ခဲ့ရတာ၊ အင်း... ဝူးကြည် ပျောက်ဆုံးနေတာ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ် ဖို့ ကောင်းတယ်”

သူလည်း အရူးဝူးကြည်(ဝါ)ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်အား စိုးရိမ် ပူပန်မိလေသည်။

ရွှေလောက်က...

“ယန်ယီကျင်းနဲ့ ဝူးကြည်တို့ စကားများခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် ဝူးကြည် ပျောက်သွားတာ၊ ဝူးကြည်က လောကပေါ်မှာ ဖြေဆေး မရှိတဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အဆိပ်ကို သူဖော်စပ်ပြမယ်၊ အဆိပ်ဖြေဆေး ဖော်စပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့လို့ ယန်ယီ ကျင်းကို စိန်ခေါ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ထင်းကြူး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း... သိုင်းလောကအတွက် ရင်လေးစရာပါလား”

ရွှေလောက်က...

“ဝူးကြည် မကြာခင် သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်လာလိမ့် မယ်လို့လဲ သတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်”

ထင်းကြူးက...

“ထားပါတော့လေ၊ အိမ်ထိန်းကြီးလဲ ခရီးပမ်းလာတယ်၊ အနားယူလိုက်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ရွှေလောက်က ဦးညွှန်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ရွှေလောက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ထင်းကြူး

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

က ဇနီးသည်ယဉ်မေတက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမသားက သိုင်းလောကထဲ ရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ သမားညီနောင်နှစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ယဉ်မေက...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

လူစည်ကားနေသော လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းဘေးတစ်နေရာမှ သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်၌ အဘိုးအို တစ်ယောက်က သစ်ပင်ကို မိကော ငိုက်မြည်းနေလေသည်။

လေလွင့်သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုသူတောင်းစားကြီးကား သာမန်သူတောင်းစားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော်လည်း ရုတ်တရက် နှာခေါင်းတစ်ရှူးဖြင့် မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။

တဆက်တည်း ခေါင်းထောင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်တွား(ပ) ❖ ၉၃

ခတ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် မလှမ်းမကမ်း၌ ရွာတစ်ရွာတစ်ရွာ အရက်အိုး တစ်အိုးဆွဲကာ သွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်သည် လမ်းအတိုင်း သွားနေရာမှ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများကား ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိဘဲ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားကာ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

“ဟင်..စာပေသမား”

စာပေသမားသည် ထင်ရှားသော သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အနောက်လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က မကရာဇ်တောင်ကြား ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဖန်တီးကာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးရန် ကြံစည်ခဲ့စဉ်က သိုင်းလောကသားများက ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့စဉ်က စာပေသမားမှာ တောင်တန်းဒေသသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ပါဝင်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

စာပေသမားသည် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ရင်းနှီးသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော စာပေသမားကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည့်အပြင် စာပေသမား၏လက်ထဲ၌ ထိပ်တန်းဝါးစွာစိမ်းအရက်တစ်အိုး ဆွဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရကား ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မနေနိုင်တော့ဘဲ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

စာပေသမား နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု တွေးမိပြီး...

“သူက ငါ သည်မှာ အိပ်နေတာကို သိနေတယ်။ လက်ထဲ အရက်အိုး ဆွဲသွားတာ ငါ့ကို တမင် များခေါ်သွားတာပဲ။ ဟွန်...ငါ လိုက်မသွားဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်အောက်၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

စာပေသမား ထွက်သွားရာဘက်သို့ ကျောခိုင်းထားလိုက်သော်လည်း သူ၏ရင်ထဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

အရက်သောက်လိုစိတ်က ပို၍ ပြင်းပျလာလေသည်။

နောက်ဆုံး...

“သူက ငါ့ကို များခေါ်တာ အကြောင်း ရှိလိမ့်မယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးလဲဆိုတာ သိရအောင် လိုက်သွားဦးမှပဲ”

ဟု ညည်းတွေးပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စာပေသမား ထွက်သွားရာဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၉၅

မြို့ပြင်၌ ခရီးသွားများ အနားယူ တည်းခိုနိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသော ဧရပ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုဧရပ်ပေါ်၌ ခရီးသည်အချို့ အနားယူနေကြလေသည်။ ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်သည် ပြေးလွှားလာရင်း ဧရပ်အနီးသို့ ရောက်လာလျှင်...

“ခင်ဗျား ဘာလိုက်ရှာနေတာလဲဗျ”

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ကြည့်လိုက်ရာ ဧရပ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က လက်ရပ်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စာပေသမား ဖြစ်လေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

“အရက်လိုက်ရှာနေတာ”

တမင် အရွံ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

စာပေသမားက အရက်အိုးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“သည်မှာ အရက်ရှိတယ်လေဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် စာစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဧရပ်ပေါ်သို့ ငွေ့ခနဲ ရောက်သွားလေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က စာပေသမားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု မေးလိုက်သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများက အရက်အိုး ဆီသို့ ရောက်နေ၏။

စာပေသမားက...

“ကျုပ်က တောင်ပေါ်ဒေသကို ရောက်နေတာ”

ထိုစဉ် ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။

စာပေသမား ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို ဆုံးမတဲ့ပွဲမှာ

ကိုယ်တိုင် ဝင်မပါလိုက်ရတာ အတော်ဆိုးတာပဲ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဝါးရွက်စိမ်းအရက်က မဆိုးပါဘူး”

“အင်... မိုးနဂါးက ဝါးပင်တွေ ကြားထဲက ထွက်လာသလို”

“ဝါးရွက်စိမ်းပါ”

“ရပါတယ်၊ ဝါးရွက်စိမ်းကို သောက်လိုက်ရင် မိုးပေါ်

ရောက်သွားပြီး နဂါးနဲ့ တွေ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ရော့ဗျာ”

စာပေသမားက အရက်အိုးကို ထိုးပေးလိုက်၏။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ် ဘာမှမပြောဘဲ အရက်အိုးကို ယူကာ

တရိန်ထိုး မော့ချလိုက်ရာ တခဏအတွင်းမှာပင် အရက်တစ်အိုးလုံး

ကုန်သွားလေတော့သည်။

ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကား အလွန်ပြင်းသော အရက်အမျိုး

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၉၇

အစား ဖြစ်လေသည်။

အရက်ကို အမြဲတမ်း သောက်သုံးနေသူတစ်ယောက်ပင် သုံးခွက်လောက် သောက်မိလျှင် ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် မူးယစ်သွားလေသည်။

အရက်ချိုးဖြစ်သော ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်သည်ပင် အရက် တစ်အိုးလုံးကုန်အောင် တရိန်ထိုးသောက်လိုက်ပြီးသောအခါ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

စာပေသမားက...

“ခင်ဗျား မိုးပေါ်ရောက်ပြီး နဂါးကို တွေ့ပြီလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“မင်းက မိုးနဂါးကို တွေ့ချင်နေတာလား”

စာပေသမားက...

“တွေ့ရရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“သူ့ကို တွေ့ရဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

စာပေသမား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဧကရာဇ်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို ဆုံးမပြီးတဲ့နောက် မိုးနဂါး ထွက်သွားသလို ခင်ဗျားလဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားက မိုးနဂါးနောက်ကို လိုက်သွားတာလို့ ကျုပ်တွေ့မိလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ချုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းတော့ တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး”

စာပေသမားက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ရုံကျားဂိုဏ်းချုပ်က...

“သူက မိုးပေါ်မှာသာမကဘူး၊ မိုးဝေးကြီးက နေဝန်းကြီး ထဲမှာနေတာ”

“ဪ”

“သူ့ကို ဘယ်သူမှ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရုံကျားဂိုဏ်းချုပ်၏ မျက်လုံးများ ရိဝေလာသည်။

ဦးခေါင်းထဲ ချာချာလည်အောင် မူးနောက်ရိဝေလာသည်။

“သူက နေဝန်းထဲမှာ”

ဟု ထပ်တလဲ ရေရွတ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေကလေး လှဲလျောင်းကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

စာပေသမားလည်း ရုံကျားဂိုဏ်းချုပ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ် ပျက်သွားလေသည်။

“ငါ အရက်တစ်အိုးကုန်အောင် တိုက်လိုက်မိတာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ညည်းတွားနေ၏။

ဧရပ်ပေါ်၌ အနားယူနေသော ခရီးသွားအချို့ ရှိနေပြီး အနားယူပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ လေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၁) ❖ ၉၉

ထိုခရီးသည်များထဲမှ အနီရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးအို တစ်ယောက်ကလည်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

အကယ်၍ ထိုအဘိုးအိုက...

“မိုးနဂါးက နေဝန်းထဲမှာ နေတာ”

ဟု ရုံကျားဂိုဏ်းချုပ်၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ တီးတိုးရေရွတ်သွားသည်ကိုသာ စာပေသမား ကြားနိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်...

* * *

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အလွန်လှပတင့်တယ်ပြီး ကျက်သရေရှိအောင် ပြုလုပ်ထားသည့် အဖိုးထိုက်အကောင်းစား မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းပိုင်ရှင်မှာ မြို့စား၊ နယ်စား သို့မဟုတ် သူဌေး သူကြွယ်တစ်ယောက်ယောက်၏ မြင်းလှည်း ဖြစ်ရမည်ဟု အဘိုးအို တွေးမိလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် အဘိုးအိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သန်းကာ မြို့အနောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပြီး စည်ကားနေသော မြို့လယ်သို့ ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်လေသည်။

မိုးလင်းလာသည်နှင့်အမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ လှည်း လူစည်ကားလာပြီး စကားသံ၊ စားသောက်သံများဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

ထိုစဉ် လူနစ်ယောက်က စကားတပြောပြောဖြင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး အဘိုးအို အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် အဘိုးအို တွေ့ခဲ့သည့် မြင်းလှည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုနေကြသည် ဖြစ်ရာ အဘိုးအို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ဂုဏ်ပြုခြင်း

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းလာသည်နှင့် လမ်းများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်သွားလေသည်။

မထင်မရှား တည်းခိုခန်းလေး တစ်ခုမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ် ရောက်လာလေသည်။

စာပေသမား၊ နို့ကျားဂိုဏ်းချုပ်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့သော ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည့် အနီရောင်ဝတ်အဘိုးအို ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး လမ်းမကြီး အတိုင်း စည်ကားနေသော မြို့လယ်ပိုင်းသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည် ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ချန်းသူဌေးကြီးနဲ့ စိတ်ဓာတ်က တကယ့်ကို ချီးကျူးစရာပါ ဝဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းဘေးမှာ သေသွားတဲ့ သူတောင်းစား တစ်ယောက်ကိုတောင် သူ့ရဲ့မြင်းလှည်းနဲ့ အကောင်းစား အခေါင်းကို အသုံးပြုပြီး သုသာန်ကို ပို့ပေးခဲ့တာ”

အဘိုးအို ပို့ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများနှင့်အတူ ကျက်သရေ ရှိလှသော မြင်းလှည်းကြီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စကားပြောနေသူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ဟော ကျက်သရေမြင်းလှည်း ပြန်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုသူတောင်းစားနဲ့ အလောင်းကို သုသာန်ပို့ ပြီးပြီ ထင်တယ်”

ကျန်တစ်ယောက်က ပြော၏။

လင်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ အခြားလူများကလည်း ထိုအစိုး ထိုက်မြင်းလှည်းကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ လေသည်။

“ကျက်သရေမြင်းလှည်းက နေ့ညမရွေးဘူး၊ အကူအညီ

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၀၃

တောင်းလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းသွားပြီး ကူညီတော့တာပဲ”

“ချန်းသူဌေးရဲ့ လုပ်ရပ်က အတော့်ကို ချီးကျူးစရာ ကောင်း တယ်”

“သူ့မှာ ခံစားချက်ရှိတာကိုး သူငယ်စဉ်က အင်မတန် ဆင်း ရဲခဲ့တာ၊ ကပ်ရောဂါဆိုးတစ်ခု ကျရောက်တော့ လူတွေ သောက် သောက်လဲ သေဆုံးခဲ့ရာမှာ သူ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလဲ ဝါသွားတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ချန်းသူဌေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ တခြားလူတွေ ကို ဖြစ်သလို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရတာ၊ ချန်းသူဌေးဟာ သည်ဖြစ်ရပ် ကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားချိန်မှာ တိရိစ္ဆာန်တစ် ကောင်လို မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိရှိ သင်္ဂြိုဟ်ခံရသင့်တယ်လို့ ခံယူခဲ့တာ”

“အိပေါ့ဗျာ၊ သူ့ချစ်သားလာတဲ့အခါ အဖိုးထိုက်လှတဲ့ ကျက် သရေမြင်းလှည်းကို ဖန်တီးပြီး ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲ သေဆုံးသွားပါ စေ ကျက်သရေမြင်းလှည်းနဲ့ ဂုဏ်ရှိရှိ သုသာန်ကို ပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ် နိုင်ဖို့ ကူညီဆောင်ရွက်နေတာပေါ့”

အဘိုးအိုသည် ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကို နား ထောင်ရင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေသည်။

ချန်းသူဌေးနှင့် ကျက်သရေမြင်းလှည်း အကြောင်းကို နား လည်သွားလေသည်။

“အမှန်တယ်၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးသွားချိန် မှာ ဂုဏ်ကျက်သရေ ရှိသင့်တာပေါ့”

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးချေကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အဘိုးအိုသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှ ထွက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူစည်ကားနေသော အဆောက်အဦးတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအဆောက်အဦး၌ ဆေးဆရာတစ်ဦးက လူနာများကို ဆေးကုသပေးလျက် ရှိသည်။

အဘိုးအို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“လူနာတွေ သည်လောက်များနေတာ၊ သည်ဆေးဆရာ အတော် ဆေးစွမ်းထက်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုစဉ် လူမမာတစ်ဦးအား အဖော်များက ဖေးမခေါ် ဆောင်လာပြီး အဘိုးအိုအနီးမှ ဖြတ်သွားကြသည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို အဘိုးအို ကြား လိုက်ရလေသည်။

“ဖေဖေ ဝေဒနာက အစားမှားပြီး အဆိပ် ဖြစ်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ပူစရာ မလိုဘူး၊ ဆေးသုံးခွက်လောက် သောက်လိုက် ရင် ပျောက်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဆေးဆရာကြီးက သိပ်တော်တာ၊ သူဟာ ထိပ်သီးသမား

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၀၅

တော်ကြီး ယန်ယီကျင်းရဲ့ ဆေးနည်းတွေကို ပညာယူပြီး ဝေဒနာရှင် တွေကို ကုသပေးနေတာ”

လူမမာနှင့် အဖော်များသည် စကားတပြောပြောဖြင့် အဘိုးအိုအနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။

ထိပ်သီးသမားတော်ကြီး ယန်ယီကျင်းဟူသော အမည်ကို ကြားလျှင် အဘိုးအို၏ဓမ္မာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

မျက်နှာလည်း ချက်ချင်း ခက်ထန်တင်းမာသွား၏။

“ယန်ယီကျင်းရဲ့ တပည့်ပေါ့ ဟွန့်”

ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ကြိုးဝါးပြီး ဆေးဆရာ ရှိနေသည့် အဆောက်အဦးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ဆေးဆရာသည် လူနာများအား တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ဆေးကုပေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော အသံများနှင့်အတူ ကယ် ပါယူပါ အသံတစ်စာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆေးဆရာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတွေ့တောနေစဉ်မှာပင် အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်သွားလေသည်။

နောက်ထပ် ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါချေ။

ဆေးဆရာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို

တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးအို ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းက ဆေးဆရာ ဟုတ်လား”

ဆေးဆရာက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဘက ဆေးကုရို့..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အဘိုးအိုက ကြားဖြတ်အော်ငေါက်

လိုက်လေသည်။

“ငါ ဘာကြောင့် ဆေးကုခံရမှာလဲ ပြောစမ်း၊ မင်းရဲ့ဆရာ

က ယန်ယီကျင်း ဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေနဲ့၊ ငါ မေးတာ ဖြေစမ်း”

“နေပါဦး အဘက”

“ဟိတ် ငါ မေးတာဖြေ”

အဘိုးအို၏အသွင်ကြောင့် ဆေးဆရာ ထိတ်လန့်သွား၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၀၇

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဆရာကြီးယန်ယီကျင်းရဲ့ ပညာကို
လေ့လာနာယူပြီး ဆေးကုပေးနေတာနို့ သူ့ရဲ့တပည့်လို့ ပြောလို့
ရပါတယ်”

အဘိုးအို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ယန်ယီကျင်းရဲ့တပည့်ဆိုပြီး မင်းကိုယ်မင်း ဘဝင်မြင့်နေ
တာလား၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော မင်းသိသလား”

ဆေးဆရာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“မသိရင် မှတ်ထား၊ ငါက ဝူးကြည်၊ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ဆို
တာ ငါပဲကွ”

“ဗျာ”

ဆေးဆရာသည် အဘိုးအိုကို မသိသော်လည်း ငရဲအဆိပ်
ဝူးကြည်ဆိုသော အမည်ကို ကောင်းစွာ ကြားဖူးထားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ‘သမားညီနောင်’ အကြောင်းကို မသိသူ
မရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာသည် အဘိုးအိုမှာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရလျှင် ဆေးဆရာ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်
လေသည်။

အဘိုးအို(ဝါ)ဝူးကြည်က...

“မင်းရဲ့ဆေးပညာ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲ သိရအောင် ငါ

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စမ်းကြည့်မယ်၊ ငါ့ရဲ့အဆိပ်ကို ဖြေနိုင်ရင် ဖြေပေတော့”
 ပြောရင်း လက်ကို မသိမသာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။
 “မလုပ်ပါနဲ့”
 ဆေးဆရာ တောင်းပန်နေသော်လည်း ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်
 အား ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါချေ။
 “ဟာ...ဟာ...ဟား”
 ဝူးကြည်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ရုတ်တရက်...
 ဆေးဆရာ၏တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ကောက်ကျွေးသွား
 ကာ ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်များ ထွက်ကျလာသည်။
 “ဝုန်း”
 ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 “သောင်းကျန်းနေတာ ဘယ်သူလဲဟေ့”
 အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံ ထွက်
 ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၀၉

ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။
 အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူတစ်ယောက်က အခန်းထဲ ဝင်
 လာလေသည်။
 ထိုလူမှာ ဤမြို့မှ သိုင်းသမားဝင်းယိုယန် ဖြစ်သည်။
 ဝင်းယိုယန်သည် မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ် အဖြူ
 ရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 ဤမြို့ကလေး၌ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်
 ဝင်းယိုယန်သည် တရားသည့်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီတတ်သူ ဖြစ်
 သည်။
 ဒုစရိုက်သမားများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ရောက်ရှိ
 လာလျှင်လည်း ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်တတ်သူ ဖြစ်လေ
 သည်။
 ယခု...
 ဆေးဆရာထံသို့ လူဆိုးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး
 သောင်းကျန်းနေသည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ဝင်းယိုယန် ရောက်ရှိ
 ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ဝင်းယိုယန်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရုပ်ပျက်
 ဆင်းပျက် လဲကျသေဆုံးနေသော ဆေးဆရာကို တွေ့လျှင် ဒေါသ
 ညွတ်သွားလေသည်။
 “ခင်ဗျားလက်ချက် ဟုတ်လား”

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝုဒ်ကြည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်စာယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရတာလဲ”

“သူဟာ ယန်ယီကျင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လေ”

“ဘာဗျ”

“ယန်ယီကျင်းကို ကျွပ်က သိပ်မှန်းတာ”

ဝင်းယိုယန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဝုဒ်ကြည်”

“ဘာဗျ”

ဝင်းယိုယန် ရင်ထိတ်ကာ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေ

သည်။

ဝုဒ်ကြည်က...

“မင်းက ငါ့ကို ဆုံးမမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဝင်းယိုယန် အကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျွပ်က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေမယ် ထင်သလား”

ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

လက်က ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သော်လည်း ဓားကို ဓား

အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၁၁

ဓားက အလွန်လေးလံနေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

ခွန်အားများ ကုန်ခမ်းပျောက်ကွယ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထုံထိုင်းနေကြောင်း ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်လေသည်။

ဝုဒ်ကြည်...။

ဝုဒ်ကြည်သည် ‘ငရဲအဆိပ်’ဟူသော ဘုံထူးရသူ ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သိုင်းလောက၌ ဖြိုင်ဘက် ကင်းသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝုဒ်ကြည်၏အဆိပ်သိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝင်းယို ယန် သိရှိသွားလေသည်။

ဝုဒ်ကြည်က...

“မင်းကို ဆယ်ရက် အသက်ရှင်ခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဆယ် ရက်အတွင်း ယန်ယီကျင်းဆီကို ရောက်အောင် သွားပြီး အဆိပ်ဖြေ ခိုင်းပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝင်းယိုယန်လည်း နောက်ဆုတ်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပြေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

သွေးသောက်

လျှံဂေဟာ...။

လျှံဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိသော ဂေဟာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဂေဟာပိုင်ရှင် လျှံယုစိမ်းသည် သိုင်းလောက၌ အဖြူရောင် သိုင်းသမားအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားလျှင် သိုင်းလောကသို့ မထွက်တော့ဘဲ သမီးလေး 'လျှံချင်း' နှင့်အတူ 'လျှံ' ဂေဟာ၌ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး 'လျှံချင်း' အား စောင့်ရှောက် ကာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှံယုစိမ်းနှင့် လျှံချင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဘဝလေး မှာ အေးချမ်းပြီး သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းခဲ့ပေသည်။

သို့သော်...

လျှံယုစိမ်းတို့၏ ဘဝလေးထဲသို့ ကြမ္မာဆိုးမုန်တိုင်း ဝင် ရောက်လာလေသောအခါ သာယာသော ဘဝလေးမှာ ပြိုကွဲပျက်စီး ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်ကာ လျှံဂေဟာ ရှေ့သို့ မြင်းစီးသမားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းလာသော မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်၌ ယိုင်ထိုးကာ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှံဂေဟာ ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိန်းနိုင် တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂေဟာထဲမှ လျှံယုစိမ်း ထွက်လာသည်။

မြင်းခွာသံကြောင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂေဟာအပြင်ဘက် လှမ်းထွက်ရင်း မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သွားသူကို မြင်လျှင်...

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်.. ဆရာဝင်းယိုယန်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကပျာကယာ ပြေး၍ ဖေးမလိုက်လေ

သည်။

လှိုယုစိမ်းနှင့် ဝင်းယိုယန်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လေသည်။

လှိုယုစိမ်းက ဝင်းယိုယန်၏သွေးကြောအချို့ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ချလိုက်လေသည်။

“အင့်”

ဝင်းယိုယန် ညည်းတွားရင်း သတိရလာလေသည်။

လှိုယုစိမ်းက...

“မိတ်ဆွေ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ဝင်းယိုယန်က...

“ကျုပ်..ကျုပ်က သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းဆီကို သွားတာ၊ သူက ခရီးထွက်သွားလို့”

လှိုယုစိမ်းက...

“မိတ်ဆွေက သမားတော်ယန်ယီကျင်းဆီကို သွားတယ်ဆိုတာ”

“ကျုပ် အဆိပ်မိထားတယ်”

“ဟင်”

“ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည့်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

“ဗျာ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၁၅

လှိုယုစိမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝင်းယိုယန်က...

“ဝူးကြည်က သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီ၊ သူက ယန်ယီကျင်းနဲ့ ပညာပြိုင်ဖို့ အဆိပ်နဲ့ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

“တောက်”

လှိုယုစိမ်း မကျေမနပ် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ဝူးကြည်က ယန်ယီကျင်းနှင့် ပညာပြိုင်ဖို့ အသုံးချသည့် အနေဖြင့် သိုင်းလောကသားများ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားသည်ကို လှိုယုစိမ်း လက်မခံနိုင်ပါချေ။

ဝင်းယိုယန်က ဝူးကြည်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“သူ့ရဲ့ အဆိပ်မိထားတဲ့အတွက် ဆယ်ရက်ပဲ အသက်ရှင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ အခု..”

“ဆယ်ရက်ပြည့်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

လှိုယုစိမ်း စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဝင်းယိုယန်က...

“မိတ်ဆွေ၊ ဝူးကြည်ကို ဟန့်တားပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်က...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းနှင့် နားနှစ်ဘက်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာပြီး လျှံယုစိမ်း၏ရင်ခွင်ထဲမှာပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

* * *

ဝင်းယုယန် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
လျှံယုစိမ်းကပင် တာဝန်ယူပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားပြီး သမီးဖြစ်သူ လျှံချင်းနှင့် တိုင်ပင်လိုက်လေသည်။
“သမီး မကြာခင် သိုင်းလောကမှာ ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ သိုင်းလောကထဲကို ပြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

လျှံချင်းသည် သမီးလိမ္မာလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
ဝင်းယုယန် ရောက်လာပြီးနောက် သမားညီနောင်မှ အစပြုကာ သိုင်းလောက ပြဿနာများကို သိခဲ့ရလေသည်။
ဖခင်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် စိတ်နေသဘောထားကို လည်း ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိထားလေသည်။
ထို့ကြောင့်...
“ဖေဖေ သိုင်းလောကထဲကို ပြန်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ သမီးကန့်ကွက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးတစ်ယောက်ထဲ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၁၇

အိမ်မှာ နေရစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။
သူမသည်လည်း ဖခင်ထံမှ ပညာအမွေရထားရကား သိုင်းပညာ မခေတ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကောင်းစွာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

လျှံယုစိမ်းကလည်း သမီးဖြစ်သူကို ယုံကြည်စိတ်ချထားလေသည်။
လျှံချင်း၏စကားကြားရလျှင် လျှံယုစိမ်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။
“သမီး ဖေဖေ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
လျှံချင်းကလည်း ဖခင်ကြီး၏စကားကို ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်...
ကံကြမ္မာက လျှံယုစိမ်း၏စကားအတိုင်း ဖြစ်မြောက်လာစေခဲ့ခြင်း မရှိပါ။
လျှံယုစိမ်း အိမ်မှထွက်သွားပြီးနောက် အိမ်သို့လုံးဝပြန်ရောက်မလာနိုင်တော့ချေ။

* * *

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လှံယုစိမ်းက သိုင်းလောကထဲ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လှံယုစိမ်းက ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများထံသို့ သွားရောက်ကာ ဝင်းယုယုနီ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီး ဝူးကြည်၏ အန္တရာယ်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့အခါ သူ၏မိတ်ဆွေများက ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ကို ဆုံးမရာ၌ ပါဝင်လက်တွဲ ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြလေသည်။ သို့ဖြင့်...

တောင်ပိုင်းမှ သိုင်းအကျော်အမော်များ ဖြစ်သော အိုရန်ညီနောင်က လှံယုစိမ်းနှင့်အတူ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်၏သတင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းရာမှ ထိုက်ယုနီမြို့ အနီးတဝိုက်၌ ဝူးကြည်ဟု ယူဆရသော အနီရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု သတင်းများ ကြားရလေသည်။

လှံယုစိမ်းတို့ လိုက်သွားကြရာ ထိုက်ယုနီမြို့ တောင်ဘက်ရှိ တောအုပ်တစ်ခုတွင် ဝူးကြည်နှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဆုံတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၁၉

ထိုက်ယုနီမြို့ တောင်ဘက်ရှိ တောအုပ်တစ်ခု၌ သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်နှင့် တပည့်တပန်းများ နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်သည် မုဆိုးဘဝမှ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာသူ ဖြစ်ရကား တောထဲတောင်ထဲ နေထိုင်ရသည်ကို သဘောကျသူ ဖြစ်သည်။

သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်သည် အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့...

သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်တို့ နေထိုင်သည့် တောအုပ်ထဲမှ ဓနန်းဆီသို့ အနီရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် ဖြစ်သည်။

ဝူးကြည် ရောက်ရှိလာပြီး မကြာမီ သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်၏ ဓနန်း၌ အသံဗလံ ဟူသမျှ ကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

* * *

သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်၏ဓနန်း...။

ဓနန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ထိုဓနန်း၌ သိုင်းဆရာမှတ်ဆိတ်နှင့်အတူ တပည့်နှစ်ဦး ခန့် နေထိုင်ကြသည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခု စခန်းထဲ၌ လူသူတစ်ယောက်မျှ မရှိ၍ မဟုတ်ပါ။
မုတ်ဆိတ်တို့ ဆရာတပည့်အားလုံး ရှိနေကြပါသည်။
သို့သော်...

သူတို့အားလုံး သေဆုံးသွားကြသဖြင့် အသံဗလ မကြားရ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မုတ်ဆိတ်တို့ ဆရာတပည့်အားလုံး မြေပေါ်လဲကျကာ
မလှုပ်မယှက် ရှိနေကြသည်။

ထူးခြားသည်ကား လူတစ်ယောက်ကတော့ လဲကျခြင်း မရှိ
ဘဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ထိုလူက ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်ခုအလား တုတ်တုတ်မျှမ
လှုပ်ခြင်းကြောင့် သူလည်း သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်ရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုလူမှာ အနီရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

လျှံယုစိမ်းတို့ လိုက်ရှာနေသည့် ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် ဖြစ်
သည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ဝူးကြည်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“အဆိပ်က အတော်ပြင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်တဲ့
အဆင့်အတန်းအထိ မရောက်သေးဘူး၊ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ ငါ့ရဲ့
အဆိပ်ကို ခုထက် ပိုပြီးအစွမ်းထက်အောင် ပြုပြင်ဦးမှပါပဲ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၂၁

ဝူးကြည်သည် သူ၏အဆိပ်ကို အားမရသေးဘဲ ယခုထက်
ပိုပြီး ပြင်းထန်သောအဆိပ် ဖြစ်လာအောင် ထပ်မံစီမံဆောင်ရွက်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သိုင်းလောကကို ခေတ္တကျော့ခိုင်း
ထားရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကြည်သည် သိုင်းဆရာမုတ်ဆိတ်တို့လူစု၏ အလောင်း
များကို ကျော့ခိုင်းကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူသုံးယောက် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာပြီး လမ်း
ပိတ်ဟန့်တားထားလိုက်ကြလေသည်။

လျှံယုစိမ်းနှင့် အိုရန်ညီနောင်တို့ ဖြစ်သည်။
လျှံယုစိမ်းတို့သည် ဝူးကြည်အား ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကြပြီ

ဖြစ်လေသည်။
ဝူးကြည်က...

“ကျုပ်ကို ဟန့်တားမလို့လား”
လျှံယုစိမ်းက...

“ခင်ဗျားဟာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် မတုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို
တားဆီးရမှာပဲ”

ဝူးကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ ဟန့်တားနိုင်ရင် ဟန့်တားလို့ရ
ပါတယ်”

“ခင်ဗျား အဖမ်းခံလိုက်ပါ”

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိုရန်ညီနောင်က ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ဓားကိုယ်ဖိဖြင့် ဝူးကြည်အား ချိန်ရှယ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝူးကြည်သည် အိုရန်ညီနောင်ကို ကြည့်ပြီး ပဓာမခန့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား။ မင်းတို့က ငါ့ကို သတ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ လက်ထဲက ဓားကိုတောင် မြဲအောင် ကိုင်ထားနိုင်ကြလို့လား” သူ၏စကားအဆုံး၌...

“ခြမ်း...ခြမ်း”

အိုရန်ညီနောင်သည် ဓားကို မြဲမြဲစွာ ကိုင်မထားနိုင်တော့ အလား သူတို့၏လက်ထဲမှ ဓားများ လွတ်ကျသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

နှစ်ယောက်သား မြေပေါ်လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝူးကြည်၏ မမြင်ရသော အဆိပ်ကြောင့် အိုရန်ညီနောင် သေဆုံးသွားရပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ကာ လျှံယုစိမ်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ယား”

ညာသံပေးပြီး ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

သို့သော်...

လျှံယုစိမ်းမှာ ဝူးကြည်ထံသို့ မရောက်မီ လေထဲ တုန်ခနဲ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၂၃

ဖြစ်သွားပြီ...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် မြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဝူးကြည်က လျှံယုစိမ်းတို့သုံးယောက်အား ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ဝူးကြည်သည် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သို့သော်...

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီး သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးလိမ့်ဦးမည်ဟု အားလုံးက ယုံကြည်ထားကြသည်။

လျှံယုစိမ်း သေဆုံးသွားပြီးနောက် ‘လျှံချင်း’က ဝူးကြည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချကာ ရသည့် ငွေအားလုံးကို မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ ပေးလှူပြီး သိုင်းလောကသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ငရဲအဆိပ်

တောင်ညိုတောင်...။

ဤတောင်သည် အလွန်မြင့်မား၏။

ယင်းတောင်သည် ထိုက်စန်းတောင်နှင့် ဆက်နွယ်လျက် ရှိသည်။

သို့သော်...

လူသူ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းသဖြင့် ယင်းတောင် ကို သိရှိသူ နည်းပါး၏။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းသမားတစ်ဦးသည် မျက်စိလည် လမ်း မှားပြီး ထိုတောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက်...

ယင်းတောင်၏ တစ်နေရာတွင် လိုက်ဂူတစ်ခု ရှိနေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ယင်းလိုက်ဂူသည် မြက်ပင်နွယ်ပင်တို့က ဖုံးကွယ်ထား၍ တွေ့မြင်ရန် အလွန်ခက်ခဲလှ၏။

ထိုသိုင်းသမားသည် အမှတ်မထင် အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်မိသည်မှအစ...

စူးစမ်းလိုသောစိတ်နှင့် လမ်းပျောက်နေကြောင်း အကူအညီ တောင်းလိုသောစိတ်ဖြင့် လိုက်ဂူထဲ၌ မီးရောင် ရှိနေသဖြင့်လည်း လူရှိရမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ယင်းလိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ယင်းလိုက်ဂူထဲသို့ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်ခဲ့ သောကြောင့် သိုင်းလောကသားများအတွက် အလွန်တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာ သတင်းဆိုးတစ်ခု သယ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့ သည်။

* * *

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုသိုင်းသမား၏အမည်မှာ စုဟန် ဖြစ်သည်။

သူသည် အနောက်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုက်စန်းတောင်သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရာမှ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး အမည်မသိသော တောင်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့နောက်...

အမှတ်မထင် အမည်မသိသော လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်မိသည်။

သူသည် လိုဏ်ဂူထဲမှ စီးရောင် ဖြာထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။

သို့သော်...

သူသည် ကြာရှည်စွာ ဝမ်းသာနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ သူသည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် အသည်းယားဖွယ်ရာကောင်းသော ပိုးကောင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လိုဏ်ဂူထဲတွင် အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော မြွေများ၊ ကင်းခြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊ ပင့်ကူ စသည်တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ လှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ဂူအလယ်တွင် ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုစားပွဲပေါ်၌ ကြွေဘူးများ အစီအရီ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၂၇

သည်။ ယင်းကြွေဘူးထဲ၌ ရှိနေသော အရည်များမှာ အချို့က မည်းနေပြီး အချို့က စိမ်းဖန်ဖန်အရောင် သန်းနေတော့သည်။

အထူးသဖြင့်...

လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးမှာ အလွန်ဆိုးရွားပြီး အသက်ရှူရခက်သော စိမ်းရွေရွေ အနံ့အသက်က လွှမ်းမိုးထား၏။

စုဟန် အံ့ဩသွား၏။

ဤကဲ့သို့ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာမျိုးမှာ မည်သူက လာရောက်၍ ဤအဆိပ်ပြင်းလှသည့် ပိုးမွှားများ မွေးမြူထားပါသနည်း။

ထိုကြွေဘူးတို့မှာလည်း အဆိပ်ရည်ထည့်ထားသော ကြွေဘူးတို့ ဖြစ်ရမည်ဟု သူယုံကြည်မိ၏။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ဦးသည် အဆိပ်ကို မဖော်စပ်နိုင်စေကာမူ အဆိပ်အကြောင်းအား အနည်းနှင့် အများ နားလည်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

အကြပ်ကိုင်ခြင်း

စုဟန်သည် ထိုအန္တရာယ်များလှသော အဆိပ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့လည်း အတွေးအမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

ယင်းအဆိပ်များကို မည်သူက ဖော်စပ်ထားပါသနည်း။

ယင်းအဆိပ်များကို ဖော်စပ်ထားခြင်းမှာ မည်သို့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်နည်း။

မည်သို့ဆိုစေ။

ယင်းအဆိပ်များ ရှိနေခြင်းသည် လူသားတစ်ရပ်လုံး အတွက် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်စေလာမည်မှာ မလွဲချေ။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် သိုင်းသမားတစ်ဦးပီပီ ထိုအဆိပ်တို့ကို ဖော်စပ်သော လူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအဆိပ်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်လည်း စိတ်ကူးရလာလေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက် ကြွေဘူးထဲသို့ ရောက်လုလုအချိန်တွင် "ဟေ့...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

ရုတ်တရက်...

လူတစ်ဦး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စုဟန် လက်ကို ရုပ်လိုက်၏။

သူသည် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူမွေးသော မျက်ခုံးမွှေးနှင့် ဖြူမွေးပြီး ရှည်လျားသည့် မုတ်ဆိတ်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် နှစ်ရှည်လများ မဖြိုးလိမ်းဘဲ ထားရှိသော ဆံကောသာမှာ စွပ်ပွနေ၏။

သူ၏အင်္ကျီမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းပြီး အလွန်ညစ်ပတ်သည်။

အထူးသဖြင့် သူ၏ရှည်လျားသော လက်သည်းများမှာ မည်းနက်နေသည်။

သိမ်းငှက်ကဲ့သို့ စူးရှသောမျက်လုံး၊ ချွန်၍ အနည်းငယ် ကောက်သောနှာခေါင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပါးလွှာသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထိုအဘိုးအိုသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည်ဟု ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်ပေသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုဟန်က မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နေရာကို ဝင်လာရတာလဲ”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရတော့မှ ထိုအဘိုးအိုမှာ ဤလိုက်ရုံပိုင်ရှင်ဖြစ်မှန်း စုဟန် နားလည်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က စုဟန်ပါ၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး သည်ကို ရောက်လာတာပါ ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ..အတော်ပဲ၊ ကျုပ် သည်မှာ နေထိုင်ခဲ့တာ ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ဧည့်သည်ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ တွေ့ရသေးတယ်”

သူသည် စုဟန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

“ကဲ.. ထိုင်စမ်းပါ၊ မင်းကို တွေ့ရတာ ငါ့အလွန်ဝမ်းသာတာပဲဟေ့”

စုဟန်သည် ထိုထူးဆန်းသော အဘိုးအိုအကြောင်းနှင့် အဆိပ်များအကြောင်း သိလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက အဘိုးအိုနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ..မင်း သည်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်တယ်၊ စားစရာကတော့ ဒရယ်၊ ယုန်သား အများဆုံး စားရမှာ၊ သည်နေရာမှာ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၃၁

တော့ ငါးမရှိဘူးကွ”

“ရပါတယ် ဦး၊ အခုလို နေထိုင်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်”

အဘိုးအိုသည် ဒရယ်ကင်သားကိုယူ၍ စုဟန်အား ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ရေဘူးတစ်လုံး ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကဲ..ဝအောင်စား အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စုဟန်က ပြောပြီး အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

စုဟန် စားသောက်ပြီး ရေအဝ သောက်လိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်ကို အင်္ကျီဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက စူးစမ်းလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဦးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဝူးကြည်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မကြာမီ အချိန်မှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကျုပ်ကို ငရဲအဆိပ်လို့ ခေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဝူးကြည်က စားပွဲပေါ်မှ ကြွေဘူးများကို ပြလိုက်လေတော့

သည်။

“တွေ့လား၊ ဘူးကလေးတွေ”

စုဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သည်ဘူးထဲမှာ ဘာတွေ ရှိလို့လဲ”

“အဆိပ်ပေါ့”

သူသည် လှောင်ထားသော မြွေများ၊ ကင်းခြေများ၊ ကင်း

မြီးကောက်များအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“အဲသည် အကောင်တွေဆီက ထုတ်ယူထားတဲ့ အဆိပ်တွေ

ကို ထည့်ထားတာ”

“ဦး ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်တွေကို ထည့်ယူထားရတာလဲ”

“သူတို့ အဆိပ်တွေ လိုချင်လို့ပေါ့”

“သူတို့ အဆိပ်တွေကိုယူပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဝူးကြည်က...

“အို..သိုင်းလောကမှာ ပထမ လုပ်ချင်လို့ပေါ့”

“ဗျာ”

စုဟန် အံ့ဩသွားသည်။

ကျောလည်း ချမ်းလာ၏။

“အဆိပ်နဲ့ သိုင်းလောကကို ပထမ လုပ်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

စုဟန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၃၃

“သိုင်းလောကမှာ ပထမ လုပ်ချင်ရင် သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူရတယ် မဟုတ်လား”

ဝူးကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက သည်လို မဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ် နဲ့ အစွမ်းပြပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကျုပ်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပြားပြားဝပ် ခံစားရအောင် လုပ်မယ်”

“ဗျာ”

စုဟန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။

“ဦးရယ်၊ မကြံကောင်း မစည်ရာတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ သိုင်းလော ကမှာ ပထမ လုပ်ချင်ရင် သိုင်းပညာနဲ့ အနိုင်ယူမှပေါ့”

ဝူးကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပါလို့ ဘယ်သူက စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားလဲ”

စုဟန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဝူးကြည်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မင်း အခုလို ရောက်လာတာ ငါက ဝမ်းသာ တယ်လို့ ပြောတာ”

စုဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဝူးကြည်က ပြုံးလိုက်၏။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ကျုပ်က အဆိပ်နဲ့ အုပ်စိုးမယ့်

တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

အကြောင်းကို မင်းကတဆင့် ပြောနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

စုဟန် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးမလို့ လား”

ဝူးကြည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“ဒါကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်သိတာက ကျုပ်ရဲ့အမိနဲ့ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး နာခံရမယ်၊ မနာခံတဲ့လူ အဆိပ်သင့်ပြီး သေ စေရမယ်”

စုဟန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

စုဟန်သည် လိုက်ရုံထဲ၌ သုံးရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသုံးရက်အတွင်း သူသည် သံထိတ်ရင်ဖိုဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရ သည်။

သူသည် ဝူးကြည်နှင့် အနီးကပ် ပေါင်းကြည့်မှ စိတ်ဝေဒနာ ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေမလားဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။

မိမိ၏အစားအစာထဲသို့ အဆိပ်ခတ်ခံလိုက်ရမည်ကိုလည်း ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေမိလေသည်။

သူသည် ဝူးကြည်ကို ခရီးထွက်ရန် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ “အခုလို နေထိုင်ခွင့်ပေးပြီး ကျွေးမွေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်၊ ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

ဝူးကြည်က ဟန့်တားခြင်း မရှိပါ။

“အေး...မင်းပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်တယ်”

စုဟန်သည် ဝူးကြည်က အလွယ်တကူ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည် ကို ဝမ်းသာမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

သူက အရှိအသေပြုပြီး လိုက်ရုံထဲမှ ထွက်လာ၏။ ဝူးကြည်က သူ့အား တောင်ဆင်းလမ်းအထိ လိုက်ပို့လေ သည်။

“သည်လမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားရင် လမ်းမှားစရာ မရှိတော့ ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

စုဟန်က တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင်လျက် တောင်အောက် သို့ ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေ၏။

“မင်းကို ငါတစ်ခု မှာလိုက်ပါရစေ”

ဝူးကြည်၏စကားကြောင့် စုဟန် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ဝူးကြည် ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏အပြုံးသည် အေးစက်ရက်စက်သော အပြုံး ဖြစ်သည် ကို စုဟန် ခံစားမိလိုက်၏။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းက ငါ့ရဲ့အဆိပ်သင့်နေပြီ၊ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်မှာ သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

စုဟန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သည်လို လုပ်ရတာလဲ”

ဝူးကြည်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ငါ့အကြောင်း သိသွားအောင်လို့

ပါ။ ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စုဟန် ခံပြင်းလာ၏။

“ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိတာဘဲ၊ ခင်ဗျား တော်

တော်ကို ရက်စက်ပါလား”

ဝူးကြည် ရယ်လိုက်၏။

“ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါလိုချင်တာက သိုင်းလောက

တစ်ခုလုံးက ငါ့ရဲ့အမိန့်ကို နာခံဖို့ပဲ”

သူသည် ပြောပြီး နောက်လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့

သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၃၇

စုဟန်သည် တွေဝေစွာ ရပ်နေ၏။

သူသည် အတွင်းအားကို အသုံးပြု၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

အား လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်မိ၏။

သို့သော် မည်သည့် တူးခြားမှုမျှ မတွေ့ရပါ။

“အင်း...သည်အတိုးကြီးက ရူးတူးတူးနဲ့ ငါ့ကို ခြောက်လှန့် လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

သူသည် ယင်းသို့ တွေးပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ သည်။

ထို့ကြောင့်...

တောင်အောက်သို့ ဆက်လက်ဆင်းသွားတော့သည်။

* * *

စုဟန်သည် အနောက်ဂိုဏ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ သည်။

သူသည် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူတုချိန်အား ဝူး ကြည်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

မိမိမှာလည်း ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း အဆိပ်သင့်လိမ့် မည်ဟု ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းများ ပြောပြ၏။

ထိုအခါ...

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတုချိန်က ရယ်လိုက်၏။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဝူးကြည်ဆိုတဲ့လူဟာ ဝူးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဆိပ်ဆိုတာ မိသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း အစွမ်းပြတာ၊ ဘယ်နှယ် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်မှာ အဆိပ်သင့်နိုင်ပါ့ မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စုဟန်က ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ လုံးဝမယုံပါဘူး”

ဟု ပြောသည်။

တုချိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း အခု ပြန်ရောက်တာ ရက်ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

စုဟန်က...

“ဆယ်ငါးရက်လောက် ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ”

တုချိန်က ရယ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ၊ ဒါကို စိတ်ထဲမှာ ထည့်မထားနဲ့တော့”

စုဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် မေ့တောင်မေ့နေပါပြီဗျာ”

သို့သော်...

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၃၉

ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ပြည့်သော ရက်တွင် စုဟန်သည် ရုတ် တရက် သေဆုံးသွားသည်။

စုဟန်ကို တုချိန်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ နား၊ နှာ ခေါင်း၊ မျက်လုံးထဲမှ သွေးများ စီးကျလာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးသွားသည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိ ပါ။

သူသည် စုဟန် ပြောပြခဲ့သော ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ကို သတိ ရလာ၏။

ထို့ကြောင့် သူယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်လာ၏။ စုဟန်၏အလောင်းကို ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးအား စီးသင်္ဂြိုဟ်ပေး

ရန် မှာကြားလိုက်၏။

သို့သော်...

ထိုဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးကြောင့် စုဟန်၏အလောင်းကို သွားမထိ သည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု တွေးမိပြီး ချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး၏အလောင်းကို လက်ဖြင့် မထိစေတဲ့ စီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် စုဟန်၏ အလောင်းကို သယ်ယူ၍အပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့

ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အနောက်ဂိုဏ်းမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား စုဟန်နှင့် ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ဆေးဆုံးသွားသော သတင်းမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့လွင့်သွားသည်။

ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးမှ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များ လာရောက်မေးမြန်းကြသည်။

စုံစမ်းကြသည်။

အနောက်လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က စုဟန်မှတစ်ဆင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အုပ်စိုးရန် ကြံစည်နေသော ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်၏အမည်ကို ကြားသိလိုက်ရ၏။

ဝူးကြည်၏အဆိပ်ခတ်ပညာမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ကိုလည်း သိရှိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်၏အမည်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၄၁

မကြာသော ကာလအတွင်း၌ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို သူ၏အဆိပ်ပညာဖြင့် အုပ်စိုးမည့် သတင်းသည် နေရာအနှံ့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

သိုင်းလောက ထိပ်သီးဂိုဏ်း ဖြစ်သော အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်က ဂိုဏ်းအသီးသီးအား ဖိတ်ကြားရသည်အထိ ကြီးကျယ်လာ၏။

လာမည့်ဘေး ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် သူတို့သည် ဝူးကြည်ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ဖျောင်းဖျရန် တိုင်ပင်နေစဉ် သိုင်းလောကသားများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဆိပ်သင့်ဆေးဆုံးသော သတင်းတို့သည် ဆက်ကာဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီးဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်းက အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ခေါ်ယူလိုက်ရ၏။

သူတို့သည် ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး ဝူးကြည်၏လိုဏ်ဂူကို သွားရောက်ရှာဖွေရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ဂိုဏ်းရှစ်ဂိုဏ်းမှ လက်ရွေးစင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား သုံးဆယ်ကို ရွေးချယ်ပြီး အရှေ့ဂိုဏ်းမှ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သော ရှာဖုံးနှင့် အနောက်ဂိုဏ်း လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တူချိန်တို့ ဦးဆောင်၍ ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်သို့ ချီတက်သွားသည်။

* * *

၁၂ ❀ ဘက္ခသိုလ်သီဟအောင်

အရှေ့ဂိုဏ်း ဦးဆောင်လာသော လူစုသည် ထိုက်စန်း
ဘောင်သို့ ရောက်ရှိပြီး လူစုဖြန့်၍ ရှာဖွေရာ သုံးရက်အကြာ ဝုဒ္ဓကြည်
၏လိုထံဝုအား တွေ့ရှိလိုက်ကြ၏။

သို့သော်...

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရချေ။

ထို့အပြင်...

အဆိပ်များ ထည့်ထားသည့် ကြွေဘူးများ၊ မွေးမြူထား
သည့် မြွေနှင့် ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းခြေများတို့ကိုပါ မတွေ့ရတော့
ချေ။

သူတို့သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တပ်ခေါက်၍ ပြန်လာရလေ
တော့သည်။

* * *

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည် ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အရှေ့
ဂိုဏ်းနှင့် အနောက်ဂိုဏ်းမှ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များက ဝမ်းသာခြင်း
မရှိနိုင်ပါ။

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်သည် အဘယ်ကြောင့် ပျောက်ကွယ်၍
သွားရပါသနည်း။

သူသည် မည်သည့်အချိန်၌ ပြန်လည်၍ ထွက်ပေါ်လာဦး
မည်နည်း။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❀ ၁၄၃

ယခု...

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်သည် သိုင်းလောကထဲသို့ တိတ်တဆိတ်
ရောက်ရှိနေပြီလော။

သူသည် မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်
လာမည်နည်း။

အရှေ့ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်တကွ သိုင်းလောကသားတို့ ရင်တမမ
ဖြင့် သတိထားနေရသည်။

သို့သော် တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့လေသည်။

ငရဲအဆိပ်၏အကြောင်းကို လုံးဝမကြားရပါ။

နှစ်နှစ် ကုန်လွန်ခဲ့ပြန်၏။

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်၏ လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်အတန်ငယ် ကြာလာသည့်တိုင် ငရဲအဆိပ်၏
သတင်းသည် လုံးဝပေါ်မလာတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်ကို မည်သူကမျှ သတိမရ
တော့သလို မေ့ပျောက်သွားကြလေ၏။

ငရဲအဆိပ်ဝုဒ္ဓကြည်တစ်ယောက် လူ့လောကမှ အပြီးအပိုင်
ထွက်သွားပြီလော။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အဆိပ်သင့် အန္တရာယ်ဆိုးမှ လွတ်
မြောက်သွားပြီလော။

* * *

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကြည်...။

ဝူးကြည် သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါ။

သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးဖို့ အကြံအစည်ကိုလည်း သူက စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်း မရှိသေးပါ။

ညီနောင်ဖြစ်သော ယန်ယီကျင်းနှင့် ပညာပြိုင်ဖို့ကိုလည်း လက်လျှော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဝူးကြည်က ထူးဆန်းလှသော အဆိပ်တစ်မျိုးကို ဖော်စပ် နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အဆိပ်၏အာနိသင်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရန် နယ်ခြားဒေသသို့ ထွက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝူးကြည် ရောက်ရှိသွားသော နေရာတိုင်း၌ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်စမြဲ ဖြစ်လေ သည်။

ဝူးကြည်က နယ်ခြားဒေသသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ...

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၄၅

လီကြိုး...။

လီကြိုးသည် နယ်ခြားဒေသရှိ ကောက်ကျင်းနယ်မှ သိုင်း သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်သိုင်းသမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ်က ပခုံးပေါ် ဝဲကျ အောင် ရှည်လျားသော ဆံပင်များကြောင့် ဆံရှည်သိုင်းသမားဟု ဘွဲ့ထူးရခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် လီကြိုးက ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံခြီးရှည်ကျစ်ကာ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်ထားခဲ့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ရှောင်လင် ကျောင်းတော်သားများ လေ့ကျင့်ရသည့် သိုင်းပညာရပ်များကို ကြည့် ပြီး အတုခိုးကာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရာမှ သူ၏ကျစ်ဆံခြီးရှည်သည် အရေးပါ သော လက်နက်တစ်ခုပမာ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

လီကြိုးက သိုင်းလောက၌ နှစ်အတန်ကြာအောင် ကျင် လည်ကျက်စားပြီးနောက် ဇာတိရပ်ရွာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့သည်။

ဇာတိရပ်ရွာ ဖြစ်သော နယ်ခြားဒေသသို့ ရောက်ရှိလာလေ သောအခါ...

* * *

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောင်ခြေရွာကလေး...။

တောင်ခြေရွာကလေးမှာ လီကြီး၏ဇာတိရွာကလေး ဖြစ်သည်။

လီကြီးက တောင်ပူစာလေးတစ်ခုပေါ်၌ ရပ်ကာ အဝေးရှိ နှိုင်းညိုညို တောင်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ ပျပ်ပျပ်ဝပ်ဝပ် ရှိနေသော ရွာကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လီကြီး၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

နှစ်အတန်ကြာ ကွဲကွာနေခဲ့သော ဇာတိရွာကလေးသို့ မကြာမီ ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

လီကြီးက လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ ရင်ကော့ပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်လေသည်။

“ငါ ပြန်လာပြီဟေ့”

ထို့နောက် တောင်ပူစာလေးပေါ်မှဆင်းကာ ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၄၇

လီကြီးသည် တောင်ခြေရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားသော အခါ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

တောင်ခြေရွာကလေး၌ မှီတင်းနေထိုင်သူ တစ်ရာကျော် ရှိလေသည်။

လီကြီး၏မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများလည်း ပါဝင်သည်။

လီကြီး ရောက်ရှိသွားချိန်၌ တောင်ခြေရွာကလေး၌ မှီတင်းနေထိုင်သူအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီကြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရတော့သည်။

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ခဲ့သူပီပီ ယခုကဲ့သို့ တစ်ရွာလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေဆုံးသွားကြသည်မှာ ပြင်းထန်သော အဆိပ်တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အလောင်းများကို ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုဘဲ တစ်ရွာလုံးကို မီးရှို့ကာ အလောင်းများကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဇာတိရွာကလေးကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိကြီးက စိန်ထင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ခေတ္တအနားယူ စားသောက်လိုက်လေသည်။

သူက သိုင်းလောကသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

လိကြီး စားသောက်ရင်း အခြားသော စားသောက်သူများ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများ ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ကောက်ကျင်းနယ်ထဲကို နတ်ဆိုးတစ်ပါး ရောက်လာတယ် ကွ”

“အေး...သူရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းမှာ လူတွေ အများ ကြီး သေဆုံးသွားကြတာ”

“ခုဆိုရင် ကျေးရွာသုံးရွာ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ရွာသူရွာသား တွေ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး”

လိကြီး ရင်ထိတ်သွား၏။

“နတ်ဆိုးဆိုပါလား”

သူ၏ဇာတိ ကျေးရွာကလေး ပျက်စီးနေပုံကို ပြန်လည်မြင် ယောင်လာလေသည်။

စကားသံများက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေ၏။

“နတ်ဆိုးက ရွာတွေထဲ ဝင်ပြီး သူ့ကို ကိုးကွယ်ရမယ်၊ သူ ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ရွာလုံး သေကြေပျက်စီးရ မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နတ်ဆိုးကို လက်မခံတဲ့ ကျေးရွာသုံးရွာ သေ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၄၉

ကြေပျက်စီးခဲ့ရတာ လက်တွေ့ပဲ”

လိကြီး မနေနိုင်တော့ပါ။

ပြောဆိုနေသူများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမြန်းလိုက်လေ သည်။

“နတ်ဆိုးကို တွေ့ဖူးသလားဗျာ”

လူတစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ် ယောက်ကတော့ နတ်ဆိုးဟာ အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အဘိုးအိုတစ် ယောက်လို့ ပြောတယ်ဗျာ”

လိကြီးက...

“အခု သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဗျာ”

“မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျေးရွာသုံးရွာ ပျက်စီးသွားပြီး နောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့သတင်း မကြားရတော့ဘူး”

“တစ်ချို့ကတော့ ကောက်ကျင်းနယ်ထဲက ထွက်သွားပြီလို့ ပြောတယ်”

“အင်...ထွက်သွားပြီဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ရှိနေသေးရင် မကောင်းသတင်းတွေ ကြားနေရဦးမှာ”

“သူ့ရဲ့သတင်း ပျောက်ကွယ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာ သွားပြီလဲဗျာ”

ထိုလူက...

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တစ်လလောက် ရှိပြီ၊ ဒါကြောင့် သူထွက်သွားပြီလို့ ပြောနိုင်တယ်”

အခြားတစ်ယောက်က...

“လူယောင်ဖန်ဆင်းလာတဲ့ နတ်ဆိုးဟာ မိစ္ဆာတိုင်းပြည်ကို

ပဲ ပြန်သွားမှာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

လိကြီးသည် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးဆိုသည်ကို လက်မခံပါချေ။

အနီရောင်ဝတ်အဘိုးအိုမှာ အဆိပ်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ရ

မည်ဟု တွေးမိထားပြီဖြစ်သည်။

အဆိပ်အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်စရာမလိုဘဲ တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်နေရာတည်း၌ လူပေါင်းများစွာကို သေဆုံးသွားစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသို့ ပြန်ကာ သတင်းစုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကြားသိရသော သတင်းများကြောင့် သိုင်းလောကမှ အဆိပ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ကောက်ကျင်းနယ်ခြားသို့ လာကာ အဆိပ်ပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြီးနောက် သိုင်းလောကသို့ ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လိကြီးက သိုင်းလောကသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၅၁

လိကြီး တွေးမိသည့်အတိုင်း ငရဲအဆိပ်ဝှေးကြည်သည် သူ၏အဆိပ်အာနိသင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် သိုင်းလောကသို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ဝှေးကြည်သည် သူပညာကုန် အသုံးပြုကာ ဖော်စပ်ခဲ့သော အဆိပ်ကို ကျေနပ်အားရလှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏အဆိပ်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လှသည်။

သူက အဆိပ်အသုံးပြုလိုက်သည်ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိနိုင်အောင် ပိပိရိရိ အသုံးပြုနိုင်သည်။

အဆိပ်မိသွားပါက ဖြေဆေး မရှိဘဲ မလွဲမသွေ သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုအဆိပ်၏အားနည်းချက်ကား အဆိပ်မိသွားသူအား ချက်ခြင်းလဲကျ သေဆုံးသွားရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိပ်မိသွားသူသည် အဆိပ်မိထားမှန်း မသိဘဲ တစ်လအတွင်း အလိုလို သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သည်။

အဆိပ်မိခဲ့သည့် အဆိပ်ပမာဏအပေါ် မူတည်ကာ တစ်ဝတ်၊ ဆယ်ရက်၊ တစ်လ အတွင်း သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သည်။

ရက်တိုတိုနှင့် အမြန်ဆုံး သေဆုံးသွားစေလိုလျှင် အဆိပ်ပမာဏကို ပိုပြီး အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သည်။

အဆိပ်များများ အသုံးပြုရပြီဆိုလျှင် တိုက်ခိုက်ခံရသူ ရိပ်

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိသွားနိုင်သည့် အားနည်းချက် ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် အဆိပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရကြောင်း သိလျှင်သိချင်း ခုခံကာကွယ်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင်...

မသိအောင် တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်ခြင်းလောက် ထိရောက်မှုရှိဖို့ မသေချာတော့ပါ။

ပူးကြည်က အဆိပ်ကို သိုင်းပညာ မရှိသော နယ်ခြားဒေသ ရှိ ရွာသူရွာသားများအား စမ်းသပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သာမန်လူများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာနှင့် အတွင်းအား ရှိသော သိုင်းလောကသားများကို တိုက်ခိုက်ပြီး အဆိပ်အစွမ်းကို စမ်းသပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပူးကြည်က သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာသည်နှင့် မထင်မရှား သိုင်းသမားအချို့ကို တိုက်ခိုက်ရင်း လက်တွေ့စမ်းသပ်လိုက်လေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၁) ❖ ၁၅၃

ခြေရာကောက်

လီကြီးလည်း သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။
လီကြီးမှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ပေါများသူဖြစ်သည်။
သိုင်းလောကထဲ ရောက်သည်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော လူပု
ဆိုသူနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။
လူပုသည် လီကြီးက ပြုန်းစားကြီး ရောက်လာသဖြင့် အံ့
သြနေ၏။

“ဟေ့..ဆံရှည်၊ မင်းက ဇာတိရပ်ရွာကို ပြန်သွားတယ်နဲ့
မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာလဲကွ”
ဆံရှည်သိုင်းသမားလီကြီးက...
“ငါက အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့တာ လူတစ်ယောက်ကြောင့်လို့
“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က”
လိကြီးက အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လူပု ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

“ဟေ”

“အဆိပ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဝူးကြည်ထက် ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့လူ သိုင်းလောကမှာ မရှိတော့ဘူးကွ”

လိကြီးလည်း ဝူးကြည်ကို မတွေ့ဘူးသော်လည်း ဝူးကြည်
၏သတင်းများကို နားမဆန့်အောင် ကြားဖူးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

နယ်ခြား၌ သောင်းကျန်းသွားသူမှာ ဝူးကြည် ဖြစ်နေသည်
ဆိုပါက ရင်ဆိုင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲမည် မဟုတ်ပါလား။

လူပုက...

“ဝူးကြည်ဆိုရင် မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်တာ အကောင်း
ဆုံးပဲကွ”

ဟု သတိပေးလေသည်။

လိကြီး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဝူးကြည်ကြောင့် ငါ့မိသားစု အပါအဝင် တစ်ရွာလုံး သေ
ဆုံးသွားခဲ့ကြတာ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၅၅

အမုန်တော့ ဆံရှည်သိုင်းသမားလိကြီးသည် ပျော်ပျော်နေ
တတ်ပြီး နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု လိကြီးက အလေးအနက်ထားကာ ပြောနေ၏။

“ဝူးကြည်ကို ရင်ဆိုင်ရင် ငါ့အသက် သေဆုံးသွားပါစေ၊ ငါ
နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လူပု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဝူးကြည်ဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီး
မယုံလူဆိုတော့ သူ့ကို တားဆီးတာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ၊
က...ငါ ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါ”

လိကြီးက...

“ဝူးကြည်ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းပေးဖို့ မင်းကို အကူအညီ
တောင်းချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါအစွမ်းကုန် ကြိုးစားကူညီမယ်”

လူပု ကတိပေးလိုက်၏။ လိကြီး ဝမ်းသာသွား၏။

သိုင်းလောက၌ သတင်းအနှံ့ခံ အကောင်းဆုံးလူမှာ လူပု
မဟုတ်ပါလား။

လူပု စုံစမ်းပေးလျှင် မည်သူမျှ ရှာမတွေ့နိုင်သည့် ဝူးကြည်
၏သတင်းကို ကြားသိရလိမ့်မည်ဟု လိကြီး ယုံကြည်ထားလေတော့
သည်။

* * *

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကြည်...။

ဝူးကြည်သည် နယ်ခြားမှ ပြန်လာပြီးနောက် သူ၏အဆိပ်
အပေါ် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း ယန်ယီကျင်းက အ
ကောင်းဆုံး အဆိပ်ဖြေဆေး ဖော်စပ်ခြင်း မပြုနိုင်မီ သူ၏အဆိပ်
ကို အသုံးချကာ ဒုက္ခပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကထဲ လှည့်လည်သွားလာရင်း နာမည် ရှိသည့်
အဖြူရောင်သိုင်းသမားများကို တွေ့လျှင် အဆိပ်ဖြင့် တိတ်တဆိတ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းသမားများသည် သူတို့ အဆိပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရသည်
ကို မရိပ်မိခဲ့ကြချေ။

ဝူးကြည်က သူတိုက်ခိုက်ခဲ့သော သိုင်းသမားများ၏ အခြေ
အနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ...

သိုင်းသမားများ သေဆုံးသွားကြပုံခြင်း မတူညီဘဲ ကွဲပြား
ခြားနားသည့်သဘော ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အချို့က အဆိပ်မိပြီး ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာမှ အဆိပ်အာနိ
သင်ပြကာ သေဆုံးသွား၏။

အချို့က ဆယ့်ငါးရက်။

အချို့က ဆယ်ရက်။

အဆိပ်အာနိသင်ပြပုံခြင်း မတူညီ ကွဲပြားခြားနေသည်ကို
ဝူးကြည် မှတ်သားခဲ့သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၅၇

ထို့အပြင်...

အဆိပ်ပမာဏ အနည်း အများကို ချိန်ဆကာ အသုံးပြု
စမ်းသပ်သည်။

သို့ဖြင့်...

အဆိပ်ပမာဏ မည်ရွေ့မည်မျှ အသုံးပြုလျှင် မည်သည့်
နေ့ရက်အချိန်၌ သေဆုံးသွားမည်ဆိုသည်ကို တွက်ဆ၍ ရလောလေ
သည်။

ဝူးကြည်က တဖြည်းဖြည်း အားရကျေနပ်လာလေတော့
သည်။

တစ်နေ့...

ဝူးကြည်က ကျက်သရေခြင်းလှည်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့
ရလေသည်။

* * *

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကြည်သည် တောလမ်းအတိုင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အလွန်လှပတင့်တယ်သည့် မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကြည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

တစ်ချိန်က သူစိတ်ဝင်စားခဲ့သော ငွေကြေးအကုန်အကျစ်ကာ တည်ဆောက်ထားသည့် ကျက်သရေမြင်းလှည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျက်သရေမြင်းလှည်းကို တွေ့ရသဖြင့် လျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားခဲ့သည့် ‘မိုးနဂါး’ကို သတိရလာ၏။

မိုးနဂါးသည် နေဝန်းခြံဝင်းမှ သခင်လေးထင်းလို ဖြစ်သည်။

ထင်းလုံကဲ့သို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ထိပ်သီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများပင် မလုပ်နိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ချီးကျူးစရာကောင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝူးကြည်က မိုးနဂါး(ဝါ)ထင်းလုံအား ဂုဏ်ပြုဖို့ စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ထင်းလုံ၊ မင်းရဲ့အလောင်းကို ကျက်သရေမြင်းလှည်းနဲ့

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၅၉

သယ်ဆောင်သဖြိုလ်ရဖို့ ငါတာဝန်ယူပါမယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည့် ကျက်သရေမြင်းလှည်းကို

ကြည့်ပြီး...

“ကျက်သရေမြင်းလှည်းကို ငါအလိုရှိတဲ့ အချိန်မှာ အသုံးပြုနိုင်အောင် တစ်ခါထဲ ယူသွားတော့မယ်”

သူ၏လက်တစ်ဘက် ဝေယမ်းလိုက်လျှင်...

“အမယ်လေး”

မြင်းလှည်းသမား အော်ဟစ်ရင်း ပြုတ်ကျသွား၏။

တစောအတွင်းမှာပင် ဝူးကြည်က မြင်းလှည်းမောင်းသမား နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်းလှည်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

* * *

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ဝူးကြည် မောင်းနှင်သွားသော ကျက်သရေမြင်းလှည်းကို
လီကြိုး မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စိတ်ဝင်စားသဖြင့် တိတ်တဆိတ် နောက်ရောင်ခဲလိုက်သွား
လေသည်။

ဝူးကြည်က အဆိပ်ဖော်စပ်ခဲ့စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်
လိုဏ်ဝူဆီသို့ မောင်းနှင်သွားပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝှက်ထားလိုက်
လေသည်။

လီကြိုးက ဝူးကြည်၏လျှို့ဝှက်လိုဏ်ဝူကို တွေ့ရသော်
လည်း ဝူးကြည်အား ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ဝံ့သေးပေ။

ဝူးကြည်မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ရကား...
“သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါသိနေပြီပဲ”

လီကြိုးက အခွင့်အရေးစောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ဝူး
ကြည်ကလည်း သိုင်းလောကသားများအား ဒုက္ခပေးဖို့ သိုင်းလော
ကထဲ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၆၁

ငရဲခေါ်သံ

လှယန်မြို့ရှိ စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်ဆီသို့ ရပ်ဝေးရပ်နီး ဧည့်
သည်များ ဝင်လာမစဲ တသံသံ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုသို့ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်များမှာ...

စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်ရှင် စိန့်ကျောင်း၏ပိတ်ကြားချက်ကြောင့်
ရောက်ရှိလာသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဧည့်သည်များထဲ၌ အလယ်အလတ်လူများသာမက ပြည်
နယ်မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သိုင်းလောကမှ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်များ
လည်း ပါဝင်ကြသည်။

တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်ရှင် စိန့်ကျောင်း
သည် အတော်အတန် မျက်နှာကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လှယန်မြို့ရှိ ချမ်းသာသူများ စာရင်းတွင် စိန့်ကျောင်းတစ်
ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြီးလျှင် ကွယ်လွန်သွားသော မိဘများ၏ အရှိန်အဝါက ရှိသေးသောကြောင့် ဧည့်ခံပွဲမှာ စိန့်ကျောင်းအဖွဲ့ လွန်စွာဂုဏ်ယူ ရောကောင်းလှသည် ဧည့်ခံပွဲကြီး ဖြစ်လေသည်။

မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရန် အချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည်များမှာလည်း စုံစုံညီညီ ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်များ၏ရှေ့တွင် အငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ် ၏။

“ချလွမ်း..ချလွမ်း”

အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသည့် ခေါင်းလောင်းသံ လေးများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း၌ ဟိုဟိုသည်သည် ပြောဆိုနေကြ သည့် အသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွား၏။

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော အခိုင်းအစေများက ဧည့်သည် တော်များရှေ့ရှိ အရက်ခွက်အတွင်းသို့ အရက်များ လိုက်လံဖြည့်ပေး လိုက်သည်။

ထိုအချိန် ဧည့်ခန်းဆောင်ဘေးရှိ အတွင်းဘက်တံခါးမှာ ငြင် သာစွာ ပွင့်သွား၏။

ထိုပွင့်လာသော တံခါးပေါက်မှ အလွန်တန်ဖိုးရှိ၍တောက်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၆၃

ပြောင်သော အဝတ်အစားဝတ်ထားသည့် စိန့်ကျောင်းက ဧည့်ခန်း ဆောင်အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

စိန့်ကျောင်းသည် ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်များကို တစ်ချက်ရှေ့ကြည့်ကာ စပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အခုလို ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြတဲ့အတွက် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းအပေါင်းကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းတို့ ကြွရောက်ကြတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်ပါ တယ်ဗျာ”

စိန့်ကျောင်းက တရင်းတန်းဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြော ပြီးနောက် စားပွဲရှည်ထိပ်မှ အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဧည့်သည်များကလည်း သူတို့ ရှေ့ရှိ အရက်ခွက်ကို မြှောက် လိုက်ပြီး စိန့်ကျောင်းအတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းလိုက်ကြ လေသည်။

စိန့်ကျောင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်၏။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်ပြောပါရစေဗျာ၊ ကျွန် တော့်ရဲ့စေတနာ အထဲမြောက်အောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေး မှုကိုလဲ အားရပါးရစားသောက်ပါ၊ အားလုံးပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး စား သောက်ကြပါ ခင်ဗျာ”

စိန့်ကျောင်းက ဧည့်သည်အားလုံးကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြော ရင်း လက်ထဲရှိ အရက်ခွက်ကို သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

“ထောက်”

တိုးညှင်းသော လေတိုးသံနှင့်အတူ စိန်ကျောင်း၏အရက် ခွက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု ရိပ်နေကျလာသည်။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် စိန် ကျောင်း ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွားပြီး အရက်ခွက်ကို သေချာကြည့် လိုက်၏။

အရက်ခွက်အတွင်း၌ စက္ကူအလံလေးတစ်ခု ကျလာသည်။

စက္ကူအလံပေါ်တွင် စာများ ရေးသားထား၏။

မည်သည့်နေရာက မည်သို့ ရောက်ရှိလာသည် မသိဘဲ အရက်ခွက်ထဲသို့ သေချာစွာ စိုက်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော အလံ ကလေးကို ကြည့်ပြီး စိန်ကျောင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

စိန်ကျောင်း၏အနီးအနား၌ ရှိသော အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည့် ဝတ်စုံညှိနှစ်ယောက်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် သတိ လက်လွတ် မတတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး စက္ကူအလံလေးကို မျက်လုံးပြူး ပြီး ကြည့်နေလေ၏။

လုံးဝ မမြင်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးမှ ရောက်ရှိလာသည့် စက္ကူအလံလေးကို ကြည့်ပြီး ထိုအလံကို အသုံးပြုလိုက်သူမှာ သိုင်း ပညာ အလွန်ထက်မြက်သည့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း အားလုံးတွက်ဆမိလိုက်၏။

“စိန်ကျောင်း၊ အလံကလေး ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

စိန်ကျောင်း၏ညာဘက်မှ ကုန်သည်ကြီးဟိုဆိုသူက မေး

အမုန်းတရားအံ့ညိုနှောင်သွား(ပ) ❖ ၁၆၅

လိုက်လေသည်။

ကုန်သည်ကြီးဟိုမှာ စိန်ကျောင်းနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“အင်း”

စိန်ကျောင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မိတ်ဆွေသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယစ်ပြလိုက်၏။

စိန်ကျောင်းမှာ ဧည့်ခန်းဆောင် အတွင်းရှိ နီးစပ်ရာ စားပွဲ များနှင့် အလံ အသုံးပြုသူ၏ လှုပ်ရှားမည့်ပုံကို အဆက်မပြတ် အကဲ ခတ်နေသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလံပစ်လိုက်သူမှာ အဆင့်မြင့် ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဟု သိလိုက်ကြပြီး စိန်ကျောင်း၏ အရက်ခွက်အတွင်းသို့ အလံ မည်သို့မည်ပုံ ပစ်ထည့်လိုက်ကြောင်း စဉ်းစားမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။

စိန်ကျောင်းသည် စက္ကူအလံကလေးကို ကြည့်ပြီး ရေးသား ထားသော စာများကို ဖတ်လိုက်လေ၏။

“အမိန့်”

စိန်ကျောင်း ရှစ်လပိုင်း ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ယောယုဝသို့ ရောက်ရှိမည်။

ငရဲတမန်”

ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟသူအောင်

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ စိန့်ကျောင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ထွက်သွားပြီး ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

စိန့်ကျောင်းအနီးမှ လူများသည် စိန့်ကျောင်း၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး စက္ကူအလံ၌ ထူးခြားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိရမည်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

စိန့်ကျောင်းနှင့် ရင်းနှီးသော အဘိုးအိုက ပြောလိုက်လေ သည်။

“အင်...သည်အလံ ရောက်လာပုံကို ကြည့်ပြီး အလံပစ် လိုက်တဲ့လူဟာ တော်ရုံတန်ရုံလူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာစာတွေ ရေးထားသလဲကွ”

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြော လိုက်၏။

“စိန့်ကျောင်း သည်ကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား လို့ မရဘူး ထင်တယ်”

“စိန့်ကျောင်း အလံမှာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ၊ ကျုပ်တို့ သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပြပါ”

စိန့်ကျောင်း၏မိတ်ဆွေများက ပိုင်းဝန်း၍ သတိပေးကာ မေးမြန်းလိုက်ကြ၏။

စိန့်ကျောင်းမှာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ချေ။

သို့သော်...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၆၇

ထိုစာကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားလာလေ သည်။

စိန့်ကျောင်းသည် လက်ထဲရှိ အလံကလေးကို ကိုင်မြှောက် လိုက်ပြီး ဧည့်သည်တော်များသည် ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာသော အလံကလေးနှင့် အလံပေါ်ရှိ ထူးခြားမှုတို့ကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေ ကြကြောင်း အကဲခတ်မိ၏။

“အဟမ်...အဟမ်း”

စိန့်ကျောင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်၏။

အားလုံးက စိန့်ကျောင်း ပြောလာမည့် စကားများကို နား စွင့်နေကြသည်။

“အားလုံးက အလံကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေကြမှာပါ။ သည် အလံကလေး ရောက်လာပုံက ထူးခြားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လဲ အတော်လေး အံ့ဩမိတယ်၊ သည်အလံကို အသုံးပြုတဲ့လူဟာ သိုင်း ပညာ အဆင့်မြင့်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ သည်အလံ ပေါ်မှာလဲ ဖတ်ရသူအဖို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်စေမယ့်စာမျိုး ရေးထား ပါတယ်”

စိန့်ကျောင်းက စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်း ဆောင်တစ်ခုလုံးကို ငှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လူအားလုံး၏ခေါင်းများသည် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်ဟု စိန့်

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျောင်း ထင်စိသည်။ သူက စာလဲ၌ ပါသည့် အကြောင်းများအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုစာမျိုးလဲ၊ သည်လို စာမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“အတော်လာတဲ့လူပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ သေမင်းများ အောက် မေ့နေသလား မသိဘူး”

“အေးဗျာ၊ ခြိမ်းခြောက်တာကလဲ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ စိန့်ကျောင်းကလဲ နယ်နယ်ရရ လူမှတ်လို့”

ဧည့်သည်များက ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သည်ကနေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးနေ့ ရှစ်လပိုင်း ဆယ်ရက် နေပါပဲ၊ သည်စာအရဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ နောက်ထပ် သုံးရက် ကြာရင် သေရပါတော့မယ်”

“သည်ကိုစွန့် ပတ်သက်ပြီး အားလုံးပိုင်းဝန်းအကြံပေးစေလိုပါတယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...၊ စိန့်ကျောင်း၊ ခင်ဗျားကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ လူက စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ သူ့လုပ်ပုံက အတော်ကို ရယ်စရာကောင်းနေတယ်”

ငွေရှောင်ဆံပင်နှင့်လူသန်ကြီးတစ်ဦးက အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပမာ ရယ်လိုက်လေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၆၉

အတိတ်ကလူတစ်ယောက်

“ငွေဆံပင်လူသန်ကြီးကတော့ သူ မကြုံဖူးလို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောနေတာ၊ အလဲကို ပစ်လိုက်တဲ့လူက ပညာအဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းသမားမှ ပစ်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် သည်လို မလုပ်နိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုလတ် ပြောတာ မှန်တယ်၊ အလဲပိုင်ရှင်နဲ့ စိန့်ကျောင်းတို့က ဘယ်လိုပြဿနာရှိလဲ မသိဘူး၊ သူ့သတ်မယ်ဆိုရင် တောင် စိန့်ကျောင်းကို သတ်နိုင်မယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မလွယ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး၊ သိုင်းလောကမှာ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ရင်လေးဆရာ ကောင်းတာပေါ့”

“ကြိုတင်သတ်ပေးပြီးမှ သတ်မယ်ဆိုတော့ လူသတ်သမားရဲ့ စိတ်ဓာတ်က အတော်ထူးဆန်းတယ်”

“သူ့မှာလဲ ပိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရှိတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အေး”

စွန့်ရည်နောင်သုံးဖော်မှာ စိန့်ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုထင်မြင်ချက်ပေးနေကြလေသည်။

အခြားလူများကလည်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် မိမိတို့၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောနေကြ၏။

ထိုစဉ်...

စိန့်ကျောင်း၏အသံ လွှက်ပေါ်လာ၏။

“အားလုံးပဲ အခြေအနေ တွက်ဆပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ သည်လို ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးကို လုံးဝ မတုန်လှုပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူ ကျုပ်လိုလူမျိုးကတော့ သည်လို ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးကို စကားထဲတောင် ထည့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

ငွေဆံပင်လူသန်ကြီးက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလိုက်၏။

အဖြူရောင်ဝတ်အတိုးအိုသည် ငွေဆံပင်လူသန်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စိန့်ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“စိန့်ကျောင်း ဆက်ပြောပါ”

“ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်မြင်သလောက် ပြောရရင်တော့ စာထဲမှာ ထူးခြားမှု ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှေးထားတာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ သိုင်းလောကသားတွေ မေ့

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၇၁

ဈောကနေတဲ့ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ကို ရှုတ်တရက် သတိရမိပါတယ်” စိန့်ကျောင်း၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်သွားသည်။

အားလုံး၏အကြားအာရုံတွင် ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်၏အမည်ကို ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရ၏။

ခဏကြာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

“စိန့်ကျောင်း၊ သည်အလဲကို ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် လက်ချက်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား?”

ဧည့်ခန်းဆောင်လည်း အနည်းငယ် အသက်ပြန်ဝင်လာသည်။ စိန့်ကျောင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်သူတယ်ဝါရယ်လို့ မထင်တတ်အောင်ပါပဲ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား?”

“မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝူးကြည်ကိုယ်တိုင် ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အင်မတန်ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြဿနာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ဦးက ဝူးကြည်နဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်သွားပြီး ဝူးကြည် ရခဲ့တဲ့ဘွဲ့ကို အသုံးချလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် စဉ်းစားတွက်ဆနေနေသည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓားသမားလူထင်းက ပြောလိုက်၏။

“စောစောက နောင်ကြီး ပြောသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝုန်ကြည်ဟာ စိတ်ဓာတ်မှန်ကန်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိရစေချင်တယ်လေ”

“သည်ကိစ္စက ဝုန်ကြည် လက်ချက်လို့ ထင်ရင် သည်အချက်ကိုပါ ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဝုန်ကြည်ဟာ သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားတာ ကြာပြီ ဖြစ်ပေမယ့် သူ မပျောက်ခင် သူ့ရဲ့အကြောင်း သိစေရမယ်လို့ ကြိုးပမ်းခဲ့တာ ကျုပ်အသေအချာ ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဝုန်ကြည်က သိုင်းလောကထဲက လူတွေကို စိတ်နာသွားတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နဂိုကလဲ စိတ်မူမမှန် ဖြစ်နေတယ်။ သိုင်းလောကသာတွေက သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတာကို သိသွားတော့ အားလုံးကိုလဲ ရန်သူလို သဘောထားမှာပေါ့”

“သူသာ စိတ်ဓာတ်မှန်တဲ့လူဆိုရင် သိုင်းရိုထိန်းကြီးတွေရဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုဟာ သူ့အတွက်ရော အများပြည်သူအတွက်ပါ အကျိုးရှိစေမယ့် မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးဆိုတာကို သိသွားမှာပါ”

“ခင်ဗျားတို့က သိုင်းလောကမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဝုန်ကြည်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်လို့ ထင်နေကြသလားဗျ”

အားလုံးက ဓားသမားလူထင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတာတွေကို ဆွဲပြီး ကောက်ချက်

ချကြည့်တာပါ။ အတိအကျ မပြောရဲပါဘူး။ သည်က ရောင်းရင်းက ဘယ်လို ထင်မြင်ပါသလဲ”

လူထင်းက ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တွက်ဆချက်လဲ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတဲ့ အချက်ကတော့ စိန့်ကျောင်းကို မလို မုန်းထားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က အဲသည်လို ဂုဏ်ယူစရာ မရှိလာ ရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ တမင် အနှောင့်အယှက်ပေးပြီး စိန့်ကျောင်း မျက်နှာပျက်အောင် သီးကွာကျအောင်၊ အရှက်ရအောင် လုပ်တာလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟာ...ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ သည်အချက်ကို လုံးလုံး သတိမရကြဘူး”

ငွေဆံပင်လူသန်ကြီးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်၏။

ရေကြီးခွင်ကျယ် ပြောဆိုနေသော လူများအားလုံးတို့ပင် ဓားသမားလူထင်း၏ ထောက်ပြချက်ကို လက်ခံသဘောတူကြသည်။

စိန့်ကျောင်းသည် ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ရင်ထဲ၌ ပြေပါးသွားတော့သည်။

* * *

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟ...ဟ၊ အနှောင့်အယှက်က မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တာကြောင့် ဧည့်သည်တော်များကို အားနာစရာကောင်းနေပြီ။ သည်ကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ကြပါ။ အစားအသောက်တွေ မအေးခင် အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ စားကြသောက်ကြပါ ခင်ဗျာ”

စိန့်ကျောင်းသည် ဧည့်သည်အားလုံးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသုံးရန်ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ထဲရှိ အရက်ခွက်ကို သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

စိန့်ကျောင်း၏အနီးရှိ ဝတ်စုံညိုတစ်ယောက်က ရိပ်ခနဲ ထွက်လာကာ ပါးစပ်နား ရောက်နေသည့် အရက်ခွက်ကို ဖျတ်ခနဲ လုယူလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

စိန့်ကျောင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်စုံညို၏အပြုအမူကို သူနားမလည်ပေ။

လူအားလုံးသည် စိန့်ကျောင်းကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝတ်စုံညိုက ပြောလိုက်သည်။

“စိန့်ကျောင်းကလဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိမလွတ်ပါစေနဲ့ အဲသည် အလံလေးမှာ အဆိပ်တွေ သုတ်မထားဘူးလို့ ဘယ်သူက အတတ်ပြောနိုင်မလဲ၊ တကယ်လို့သာ အလံမှာ အဆိပ်ပါရင် ခွက်ထဲက အရက်တွေက အဆိပ်တွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟာ...ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွား

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၇၅

တယ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ၊ က...ရော့ဟေ့၊ သည် အရက်ခွက်ကို မမိတ်မစဉ်ဘဲ ဂရုတစိုက်ကိုင်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းမယ့် နေရာမှာ သွားသွန်”

ဝတ်စုံညိုက တစ်ဆက်တည်း ပြောရင်း အရက်ခွက်ကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။

သို့သော်...

ဧည့်သည်အားလုံးသည် ဝတ်စုံညို၏အပြုအမူကို သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး ပြောဆို၊ စားသောက်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့သည်။

* * *

လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်လာကြသော လူငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဘာကြားရမှာလဲကွ”

“လူယန်မြို့က စိန့်ရိုးနွယ် စံအိမ်ရှင် စိန့်ကျောင်းကို ဘယ်ရက် ဘယ်လမှာ သေရမယ်လို့ ကြိုတင်သတိပေးထားတဲ့ ကိစ္စလေကွာ”

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟာ.. သည်ကိစ္စ မကြားဘဲ ရှိပါ့မလားကွ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းက သည်အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာ”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါ့မလားကွာ၊ စိန်ကျောင်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘဲ အရှိန်အဝါကောင်းတဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးကွ၊ တစ်ဖက်ကလဲ ကြိုတင်အသိပေးပြီးမှ သတ်မှာဆိုတော့ တော်ရုံပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ကဲပါကွာ၊ သူတို့ ဘာပြဿနာတွေ ရှိမှန်းမှ မသိဘဲ၊ အချိန်က စကားပြောလာမှာပေါ့၊ သည်နေဟာ လဆန်းဆယ့်သုံးရက်ပဲ၊ စိန်ကျောင်းကိစ္စ မနက်ဖြန်ကျတော့ အတိအကျ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ တို့ မနက်စာ သွားစားကြမယ်”

“အေး.. အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

စကားပြောရင်း လျှောက်လာကြသော လူရွယ်နှစ်ယောက်မှာ စားသောက်ဆိုင်များရှိရာ တစ်ဖက်သို့ ချိုးကျွေ့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၇၇

စိန်ကျောင်း၏ ယောယုဝ အမိန့်စာ သတင်းမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာပင် လုယန်မြို့တွင် သာမက တစ်ခြားမြို့ကြီးများသို့လည်း တောမီးပမာ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။

လူတိုင်း၏ပါးစပ်ဖျားတွင်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေကြ၏။

အချို့ လူများကလည်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုသော ကိစ္စကို ငြင်းခုံလျက် ရှိ၏။

သိုင်းလောကသားအားလုံးမှာ နောက်တစ်နေ့သို့ အမြန်ရောက်စေချင်သည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စပ်စပ်စုစု စိတ်ဝင်စားသူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာသဖြင့် လုယန်မြို့မှာ နေ့ညမပြတ် လူစည်ကားနေ၏။

တည်းခိုခန်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်များ၏ မျက်နှာမှာ တဝင်းဝင်း တထိန်ထိန် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်ပြောင်ခြင်း ဖြစ်စေ၊ တကယ်ပင် ဖြစ်စေ ထိုကိစ္စကို အစပြုလိုက်သူအား ကြိဖန်၍ ကျေးဇူးတင်နေကြလေသည်။

စိန်ချိုးနွယ်စံအိမ်တွင် စိန်ကျောင်းမှာလည်း ဂေဟာ၏လုံခြုံရေးကို ဂရုတစိုက် တိုးမြှင့်၍ ချထားသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း သီးသန့်လျှို့ဝှက်ခန်းထဲတွင် နေလျှင်လျက် မမြင်တွေ့လိုက်ရသော ရန်သူ၏အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာ ကွယ်ထားလေသည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စိန့်ကျောင်း၏ လုံခြုံရေး အစောင့်သိုင်းသမားများနှင့် အခြားခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ၊ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများမှာ စိန့်ကျောင်းဂေဟာနှင့် ဆယ်စိုင့်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖြန့်ကျက်စုံစမ်းရန် သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

* * *

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာ၏။ ရှစ်လပိုင်း ဆယ့်သုံးရက်နေ့ကို ကုန်လွန်ရန် အချိန်တိုက်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ညဝက်မျှသာ လိုတော့လေသည်။

စိန့်ကျောင်းမှာ ညစာ စားသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေ၏။

သူ လက်ရှိ နေထိုင်သော လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်းမှာ လုံခြုံရေးအတွက် အလွန်စိတ်ချရသော အခန်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းကို သိသူမှာ အိမ်ထိန်းလီသာ ရှိလေ၏။

အိမ်ထိန်းလီမှာ သူမိဘများ လက်ထက်ကတည်းက လက်စွဲလှယုံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းလာသော သစ္စာရှိ လှယုံတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ရှိနေသော အဘိုးအိုလီမှာ လျှို့ဝှက်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်တွား(ပ) ❖ ၁၇၉

သီးသန့်ခန်း အတွင်းရှိ စိန့်ကျောင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေသဖြင့် ထမင်းကို ကောင်းစွာ မစားသောက်နိုင်ပေ။

စိန့်ကျောင်းအတွက် ကူညီကာကွယ်ပေးမည့် စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ် အနီးအဝေးရှိ သိုင်းသမားများမှာ မျက်စိနှင့် နားကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်လျက် ပို၍ပို၍ ဂရုစိုက်စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

လူယန်မြို့ခံ လူများနှင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လူများကလည်း အချိန်မြန်မြန် ကုန်စေရန် ဆုတောင်းပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လူယန်မြို့ကြီးအတွင်း တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေလေသည်။

စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်များ ထိန်လင်းလျက် ရှိနေသည်။

ဂေဟာပတ်ပတ်လည်တွင် ဝန်းရံစောင့်ကြပ်ကြသော အစောင့်များမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်သော သိုင်းပဲညာရှင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အသံလုံးဝမထွက်ပါချေ။

အချိန်သည် သူ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လျက် ရှိနေသည်။

* * *

အချိန်ကျရောက်ခြင်း

ရှစ်လပိုင်း ဆယ့်လေးရက်နေ့...။

ရှစ်လပိုင်း ဆယ့်လေးရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အရက်ဦး လင်းရောင်ခြည်သည် လှယန်မြို့တစ်မြို့လုံးကို

ဖြန့်ကျက်ထားသည်။

လှယန်မြို့ရှိ လမ်းတိုင်းတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေကြသူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။

လှယန်မြို့ကြီး စောစီးစွာ နိုးကြားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်တွင် ဧည့်သည်များ စုံလင်လှပေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးလီ၊ စိန့်မျိုးနွယ်မိသားစု၊ ဆေးဆရာကျိသန်း

အပြင် စိန့်ကျောင်းနှင့် ရင်းနှီးသော ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာကြီးတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ကဏာမငြိမ် ဖြစ်နေသူမှာ အိမ်ထိန်းလီ ဖြစ်၏။

နေအတော်ထွက်လာသော်လည်း စိန့်ကျောင်း ထွက်လာ ခြင်း မရှိသေးသဖြင့် သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေမိခြင်း ဖြစ်တော့ သည်။

“ဆရာကျိသန်း၊ ကျုပ်သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင် တယ်”

အိမ်ထိန်းလီ၏စိုးရိမ်မှု အပြည့်ပါသော အသံက တိတ်ဆိတ် မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

ကျန်လူများကလည်း စိန့်ကျောင်း၏ အခြေအနေကို အ စောကြီးကတည်းက သိချင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော် စိန့်ကျောင်း နေထိုင်သော အခန်းက အပြင်လူ များ မသိစေချင်သည့် လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်း ဖြစ်၍ အလိုက်သိစွာဖြင့် ငြိမ်နေကြ ခြင်းဖြစ်၏။

ဆေးဆရာကျိသန်းက အဘိုးအိုကို ခေါင်းညှိတံပြမိသည်။

အိမ်ထိန်းလီ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထ၍ အတွင်းခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျန်လူများအားလုံးမှာ အဘိုးအိုလီ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားသည့် အတွင်းခန်း ဝင်ပေါက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်စောင့်စား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

* * *

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ထိန်းလီသည် ဟိုကျေသည်ချီးဖြင့် လျှို့ဝှက်ခန်း ရှိရာ
သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း ရောက်ခဲ့၏။

အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ထိန်းလီမှာ ခြေလှမ်း
တုံ့ခနဲရပ်၍ အမောဖြေဖို့ သတ်မရနိုင်အားဘဲ အခန်းကို သေချာစွာ
စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်းက သူပိတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေရာ
လက်ရာ မပျက်ဘဲရှိ၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ဝင်ဖို့ အပေါက်ကလည်း ထိုတံခါးတစ်ခု
တည်းသာ ဖြစ်၏။

အခြားမည်သည့်ဘက်မှ ဝင်စရာမရှိပါ။

ယခုအချိန်ထိ စိန့်ကျောင်းက ထွက်မလာချေ။

အိမ်ထိန်းလီမှာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားရကျပ်နေ၏။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

“သခင်ကြီး..သခင်ကြီး”

သူသည် တံခါးခေါက်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်မလာခဲ့ချေ။

စိန့်ကျောင်းသည် မည်သည့်အခါမျှ နေမြင့်အောင် အိပ်လေ့

အိပ်ထ မရှိသည်ကို အဘိုးအိုလီ သိထားပြီး ဖြစ်တော့သည်။

ယခုတော့ အသံပေးနှိုးခေါ်သည့်တိုင် မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ

မကြားရပါ။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၈၃

“သခင်ကြီး..သခင်ကြီး”

သူက တံခါးကို ထပ်မံခေါက်၍ နှိုးလိုက်၏။

အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေသည့်တိုင် အခြေအနေက ထူး
ခြားမလာချေ။

ထိုအခါ..

အိမ်ထိန်းလီသည် အထွေအထူး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

အသင့်ပါလာသော သော့ဖြင့် လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်း တံခါးကို

သူ၏အမှတ်အသားအတိုင်း လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သောအခါ အသံမြည်အောင် အသာဟလျက်

အခန်းထဲသို့ အိမ်ထိန်းလီ ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်းထဲရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် စိန့်ကျောင်း လဲလျောင်းလျက်

ရှိသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက် ရှိလေ

သည်။

လူကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

အိပ်မောကျနေသည့်အလား ဖြစ်၏။

အိမ်ထိန်းလီမှာ သံသယ အတွေးဖြင့် အိပ်ရာနားသို့ မဝံ့မရဲ

ကပ်သွား၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကတော့ စိန့်ကျောင်းကို မျက်တောင်

မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အိမ်ထိန်းလီမှာ သူဝင်လာကတည်းက စိန့်ကျောင်း အ

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သက်မရှုသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်မိ၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ လေးလံသလို ခံစားရသည်။

သူသည် စိန့်ကျောင်း၏ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် စိန့်ကျောင်း၏လက်ကို တဖြည်းဖြည်း လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

“အမယ်လေး”

ထိတ်လန့်တကြားအော်ရင်း အိမ်ထိန်းလီ နောက်သို့ကမန်းကတမ်း ဆုတ်သွား၏။

စိန့်ကျောင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်ချလိုက်သည်။

သူ့ကိုင်မိလိုက်သော စိန့်ကျောင်း၏လက်မှာ သားရေပျော့တစ်ခုအလား အရိုးအဆစ်များ မရှိဘဲ ပျော့တိပျော့ဖတ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့က အိမ်ထိန်းလီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရောယှက်ထင်ဟပ်လျက် ရှိသည်။

ခဏကြာတော့မှ သူသည် မိမိ၏စိတ်ကို ပြန်လည်ချုပ်ထိန်းလာနိုင်လေသည်။

စိန့်ကျောင်းကို ထိုအခန်းတွင် ထား၍ မဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်၏။

စိန့်မျိုးနွယ်စံအိမ်၏ လျှို့ဝှက်အခန်းကို တခြားမည်သူ့ကိုမျှ မသိစေချင်ပေ။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၁) ❖ ၁၈၅

အိမ်ထိန်းလီသည် သောကမျိုးစုံ ခံစားရခြင်းကို ထိန်းချုပ်ကာ စိတ်တင်းလိုက်ပြီး စိန့်ကျောင်း၏အလောင်းကို အသာပွေ့ယူလိုက်၏။

ထို့နောက်...

စိန့်ကျောင်း၏အလောင်းကို လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်းမှ ထုတ်ကာ အခြားအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ထွက်လာလေတော့သည်။

* * *

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေသော လူများမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်လျက် အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာသော အိမ်ထိန်းလီကို တွေ့သောအခါ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“အိမ်ထိန်းလီ၊ စိန့်ကျောင်းကို တွေ့ခဲ့လား”

“စိန့်ကျောင်း ဘာဖြစ်သလဲ”

“ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ ရှိနေပြီလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးလိုက်သံက တစ်ပြိုင်တည်း လိုလို ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထိန်းလီမှာ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်သေးဘဲ အမောဖြေလိုက်သည်။

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြီးတော့မှ သူက ငိုသံပါသော အသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“သခင်ကြီး...သခင်ကြီး သေပြီ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

အာမေဇိုတ်သံများ ဖြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထိန်းလီ၏မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ကြည်များ ဝေ့ဝဲလာ

သည်။

“ကျုပ် နောက်လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထိန်းလီမှာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

ကျန်လူအားလုံးသည် အိမ်ထိန်းလီ၏နောက်မှ တန်းစီကာ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ခဏအကြာတွင် စိန့်ကျောင်း၏အလောင်း ရှိရာ အခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အားလုံးက ဆေးဆရာကျိသန်းကို ဦးစွာ ကြည့်ရှုခွင့်ပေးလိုက်၏။

ဆေးဆရာကျိသန်းက စိန့်ကျောင်း၏အလောင်းကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုလျက် လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“အလိုလေး”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၈၇

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ဆေးဆရာကျိသန်းမှာ စိန့်ကျောင်း၏လက်ကို ယောင်ယမ်း၍လွှတ်ချလိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

အနီးအနားဆီမှ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြသော သိုင်းဆရာတို့သည် ဆေးဆရာကျိသန်း၏ အပြုအမူကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဆေးဆရာကျိသန်းကိုတစ်လှည့် အလောင်းကိုတစ်လှည့်ဖြင့် နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆေးဆရာကျိသန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အလောင်းကို ကိုင်ကြည့်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းသမားများက...

“ဘာထူးခြားလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်ကြသည်။

ဆေးဆရာကျိသန်းက...

“ပြောရရင် ယုံချင်မှယုံကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ တွေကိုယ်တိုင်ပဲ လက်တွေ့သိသွားအောင် ကိုင်ကြည့်ပါလား”

“ကျုပ်တို့လည်း စမ်းကြည့်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟု ဖြိုင်တူပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အားလုံးသည် အလောင်းကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟာ”

“ဟင်”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

အာမေဇိုတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သိုင်းဆရာကြီးများအားလုံး မျက်နှာပျက်နေကြသည်။

တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံကို မျက်ဝါးထင်ထင်

တွေ့မြင်နေရသဖြင့် အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဆေးဆရာကျိသန်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

သူလည်း စိန့်ကျောင်းကဲ့သို့ လူသေမျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါချေ။

ထိုစဉ်...

ဝတ်စုံညှိတစ်ဦးက...

“ဆေးဆရာကြီး...စိန့်ကျောင်းရဲ့အလောင်းက ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျိသန်းက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“အေးဗျာ၊ လူတွေဟာ သေပြီးရင် တဖြည်းဖြည်းအေးစက်တောင့်တင်းလာရမှာပဲ၊ အခုတော့ သူ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပေမယ့် ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ သားရေဖတ်ကြီးလို ဖြစ်နေတယ်”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၁) ❖ ၁၈၉

“ဆေးဆရာကြီး စိန့်ကျောင်းက အရိုးအဆစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ သူ အဆိပ်မိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း ကျုပ်လည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မတွေ့ကြုံဖူးတဲ့တိစ္ဆာနဲ့ လာတိုးနေတယ်၊ ပြောရမှာပဲခက်ခက်ပဲ၊ ကျုပ် သေချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျိသန်းက စိန့်ကျောင်း၏အလောင်းအနီးသို့ တိုးကပ်၍ သေချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

ကျန်လူများမှာလည်း ကျိသန်း၏စစ်ဆေးပုံကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ကျိသန်းက အလောင်းကို စစ်ဆေးနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

လူအများက ဆေးဆရာကျိသန်းကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ထူးခြားတယ်ဗျာ၊ အတော်လေး ထူးခြားတယ်” အိမ်ထိန်းလိက...

“ဆေးဆရာကြီး ဘာတွေ ထူးခြားတာလဲဗျ” ဟု အလောတကြီး ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

ကျိသန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“စိန့်ကျောင်းသေတာ အဆိပ်ကြောင့်ပဲ၊ ပြီးတော့ သေတဲ့အခါကလည်း အတော်ကြာနေပြီ၊ အတိအကျပြောရရင် ဒီအယုံသုံးချက်နဲ့ သန်းခါင်မတိုင်ခင်ကပဲ”

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ...ဒါဆိုရင် စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့သေတာ ကြာပေမယ့် အလောင်းက ဘာဖြစ်လို့ သည် လို့ဖြစ်ရတာလဲ”

ဟု မေးကြသည်။

ဆေးဆရာကျိသန်းက...

“ထူးခြားတယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာပဲပေါ့”

ဟုပြောကာ ကျိသန်းက အားလုံးကို တစ်ချက်မျှ အကဲ

ခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

လူအားလုံးက သူပြောလာမည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

ထိုအခါ...

သူက ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

“အဲသည်အဆိပ်ဟာ အတော်ကိုကြောက်စရာ ကောင်း တယ်။ သည်အဆိပ်နဲ့သေသွားတဲ့လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အရိုးအဆစ် တွေအားလုံးဟာ အရည်ပျော်သွားတယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အလို ကြောက်စရာပဲ၊ ထူးဆန်းလှချည်လားဗျ”

အားလုံး၏အသံများတ ဖြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာကြ

လေသည်။ တစ်ယောက်က...

“ဆေးဆရာကြီး ဆက်ပြောပြပါဦး”

ဆေးဆရာကျိသန်းက...

“အဲသည်အဆိပ်နဲ့သေတဲ့အခါ ရုပ်မပျက်ဘူး၊ ပုပ်ပွမယ့် လက္ခဏာလည်း မတွေ့ရဘူး၊ သားရေပျော့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ အရုပ် အတိုင်း ပျော့စိကြီးဖြစ်သွားရော”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းလီက...

“ဆေးဆရာကြီး...အဲသည်အဆိပ်က ဘာအဆိပ်လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ကျိသန်းမှာ အိမ်ထိန်းလီ၏ အမေးစကားကြောင့် မျက်နှာ ပေါ်တွင် စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်လာ သည်။

သူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်...ကျုပ် မသိဘူးလို့ဘဲ ဝန်ခံရမှာပဲ။ သည်အဆိပ်ဟာ ခြေဆေးမရှိဘူးလို့တော့ အသေအချာပြောရပါတယ်၊ ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်လူများအားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်က...

“မိတ်ဆွေတို့...သည်ကိစ္စက အတော်စဉ်းစားရကျပ်တဲ့ကိစ္စပဲဗျ။ သည်လောက် အစောင့်အကြပ်တွေ မလစ်လပ်အောင် စောင့်ကြပ်နေတဲ့ကြားက ရအောင်သတ်သွားတယ်ဆိုတာက အတော်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

အခြားတစ်ယောက်က...

“ရန်သူက သိုင်းပညာ အစွမ်းထက်တယ်နဲ့တူတယ်၊ စိန့်ကျောင်းရဲ့သိုင်းပညာကလည်း ဒုတိယ အဆင့်လောက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

နောက်တစ်ယောက်က...

“ဒါတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်သီးသန့်ခန်းမှာ စိန့်ကျောင်းနေခဲ့တာပဲ၊ သည်အခန်းကိုသိတာဆိုလို့ သည်ဂေဟာမှာ”

ထိုစကားကို ပြောသူမှာ ဝတ်စုံညိုဝတ်ဆင်ထားသူပင် ဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံညိုက သူ၏စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အိမ်ထိန်းလီဆီသို့ အကြည့်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အားလုံး၏အကြည့်များသည် အိမ်ထိန်းလီဆီသို့ ရောက်ရှိ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၉၃

သွားကြသည်။

အိမ်ထိန်းလီမှာ သူတို့၏အကြည့်ကို နားလည်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။

“ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်...ကျုပ်”

အိမ်ထိန်းလီ၏ အထစ်အငဲ့စကားများသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူသည် အသနားခံသည့် မျက်လုံးများဖြင့် အားလုံးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာကြီးကိုသန်းက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အိမ်ထိန်း...ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှမစွပ်စွဲပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရိုးသားတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ သည်လူတွေယုံပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံညိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ သည်အဆိပ်မျိုး ဖော်စပ်ဖို့ဆိုရင် ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ အဆိပ်ပေါင်းမျိုးစုံ ရာချီပြီးပေါင်းစပ်ဖော်လုတ်ရမယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုပြောသည်။

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အခြားတစ်ယောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဖော်စပ်မယ့်လူဟာ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်အလွန် ကျွမ်းကျင်ရမှာပါ။ ကျုပ်ပြောတာမှန်နိုင်တယ် မဟုတ်လား ဆေးဆရာကြီး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူသည် အဆိပ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်အတန်နား လည်သူဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြပြီး ကျိန်သန်းအား ထောက်ခံချက် လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

ကျိန်သန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“သည်ပုံအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ငရဲအဆိပ်စူးကြည့်ဟာ မသေသေးဘဲ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်လာပြီလို့ ယူဆရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“အင်...သည်အတိုင်းဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကအတွက် ရင်လေးစရာပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

သိုင်းဆရာကြီးနှင့် အားလုံးသည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆို၍ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

စိန်ကျောင်း၏သတင်းက လူယန်မြို့တွင်သာမက အလယ်ပိုင်းသိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးတိုင်အောင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ပ) ❖ ၁၉၅

သိုင်းလောကတွင် ဒုတိယအဆင့်မျှသာရှိသော စိန်ကျောင်းကို ပထမသိုင်းသမားတစ်ယောက်က လုပ်ကြံမည်ဆိုလျှင် မခက်ကြောင်း လက်ခံထားသူများကလည်း ရှိနေသေးသည်။

လူသတ်သမားသည် စိန်ကျောင်းထက် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်၍သာ အဆိပ်ဖြင့်လုပ်ကြံသွားနိုင်၏။

အကယ်၍...

သူ့ထက်သာသော သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပါက လူသတ်သမားမှာ သူ့ရည်ရွယ်ချက် မည်သို့မျှ မဖော်နိုင်ဘဲ သေလမ်းသွားရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပေး ပြောဆိုနေကြလေသည်။

စိန်ကျောင်း သေဆုံးပုံသေဆုံးနည်းကို အသေးစိတ်သိထားသူများမှာတော့ အခြားလူများကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မတွက်ဆပုံကြံချေ။

လူသတ်သမားတွင်လည်း ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာရှိရမည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

လူအများ ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးနောက် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကြီးဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို အထိတ်တလန့်စောင့်နေကြလေသည်။

ပြီးခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းအတွင်းက စစ်စပ်စုစု သိချင်သဖြင့် လူယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသော အခြားနယ်စပ်မှ သိုင်းသမားများမှာ လူယန်မြို့မှ အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စိန်ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သော သိုင်းသမားများကလည်း

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျှို့ဝှက်စွာစုံစမ်းလျှက်ရှိလေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် လုယန်မြို့တွင် သိုင်းသမားမျိုးစုံတို့၏ လှုပ်ရှား

မှုများက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုများလာတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရက်အတော်ကြာသည့်တိုင် မည်သည့်သတင်း

ထူးမျှ ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ချေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ။

ငရဲအဆိပ်အမိန့်စာကတော့ လူတိုင်းပါးစပ်များတွင် ရေ
ပန်းစားနေလေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

သားကောင်

ကိုးလပိုင်း ခုနစ်ရက်။

စီးရန်မြို့ ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်တွင် စားပွဲတိုင်းလိုလို လူ
ပြည့်နေသည်။

စီးရန်မြို့သည် တောင်ပိုင်းနှင့်နီးသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သ
ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ရှိ လူအချို့မှာ တောင်ပိုင်းသားများ ဖြစ်ကြ
သည်။

စားသောက်နေသူများသည် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စကား
ပိုင်းဖွဲ့၍ ပြောဆိုကာ ရယ်မောနေကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

စားသောက်ဆိုင် အခန်းအတွင်းသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းဝင်
လာသော ခြေသံကြောင့် ပြောဆိုရယ်မောနေသောအသံများ ခပ်
တန့်သွားသည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အားလုံးပင် ဝင်လာသူကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝင်လာသောသူမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အရပ်အမောင်း မြင့်မားပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်သန်မာသော လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ ဝင်လာသူကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

စင်စစ်...

ထိုလူထွားကြီးသည် ဤနေရာတွင် လူ့ခွစာဟု နာမည်ကြီးနေသော စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူ့ခွစာကြီး ဆိုင်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ပါးစပ်မှလည်း...

“ဟေ့...အရက်နဲ့စားစရာ လူခဲစမ်း”

ဟု အသံဩဩကြီးဖြင့် လှမ်းမှာလိုက်ရင်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ လူ့ခွစာအား မနှစ်မြို့ လိုလားခြင်းမရှိသော်လည်း ပြဿနာဖြစ်ရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် လူထွားကြီး မှာသည့်အတိုင်း သွားချပေးရန် စားပွဲထိုးအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလုလင်မှာ စားသောက်စရာနှင့် အရက်အိုးတို့ကို လူ့ခွစာ၏စားပွဲတွင် ပြည့်လှန်းပါး ချပေးလိုက်လေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ?

လူ့ခွစာကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မှပြူးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အရက်အိုးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

ဆိုင်ထဲသို့ လူရိပ်သုံးခု တခုနီးနီးဖြင့် ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

ဆိုင်ထဲရှိလူများက နောက်ထပ်ပြေးဝင်လာသော လူများကို အထိတ်တလန့် ကြည့်နေကြသည်။

နောက်ထပ်ဝင်လာသော သုံးဦးသည် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့်လူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဝတ်စားထားဟန်ကား နယ်ခြားသားနှင့် တူနေပေသည်။ သုံးယောက်စလုံးမှာ နယ်ခြားသားများပုံစံပင် ဖြစ်လေသည်။

နယ်ခြားသားသုံးယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ရောက်ရောက်ရှင်းပင် လူ့ခွစာကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

လူ့ခွစာကြီးက...

အရက်အိုးကို လှမ်းယူနေသော သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ နယ်ခြားသားသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြဿနာဖြစ်တော့မည်ကို သိလိုက်ကြသောအခါ...

လူ့ခွစာကြီး၏ စားပွဲနှင့်နီးသော အခြားစားပွဲတို့မှ လူများက နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ...မင်းတို့က ဒီအထိတောင်လိုက်လာရသေးတာကိုး”

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူ့ခွစာကြီး၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ပစ္စည်း ပြန်ပေးပါ”

• နယ်ခြားသားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

အလယ်ပိုင်းနယ်မှ လေယူလေသိမ်းအတိုင်း ပြောသော်

လည်း သူ့အသံက သိသာစွာပဲနေသည်။

“ဟာ..မင်းတို့ပစ္စည်းလဲ”

“ဒီပစ္စည်းက ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဟာ..ဟာ..ဟာ..ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ပြန်မပေး
တော့ မင်းတို့ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ အစကတည်းက ငါလိုချင်လို့ မင်းတို့
ဆီက ယူလာတာကွ”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ တောင်းလို့မရရင်တော့ ကျုပ်တို့
က ရတဲ့နည်းနဲ့ တောင်းယူရမှာပဲကွ”

“ဪ..ဒီလိုလား၊ ကြိုက်ပြီဟေ့၊ မင်းတို့ရအောင် ယူကြပေ
တော့”

လူ့ခွစာကြီး၏စကား အဆုံးတွင်...

နယ်ခြားသားသုံးယောက်က သူတို့၏လက်နက်များကို
လျှင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လူ့ခွစာကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

“ခဏနေဦး”

လူ့ခွစာကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ဟန်တားမှုကြောင့် နယ်
ခြားသားသုံးယောက်က ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ကြသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

“ခင်ဗျား ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါ ဒီနေ့ လူမသတ်ချင်သေးဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး စား
သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ မင်းတို့ မသေချင်ရင် ထွက်သွား
နိုင်တယ်”

“မလိုဘူး၊ ဒါတွေ ကျုပ်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ငါ ဒီနေ့ စိတ်ကောင်းဝင်နေလို့ ဒီလောက်စကားပြောနေ
တာကွ၊ ရန်သူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါက စကားများများပြောတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားဘာသာ ကျုပ်တို့ကို စိတ်ကောင်းဝင်လို့ ညှာချင်
ညှာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ လုံးဝမညှာနိုင်ဘူး”

“ဟာ..ဟာ..ဟာ..ဒီလိုဆိုရင် စပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို လူ့ခွစာကြီး၏ လက်နှစ်ဘက် လှုပ်ရှား
လိုက်သည်။

နယ်ခြားသား သုံးယောက်ကလည်း လူ့ခွစာကြီး စတင်၍
လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူတို့၏လက်နက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြသည်။

နယ်ခြားသားများ၏ အရိပ်များသည် လူ့ခွစာကြီး၏ပတ်
လည်တွင် ပိုင်းပတ်ခန့်ပျံ့ကာ လက်နက်အလင်းတန်းများက လက်ခနဲ
လက်ခနဲ ပြေးဝင်လာကြသည်။

လူ့ခွစာကြီးက ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးကိုဖြန့်လျှက်
တစ်ဖီဖြင့် ရိုက်ထုတ်ရှောင်တိမ်းနေသည်။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသကြီး
သော လူ့ခွစာကြီးသည် နယ်ခြားသားသုံးယောက်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှု
တို့ ကောင်းစွာခုခံကာကွယ်နိုင်ပေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်...

လူ့ခွစာကြီး၏ လက်ဝါးများက လက်နက်အလင်းတန်း-
ကြားမှ ပေါက်ထွက်ကာ နယ်ခြားသားတို့ထံ ရိပ်ခဲ ဝင်လာသည်။

နယ်ခြားသားတို့မှာ ကြီးမားသော အားလှိုင်းဖြင့် အရှိန်ပြင်း
စွာ ဝင်လာသည့် လက်ဝါးချက်များကို အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းနေရ
သည်။

နယ်ခြားသားတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလယ်ပိုင်းသိုင်းပညာ
နှင့် မတူချေ။

သူတို့က တစ်ဘက်ရန်သူကို မျက်စိနှောက်အောင် လှည့်
တတ်နေရင်းမှ အလစ်တွင် ဓားချက်များ လှစ်ခဲ လှစ်ခဲ ထိုးသွင်း
လိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်...

လူ့ခွစာကြီးက နယ်ခြားနှစ်ယောက်၏ ဓားချက်ကို ရှောင်
တိမ်းလိုက်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်မည့်ဟန် ရှေ့သို့တိုင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

လူ့ခွစာကြီးက ကိုယ်ကို ပျတ်ခဲ ပြန်ရုပ်ကာ မြောက်ခဲ
တစ်ပတ်ခုန်လှည့်ပြီး ကျန်နယ်ခြားသားတစ်ယောက်ကို ခြေထောက်
နှင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁

“ဝိုး”

“အား”

အငိုက်မိသွားသော နယ်ခြားသားမှာ တစ်ချက်သာအော်
နိုင်ပြီး နှစ်လခန့် လွင့်စဉ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

လူ့ခွစာကြီး ထိုမျှနှင့် ရပ်တန့်မနေပါချေ။

ကျန်သော နယ်ခြားသားနှစ်ယောက်ကို ခြေရောလက်ပါ
အသုံးပြုကာ အားကုန်တိုက်ခိုက်နေသည်။

ထိုနယ်ခြားသား နှစ်ယောက်မှာလည်း သူ့ဘက်တော်သား
တစ်ယောက်ကျသွားသဖြင့် သွေးများဆူကာ လူ့ခွစာကြီးအား အ
ပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

သိုင်းကွက်များ တဖြည်းဖြည်း ဆယ့်ရှစ်ကွက်သို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

“ဖြောင်း”

“ဋ္ဌတ်”

“အင့်”

လူ့ခွစာကြီး၏ ညာဘက်ရှိ နယ်ခြားသားမှာ မသဲမကွဲ
ညည်းညူ၍ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုနယ်ခြားသားမှာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် အလောတကြီး
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူ့ခွစာကြီး၏ လက်ဝါးချက် ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်မိကာ လည်ပင်းကျိုးသွားလေသည်။

တိုက်ပွဲက တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်သွားသည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူ့ခွစာကြီးအား နယ်ခြားသားမှာ မယှဉ်နိုင်၍ အလူးအလဲ
ခံနေရသည်။ အချိန် သိပ်မကြာလိုက်ပါချေ။

“ဒုတ်”

“အား”

“ဝုန်း”

သိုင်းကွက်ငါးကွက်မျှ အရောက်တွင် လူ့ခွစာကြီး၏ ပွဲသိမ်း
လိုက်သော လက်ဝါးစောင်းသည် နယ်ခြားသား၏ နံစောင်းကိုထိမိ
သွားပြီး နယ်ခြားသားမှာ နာကျင်စွာတစ်ချက်အော်ပြီး လွင့်စဉ်
လျက်စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျသွားလေသည်။

လူ့ခွစာကြီးသည် အောင်နိုင်သူဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဘက်ကို
ပွတ်ကာ သူ၏စားပွဲ၌ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ဒီကောင်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်စမ်း၊ ငါ့စားစရာတွေ
တောင်အေးနေပြီ၊ အသစ်ပြန်လုပ်ပေးစမ်းဟေ့”

လူ့ခွစာကြီးက ပုံပျက်ပန်းပျက် သေဆုံးနေသော နယ်ခြား
သားများ၏ အလောင်းများအားကြည့်ကာ စားပွဲထိုးများအား အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင်...

သူ့စားပွဲပေါ်မှ အေးစက်သွားပြီဖြစ်သော စားစရာသောက်
စရာများအား အသစ်ပြန်လဲ ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

စားပွဲထိုးများမှာလည်း လူ့ခွစာကြီး ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်
စရာရှိသော အလုပ်များအား လူ့စုခွဲကာ မြန်မြန်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

မကြာခင်အချိန်အတွင်း စားသောက်ခန်းထဲတွင် မူလအ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖

တိုင်း နေသားတကျဖြစ်နေ၏။

လူ့ခွစာကြီး၏စားပွဲတွင်လည်း အငွေတထောင်းထေး
ထနေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသကဲ့

စားသောက်ခန်းအတွင်း ကျန်ရှိနေသူများမှာ စကားကျ
ကျယ်မပြောရဲကြတော့ဘဲ လူ့ခွစာကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြ
လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ စိတ်မသ
မသာ ဖြစ်နေသောပုံစံမျိုး ရှိနေသည်။

လူ့ခွစာကြီးက စောစောက မသောက်ဖြစ်လိုက်သော
ရက်အိုးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မော့သောက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့်

သည်တစ်ခါလည်း လူ့ခွစာကြီးက အရက်မသောက်ပြ
သေးပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူ့မျက်လုံးအစုံက အရက်အိုးအောက်တွင် ရောက်ရှိ
သော စာရွက်ကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည့်

လူ့ခွစာကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သည်စာရွက်ကလေး မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိနေခြင်း
သူစဉ်းစား၍ မရချေ။ လူ့ခွစာကြီးက ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသား

ထားသောစာများကို ဖတ်လိုက်သည်။
“ယောယုဝ အမိန့်စာ”

“လူ့ခွစာချူးလုံးမင်း ကိုးလပိုင်းကိုးရက်နေမှာ သော်ရမယ်

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု စာက တိုတိုရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သည်။

စာကိုဖတ်ပြီးတော့မှ လူ့ခွစာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။ သူ၏အမည်ရှင်းကိုသိသောလူ လက်ချိုးရေတွက်၍ရှလေသည်။ ထိုစာသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိသောစာဟု လူ့ခွစာ ထွက်ဆလိုက်သည်။

“ဒုန်း”

လူ့ခွစာကြီးသည် အရက်အိုးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း စားပွဲပေါ်သို့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဘယ်သူလဲဟေ့...ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်သွားတာ၊ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခွဲ”

လူ့ခွစာကြီး၏ ရုတ်တရက် အော်ဟစ်သံကြောင့် ဆိုင်အတွင်းရှိ စားသောက်နေသူများ ခေါင်းထောင်လာကြလေသည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သော လူ့ခွစာကြီးကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့...ငရဲအဆိပ်ဆိုတဲ့ အရူး၊ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခွဲလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းနေရတာလဲ၊ သူများတွေက မင်းကိုကြောက်ပေမယ့် ငါကတော့ လုံးဝမကြောက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

လူ့ခွစာကြီး မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် တစ်ယောက်တည်းစိန်ခေါ်နေသည်ကို မသိပါချေ။

သို့သော် သူ၏စကားထဲ၌ ငရဲအဆိပ်ဟူသော စကားလုံးပါလာသဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိ လူအားလုံးပင် ကြက်သီးများထသွားကြလေ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

သည်။ အချို့မှာ စားသောက်လက်စကို တဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ သည်ဆိုင်ထဲတွင် ဆက်လက်မနေသင့်တော့မှန်း အားလုံး သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ယောယုဝအမိန့်စာအကြောင်းကို အတန်ကြာ သိထားပြီဖြစ်သည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် ဆိုင်အတွင်း၌ လူရှင်းသွားလေတော့သည်။

“ဖြန်း”

လူ့ခွစာကြီးက စားပွဲကိုလက်ဖြင့် ဒေါသတကြီး ပုတ်လိုက်သည်။ အစားအသောက် ပန်းကန်များသည် အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငရဲအဆိပ်ဆိုတဲ့ကောင်၊ အခုကြောက်နေပြီလား”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေသည်။

* * *

ကိုးလပိုင်း ကိုးရက်နေ့...။
အချိန်က နေ့မှန်းတည့်ချိန်။
စီးရန်မြို့၏ တောင်ဘက်၊ မြို့ပြင်ရှိလမ်းကြီးပေါ်တွင် လူအများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။
ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေသည့် အလောင်း၏အကြောင်းကို သူများအပြောဖြင့် မယုံသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်လာရောက်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သံသ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လာရောက်ကြည့်သူတို့မှာ...

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပျော့တိပျော့ဖတ်ဖြင့် သေဆုံးနေရသည့် လူထူးဆန်းအလောင်းကောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျောချမ်းနေကြလေသည်။

သူတို့၏ ဦးနှောက်၌ ယောယုဝအမိန့်စာဟူသည့် စကားလုံးများကို မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်သဖွယ် ထင်မှတ်နေကြလေသည်။

အလောင်းကို လာရောက်ကြည့်ရသူ တဖြည်းဖြည်း များလာသည်နှင့်အမျှ ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေသည့်လူ၏ သတင်းသည်လည်း နေဝက်အတွင်း မြို့ပေါင်းများစွာ ဖွံ့ဖြိုးလေသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ရုပ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ...

သာယာပျော်ကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ထားသည့်အလား ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေသည်။

သေဆုံးနေသူမှာ လူ့ခန္ဓာချမ်းလုံပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ယောယုဝအမိန့်စာ

ရွက်ဟောင်းတို့ကြွေ၍ ရွက်သစ်တို့ဝေနေ၏။
ရာသီဇက်ဝန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း အချိန်မှန်မှန် လည်ပတ်နေသည်။

တစ်ချိန်က အသစ်တို့သည်

ယခုအခါ ဟောင်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ရက်တွေလတွေ မည်သို့ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ငရဲအဆိပ်ဟူသည့် ကိုယ်ပျောက်ငရဲသား၏ သတင်းမှာ ပို၍ပို၍ကျော်ကြားလာခဲ့လေတော့သည်။

ယခုအချိန်သည် နှစ်တစ်နှစ်၏ ဆန်းစအချိန်ဟုခေါ်ရမည့်လပိုင်းဖြစ်သည်။

ငရဲအဆိပ်၏အမိန့်စာ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ခြောက်လကျော်ခန့်ရှိပေမည်။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုမြောက်လအတွင်း၌...

ငရဲအဆိပ်၏ အမိန့်စာကြောင့် ထူးဆန်းစွာပုံစံတူဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသူတို့မှာ ကိုးယောက်တိတိ ဖြစ်လေသည်။

ငရဲအဆိပ်၏ လူသတ်မှုနှုန်းသည်...

တစ်လထက်တစ်လ ပို၍များလာသဖြင့် အလယ်ပိုင်းသိုင်းလောကကြီး၌ တုန်လှုပ်လာသည်။

ရှောင်လင်အဖွဲ့အပါအဝင် သိုင်းလောကရှိ ထိပ်သီးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးတို့သည်...

အစောပိုင်းကတည်းက ထိုအဖြစ်ဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသည့်ကြားမှပင် ထူးဆန်းသည့်သေဆုံးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဂိုဏ်းကြီးများမှာလည်း စဉ်းစားရုံကြပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

မည်သို့ဖြစ်စေ။

ယခုအချိန်၌ လူကိုးယောက်တိတိ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင်...

သိုင်းလောကရှိ ထိပ်သီးဂိုဏ်းကြီးများအနေဖြင့် ထိုလူသတ်မှုများကိုစွဲကို မည်သို့မျှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

အမုန်တရားကို လိုလားသော၊ အများအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်လိုသော အမုန်တရား၏ဘက်တော်သားဖြစ်သည့် သိုင်းသမားတို့မှာ...

တရားခံအစစ်အမှန်ကို မဆုတ်မနစ်စွနှင့် နေ့ညမဟူ အစွမ်းကုန် ထောက်လှမ်း နေကြလေတော့သည်။

သည်နေ့အထိ သူတို့၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုတို့မှာ အရာမထင်သော်လည်း...

မကြာမီကာလအတွင်း တရားခံ အစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူတို့အားလုံး၏ အသိစိတ်ထဲတွင် မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိကြောင်း ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ယုံကြည်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မှန်ပေသည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တကယ်တော့...

မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိချေ။

မကောင်းမှုကျူးလွန်သူတို့သည် အနိက်အတန့်အားဖြင့်
အသာစီးရနေကြသော်လည်း နောက်ဆုံး၌မူ အမှန်တရား၏ အလင်း
ရောင်အောက်တွင် ကျဆုံးရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မကောင်းမှု၏ ဒုစရိုက် သက်တမ်းကား အလွန်တရာမျှပင်
တိုတောင်းလှပေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၂၁

အတုမဲ့ဆေးဆရာ

အထီးကျန်တောင်ကုန်းသည် လူတိုင်းလိုလိုသိရှိသော
တောင်ကုန်းဖြစ်သည်။

ထိုတောင်ကုန်းတွင် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်သူမှာ သမား
တော်ယန်ယီကျင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ယန်ယီကျင်းအား သိုင်းလောကသားများက
အတုမဲ့သမားတော်ဘွဲ့ ပေးထားလေတော့သည်။

ထိုဘွဲ့ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပေးထားခြင်းမဟုတ်ပေ။
သမားတော်ယန်ယီကျင်းသည် ဆေးကုသရာ၌ အတုမရှိ

သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလယ်ပိုင်းတွင် ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သမားတော်
ယန်ယီကျင်းအား မည်သူမျှ ယှဉ်ပြိုင်၍မနိုင်ပါချေ။

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့အပြင်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်းမှာ သိုင်းပညာဘက်တွင်လည်း ထက်မြက်သည်။

မာနလည်း ကြီးသည်။

သမားတော်ကြီး၏ ပညာမာနဟု ဆိုရပေမည်။

* * *

ယခု...

သမားတော်ယန်ယီကျင်းမှာ လက်နှစ်ဘက်ကိုနောက်ပစ်လျှက် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်ချေ။

သိုင်းလောကတွင် လူတိုင်းလူတိုင်း ဖိနှိမ်တုန့်အောင် ထိတ်လန့်နေသော ယောယုဝအမိန့်စာနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်...

နှစ်ဝက်ကျော်ကာလအတွင်း အဆိပ်ဖြင့်သေဆုံးခဲ့ရသူများအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် မည်သူမျှ လာရောက်ပင့်ဖိတ်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိခြင်းပင်ဖြစ်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၃-သိမ်း) ❖ ၂၃

သည်။ သမားတော်ယန်ယီကျင်းမှာ မာနရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လာရောက်ဖိတ်ကြားခြင်းမရှိဘဲနှင့် အလောင်းများအား သွားရောက်မစစ်ဆေးလိုပေ။

နောက်တစ်ချက်မှာ မည်မျှထူးဆန်းသော အဆိပ်ပေးနည်းဟု သမားတော်ယန်ယီကျင်း သိချင်နေပေသည်။

ငရဲအဆိပ်နှင့် သူ့ပညာပြိုင်ချင်နေသည်။

အခြားသမားတော်များသည် ဆေးမရှိသော ရောဂါမျိုးနှင့် အပြိုင်ကြံချင်သကဲ့သို့ သမားတော်ယန်ယီကျင်းမှာလည်း ငရဲအဆိပ်အကြောင်းကို သတင်းဆိုးများသာ ကြားခဲ့ရပြီး သူလိုချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာသဖြင့် သမားတော်ယန်ယီကျင်းတစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်နေလေတော့သည်။

* * *

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ယန်ယီကျင်းသည် သူ့အား လာမပင့်သည်ကို ဒေါသ အလွန်ထွက်သည်။

ငရဲအဆိပ်၏အဆိပ်ကို အံတုနိုင်ရန် သူကဖြေဆေးကို အပူ တပြင်း ဖော်စပ်လေသည်။

သူက အလွန်ရှားပါးသော ဆေးပင်၊ဆေးရွက်၊ သစ်ခေါက် များကို ရှာဖွေကာ အပင်ပန်းခံ၍ ဆေးတစ်မျိုးကို တီထွင်လိုက်လေ သည်။ ထိုဆေးမှာ အဆိပ်အားလုံးကိုဖြေစေသော အာနိသင်ရှိ သည်။

သူက ထိုဆေးအား အဆိပ်တစ်ထောင်ဖြေဆေးဟု အမည် ပေးထားသည်။

သမားတော်ယန်ယီကျင်း ဆေးဖော်စပ်ပြီး တစ်လခန့်အ ကြာတွင် ချန်ထင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက သူ့ရရှိထားသော ငရဲ အဆိပ်၏ ယောယုဝအမိန့်စာနှင့်အတူ သမားတော်ယန်ယီကျင်းထံ သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ချန်ထင်းမှာ သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်သည်။

သူတတ်မြောက်ထားသော သိုင်းပညာဖြင့် အများအကျိုး ကို အစွမ်းကုန် ကူညီဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မိမိအသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာ ရေးတွင် အစွမ်းကုန်ကူညီဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဖြင့် အများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်မည်ဆို သော ခံယူချက်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၂၅

အမုန်တရားကို လိုလားမြတ်နိုးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည် နှင့်အညီ အမုန်တရားဘက်မှ သူ့ဘဝတလျှောက်လုံး ရပ်တည်လှုပ် ရှားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

လူအများက ချန်ထင်းကို လေးစားကြသည်။

သို့သော်...

ဒုစရိုက်သမားများကတော့ ချန်ထင်းအား မုန်းကြလေ သည်။

ချန်ထင်းသည် ငရဲအဆိပ်ဆိုသော လူသတ်ကောင်ကို ရှာ ဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေသည်။

အများပြည်သူနှင့်အတူ လက်တွဲကာ စိတ္တဇလူသတ်ကောင် ကို ဖော်ထုတ်ရန် စိတ်အား အထိက်သန်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယောယုဝအမိန့်စာကို ချန်ထင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲရရှိခဲ့ သည်။

ချန်ထင်းသည် ယောယုဝအမိန့်စာကို ရသည်နှင့်တပြိုင် နက် ဘာမှတွေ့ဝေစဉ်းစားနေခြင်းမပြုတော့ဘဲ အတုမဲ့သမားတော် ယန်ယီကျင်းနေထိုင်သော အထီးကျန်တောင်ကုန်းကို အမြန်ဆုံးလာ ခဲ့လေသည်။

ချန်ထင်းသည် အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယောယုဝအမိန့်စာရရှိစဉ်က သူ့ရောက်နေသောအရပ်နှင့် အတူ
မဲ့သမားတော်ယန်ယီကျင်းနေထိုင်ရာ အထီးကျန်တောင်ကုန်းတို့မှာ
ခရီးအလှမ်းကွာနေသဖြင့် လမ်းခရီးတလျှောက်လုံးတွင် အချိန်မှာ
သုံးရက်ခန့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့
သည်။

သို့သော်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်းထံသို့ ရောက်ရှိနေသောနေ့မှာ
ယောယုဝအမိန့်စာအရဆိုလျှင် ရက်ချိန်းပြည့်မြောက်နေပြီ ဖြစ်
သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိင်္ခ) ❖ ၂၇

ရောက်လာတဲ့အလောင်း

အထီးကျန်တောင်ကုန်း...။

အထီးကျန်တောင်ကုန်းသည် အလွန်သာယာသောနေရာ
ဖြစ်လေသည်။

သဘာဝ၏ အလှကို ကျေးဇူးငှက်ကလေးများ တေးဆိုသံက
ပို၍သာယာလှပစေသည်။

လှပသော တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း လှတစ်
ယောက် မောပန်းစွာ တက်လာသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းသမားချန်ထင်းဖြစ်သည်။

ချန်ထင်းသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ သစ်
သားအိမ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်၌ သမားတော်ယန်ယီကျင်းကမ်း

ယောက် တံမျက်စည်းလှည်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
သမားတော်ယန်ယီကျင်းကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသော်

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လည်း သူရရှိထားသော ငရဲအဆိပ်၏ ယောယုဝအမိန့်စာမှာ ယနေ့ ပင်ပြည့်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မျှော်လင့်ချက် ရဲ့ ဝံ့ဝံ့မထားရပါချေ။

ချန်ထင်းသည် စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

သမားတော်ယန်ယီကျင်းက ချန်ထင်းကို တွေ့လိုက်ရသော

အခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

ချန်ထင်း၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

“အလို ချန်ထင်းပါလား၊ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ အ လောတကြီး ရောက်လာရတာလဲ”

ချန်ထင်း မှီပြီးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာ တင်းမာနေသည်။

“ဆရာကြီး... ကျွန်တော့်ဆီကို အမိန့်စာ ရောက်လာတယ်”

ချန်ထင်းက လိုရင်းစကားကို မသွယ်ဝိုင်ဘဲ တိုက်ရိုက်ပြော လိုက်သည်။

သမားတော်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ တစ်ချက်ခါယမ်း လိုက်သည်။

ပြီးမှ..

ချန်ထင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အင်း... ကျုပ်တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွ”

ချန်ထင်းက သမားတော်အားကြည့်လိုက်သည်။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

သမားတော်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်

ကာ...

“အင်း... ကျုပ်က ယောယုဝအမိန့်စာရထားပြီး မသေသေး တဲ့လူကို မျှော်နေတာပဲ၊ ကျုပ် သတင်းတွေကြားရတာတော့ ရက် ချိန်းပြည့်တာနဲ့ အဲဒီလူဟာ သေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာပဲ၊ အဲဒါကို တွေးဆကြည့်မယ်ဆိုရင် သူဟာ အမိန့်စာမပေးခင် သူသတ်မယ့်လူ ကို ကြိုတင်အဆိပ်ခတ်ထားလို့ပဲ ထင်တယ်”

ချန်ထင်းက...

“ဆရာကြီးပြောစကားက မှန်လောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ယန်ယီကျင်းက...

“ချန်ထင်း... သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်ကြီးကြီးစားစား ဖော် စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးနဲ့ မင်းကို အစွမ်းကုန်ကုသပေးဖို့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ချန်ထင်း မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်လာလေတော့ သည်။

သူက သမားတော်ယန်ယီကျင်းအား အရိုအသေပြုလိုက် သည်။ ထို့နောက် ချန်ထင်းက...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို စေတနာထား တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါ တယ်”

ဟုပြောရင်း သူ၏မျက်နှာထားမှာ တည်ငြိမ်သွားပြန်လေ

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။

ပြီးမှ...

စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အမှန်တော့ သေရမှာကို နည်းနည်းမှ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ယောယုဝအမိန့်စာကို မဖော်ထုတ်နိုင် ခင် အချိန်အတွင်းမှာ သူက ကျွန်တော့်အရင် လက်ဦးသွားတာကို အရမ်းပဲ ခံပြင်းမိပါတယ်”

သမားတော်ယန်ယီကျင်းက...

“ဒီမှာ..ချန်ထင်း၊ မင်း အခုမသေသေးပါဘူး။ ဒီတော့ ငရဲအ ဆိပ်က လက်ဦးသွားတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ မင်းကို ကျုပ်အဆိပ်ဖြေဆေးနဲ့ ကုသပေးဖို့ အခွင့်အရေးရှိပါသေးတယ်။ မင်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဒါပေမယ့် ယောယုဝအမိန့်စာက...”

ချန်ထင်းက စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေ သည်။

သမားတော်ကြီးက ချန်ထင်းကို လက်ကာပြလိုက်လေ သည်။

“အဲဒီယောယုဝအမိန့်စာကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်ထင်းက ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ပါချေ။

သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်အကြားတွင် ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်း

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၃၁

ထားသည့် ယောယုဝအမိန့်စာကို ထုတ်ယူကာ သမားတော်ယန်ယီ ကျင်းကို ပြသလိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် စာကို လှမ်း ယူကာ ဖြန့်လိုက်သည်။

စာမှာ တိုတိုရှင်းရှင်းလေးပင် ဖြစ်သည်။

“ငရဲအဆိပ် ယောယုဝအမိန့်စာ”

ချန်ထင်း...

လေးလပိုင်းဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ မင်းသေရလိမ့်မယ်၊ ကြို တင်ပြင်ဆင်ထားပါ”

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းသည် စာကိုရသောအခါ မျက် မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ချန်ထင်းသည် သမားတော်ကြီးကိုငေးကြည့်နေလေသည်။

သမားတော်ကြီးက စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဖတ် လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချန်ထင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ချန်ထင်း၊ ငါနောက်လိုက်ခွဲ”

သမားတော်ကြီးသည် ချန်ထင်းကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွား လေသည်။ ချန်ထင်းသည် သမားတော်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွား လေသည်။

ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ...

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ကြီးသည် ချန်ထင်းအား ခုံတစ်လုံးအား ညွှန်ပြ
လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ထိုင်ဦး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ချန်ထင်းက အရှိအသေပြု၍ ထိုင်လိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက ရေခွေးကြမ်းငှဲကာ ချန်ထင်းအား ရေ
ခွေးကြမ်းခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

* * *

“ချန်ထင်း..လေးလပိုင်း ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ မင်းသေရမယ်
ဆိုပါလား။ ဒါဆို ယောယုဝအမိန့်စာက ဒီကနေ့ ရက်ချိန်းပြည့်ပြီပဲ”
စာကိုဖတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း သမားတော်ကြီး
ကပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသောချန်ထင်း
ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

စိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီနေ့ ယောယုဝအမိန့်စာ ရက်ချိန်း
ပြည့်နေပါပြီ”

သမားတော်ကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်အား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

လိုက်သည်။

ထို့နောက် စကားစလိုက်သည်။

“ဒီစာကို မင်းတယ်တုန်းက ရခဲ့တာလဲ”

ချန်ထင်းက...

“ဒီစာကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကရခဲ့တာပါ ဆရာကြီး။ ဒီစာရ
တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့အရပ်နဲ့ အထီးကျန်တောင်
ကုန်းဟာ ခရီးသိပ်ကွာလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်လမ်းမှာ အချိန်သုံးရက်
ကုန်သွားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်လာသည်။

“ချန်ထင်း ကျုပ်တို့ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လာ
မင်းကို ကျုပ်စမ်းသပ်ကြည့်မယ်”

သမားတော်ကြီးယန်ယံကျင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင်
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ချန်ထင်းသည် သမားတော်ကြီးနောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ
လိုက်ပါသွားလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ...

* * *

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းက ချန်ထင်းအား ခုတင်တစ်ခု ပေါ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ချန်ထင်း..အဲဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်ပါ”
ချန်ထင်းက ခုတင်ပေါ်၌ လှဲအိပ်လိုက်လေသည်။
ထို့နောက်...

သမားတော်ကြီးသည် ချန်ထင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အား သူ့စိတ်တိုင်းကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်လိုက်လေ သည်။

တံခဏအကြာတွင် သမားတော်ကြီးထံမှ စကားသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ချန်ထင်း..မင်း ငရဲအဆိပ်မိထားတာ ကိုးရက်တောင်ရှိနေ ပြီ။ တစ်နည်းပြောရရင် အဆိပ်မိထားပြီး ခြောက်ရက်လောက်ကြာ မှ မင်းယောယုဝအမိန့်စာကို ရတာပဲ”

ချန်ထင်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။
သူ၏အသံမှာလည်း ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း တခြားလူတွေလို ရက်ချိန်းအတွင်း သေရတော့မှာပေါ့”

သမားတော်ကြီးက...

“အင်း..တခြားလူတွေကတော့ ယောယုဝအမိန့်စာရပြီး ရက်ချိန်းအတွင်း သေခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ တခြားလူတွေနဲ့မတူဘူး”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်လေ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ငါ့ရဲ့ဆေးကုသမှုကို ခံယူဖို့ အခွင့်အရေးရလို့ပဲ။ ကဲ ပြောစမ်းပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိုးရက်တုန်းက မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုးတွေနဲ့ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလဲ”

ချန်ထင်း တွေဝေသွားသည်။

ထို့နောက်...

ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုးမှ မခံစားရပါဘူး ဆရာကြီး၊ အခြေအ နေအားလုံး ကောင်းပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့စကားပြောတဲ့အထိ ဆိုပါ တော့”

သူသည် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တကယ်လို့သာ ယောယုဝအမိန့်စာကို ကျွန်တော် မရခဲ့ ရင် အခုလောက်ဆို ဘာမှမသိဘဲ လောကကြီးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဆက်ပြတ်သွားလောက်ပြီ ထင်တယ်”

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ သည်။

ထို့နောက် စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာ အတွေ့အကြုံမှာ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အထဲမှာ ဒီငဲ့အဆိပ်ဟာ တခြားအဆိပ်တွေနဲ့ မတူဘူး။ သူ့မှာ ထူးခြားတယ်။ အစွမ်းထက်တယ်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အဆိပ်တစ်မျိုးပဲဖြစ်တယ်”

သူက စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချန်ထင်းအားကြည့်ကာ...

“အင်း... ဒီလိုအဆိပ်မျိုးကို ဖော်စပ်နိုင်တဲ့လူဟာ သိုင်းလောကမှာ သတင်းဆိုးနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ငဲ့အဆိပ်ဝူးကြည်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ချန်ထင်း ဘာမှဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ သမားတော်ကြီးပြောသမျှ စကားတွေကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူဟန်ဖြင့် ဆက်လက်၍ တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဝူးကြည်... သူ့ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်၊ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့အောင် ပုန်းနေနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းဟာ တကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်တယ်”

သမားတော်ကြီးက သက်ပြင်းချကာ...

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုစဉ်းစားစရာကောင်းတာက လူတွေဟာ သူ့ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေတယ်။ ဒါဟာ လူကြားထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

သမားတော်ကြီးသည် ခဏရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ဒီတော့ ဝူးကြည်ဟာ လူတွေမသိနိုင်တဲ့နေရာ တစ်နေရာမှာပုန်းအောင်းနေတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဖျက်ပြီး လူကြားထဲမှာ လျှောက်သွားနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှလည်း သူ့သတ်ချင်တဲ့လူကို ကြိုတင်ပြီးတော့ အဆိပ်သင့်အောင် လုပ်နိုင်မှာ”

ချန်ထင်းသည် သမားတော်ကြီးပြောသော စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်း၏စကားများက အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ် ခိုင်လုံသော ကောက်ချက်ဆွဲသည့်စကားများဖြစ်နေကြောင်း ချန်ထင်း၏စိတ်ထဲ၌ မှတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးက ချန်ထင်းကိုကြည့်ကာ...

“ချန်ထင်း... မင်းရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား”

ချန်ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ အလွန်ကောင်းပါသေးတယ်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကအစ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီးကို အမှတ်ရပါတယ်”

ချန်ထင်းက စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“အခုလည်း ငဲ့အဆိပ်ဖိထားပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်တွေ

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မပျက်စီးသေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

သမားတော်ကြီးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိုးရက်လုံးလုံးက မင်းဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့နဲ့ ဘာတွေပြောဆိုတယ်၊ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာကို အသေးစိတ်ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောစမ်းပါ”

သမားတော်ကြီးသည် ချန်ထင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ငါ့ကို သေသေချာချာပြောပြနော်၊ မင်းသိထားဖို့က အဲဒီကိုးရက်လုံးလုံးမှာ မင်းတွေ့ဆုံခဲ့တဲ့လူတွေထဲမှာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ဟာ ရုပ်ဖျက်ထားတယ်ဆိုတာ၊ သူပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

သမားတော်ကြီးသည် စကားကို တရစပ်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ ချန်ထင်းအားကြည့်ကာ...

“မင်းပြောတဲ့လူတွေထဲမှာ ဘယ်သူတွေဟာ ဝူးကြည်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး အဖြေဖော်ထုတ်ကြည့်မယ်”

ချန်ထင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဆရာကြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးတယ်”

ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမှာ လူပေါင်းများစွာ၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၃၉

သိုင်းလောကသားများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရေးမှာ အလွန်အရေးကြီးသော ပထမခြေလှမ်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သည်တော့ သူမှတ်မိထားသမျှ အရာအားလုံးကို သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းအား အမြန်ဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏စကားထဲမှ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်ကို သမားတော်ယန်ယီကျင်းက ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

အကယ်၍...

သမားတော်ကြီးက ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင် သူအဆင်မသင့်၍သေဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် သိုင်းလောကသားများ၏ အသက်ကိုကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချန်ထင်းသည် သေပျော်ပြီဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်လိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ချန်ထင်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ချန်ထင်း...ခဏနေဦး ကျွပ်ဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေး သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီဖြေဆေးကို အရင်သောက်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သမားတော်ကြီးက အတွင်းခန်းထဲသို့ သွက်လက်စွာ ဝင်သွားသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ဆေးရည်ပုလင်းတစ်လုံးကိုကောက်

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အခန်းထဲမှ ချန်ထင်းရှိရာသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

သမားတော်ကြီးက ချန်ထင်းအား...

“ဒီဆေးဟာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ အပင်ပန်းဆုံးနဲ့ အခက်ခဲဆုံး ဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ဆေးပဲ။ အင်း ကျုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖော်စပ်ခဲ့ရသမျှတော့ အကျိုးခံစားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သမားတော်ကြီးက ဆေးပုလင်းကိုလှုပ်ခါယမ်း၍ ချန်ထင်း၏ရတင်အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“ဟင်”

သမားတော်ကြီးသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် သမားတော်သက် ရင့်ကျက်သည်နှင့်အမျှ ကုသနေသော လူနာ၏အခြေအနေနှင့် ပြောင်းလဲမှုများကို လျှပ်တပြက်အချိန်အတွင်း မှန်ကန်စွာ အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ယခုလည်း...

ချန်ထင်း၏ ပြောင်းလဲမှုကို သမားတော်ကြီးက အကဲခတ်မိသွားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ချန်ထင်းသည် စောစောကနှင့် လုံးဝမတူတော့ပါချေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင်...

ထိုတိုတောင်းလှသည့် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ချန်ထင်း သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညှီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၄၁

သမားတော်ကြီးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်...ငါ့ရဲ့ ဖြေဆေးတောင် စမ်းသပ်ခွင့် မရလိုက်ပါလား။ ဒါပေမယ့် လူတွေကတော့ အဖြစ်မှန်သိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဆေးမစွမ်းလို့ ငါကုသမှုမအောင်မြင်လို့ ချန်ထင်း သေသွားတယ်လို့ ထင်မှာပဲ”

“အင်...ငရဲအဆိပ်ကို ချန်ထင်းမိထားပြီး ငါက မကယ်နိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်မယ်။ ဒီလိုသာပြောရင် ငါ့ဘဝတော့ သွားပြီ”

သမားတော်ကြီးသည် စိတ်ထဲ၌ ကြေကွဲစွာ တွေးတောရင်း အသက်ကုန်ဆုံးနေသည့် ချန်ထင်းအား စမ်းသပ်လိုက်သည်။

“အလို...တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်ပါလား။ ဒီလောက်အချိန်လေးအတွင်း ချန်ထင်း တစ်ကိုယ်လုံး သားရေပျော့အရပ်လို ဖြစ်သွားပြီ”

သမားတော်ကြီးသည် အံ့သြထိတ်လန့်စွာ တစ်ချက်မျှ ရေရွတ်ရင်း တဆက်တည်းပင် ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်၏ မျက်နှာအား မြင်ယောင်လာလေသည်။

ထို့နောက်...

သမားတော်ကြီးသည် ဝူးကြည်ကို စိတ်ထဲမှ ကြီးဝါးလိုက်သည်။

“ဝူးကြည်...မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ငါ့ကိုသတ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကောင်းကောင်းတုန့်ပြန်မယ်။ မင်းရဲ့ အဆိပ်ဟာ ဘယ်လောက်စွမ်းစွမ်း၊ မင်းအဆိပ်ကို

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချေပျက်နိုင်တဲ့ဖြေဆေးကို ငါမသေမချင်း ရအောင်ဖော်စပ်မယ်၊ ငါ့ရဲ့ အတုမဲ့သမားတော်ဘွဲ့ကို ပြန်သိမ်းသွားလည်း မမှဘူး။

အဆိပ်ဖြေဆေးကို ငါရအောင်ဖော်စပ်မယ်၊ ပြီးတော့ အဆိပ်သင့်တဲ့လူတွေကိုရအောင်ကယ်မယ်”

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းက သူ့ မစမ်းသပ်လိုက်ရသည့် အဆိပ်ဖြေဆေးပုလင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်ထဲမှ ထိုသို့ကြီးဝါးလိုက် လေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၄၃

သမားမနိုင်အဆိပ်

သိုင်းလောကတွင် ယောယုဝအမိန့်စာ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ရာအရိပ်ကြီးက တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးလာ သည်။

ယောယုဝအမိန့်စာရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသူများအနက် လူ အတော်များများက သူတို့၏သေမင်းရက်ချိန်း မပြည့်မီအတွင်း သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းထံသို့ သွားရောက်ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ ကြ၏။

သမားတော်ယန်ယီကျင်းသည်လည်း ထိုလူတို့၏အသက် တို့ ကယ်တင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ငရဲအဆိပ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အာနိသင်ကို သမားတော် ယန်ယီကျင်း ဖော်စပ်ထားသည့် အဆိပ်ဖြေဆေးတို့က မည်သို့မျှ ထိုးဖောက်ကယ်တင်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယန်ယီကျင်း အစွမ်းကုန် ကုသပေးနေသည့်ကြားမှ ယော
ယုဝအမိန့်စာရရှိသူတို့မှာ သူတို့၏ရက်ချိန်း ပြည်မြောက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေဆုံးသွားခဲ့ကြရချည်းသာ ဖြစ်လေ၏။

ကြာသောအခါ ယန်ယီကျင်းသည် သူ၏ဆေးပညာအပေါ်
ယုံကြည်ချက်နည်းပါးလာကာ စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ မကြုံဖူး
လောက်အောင် ကျဆင်းလာသည်။

စင်စစ်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်း၏ ဆေးပညာက အစွမ်းမထက်
မြက်၍ မဟုတ်ချေ။

ငရဲအဆိပ်က အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြင်း
ထန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်...

မည်သည့် အဆိပ်ဆေးမျှ လိုက်မမီနိုင်လောက်အောင်ပင်
ငရဲအဆိပ်က အစွမ်းထက်မြက်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သမားတော်ယန်ယီကျင်းသာ မဟုတ်ပါ။

တစ်ပြည်လုံးရှိ သမားတော်များ အားလုံး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍
ဖော်စပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုငရဲအဆိပ်ကို ချေဖျက်နိုင်သော ဖြေ
ဆေး ရရှိလိမ့်မည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းကမူ သူ၏အဆိပ်ဖြေဆေးက

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ငရဲအဆိပ်ကို မချေဖျက်နိုင်သဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလို စိတ်ဆင်း
ရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ခံစားနေရလေသည်။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝ၏တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်
က လူသားတို့၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ပင် မဟုတ်ပါလော့။

ယခု...

သူ့မျက်စိရှေ့၌ပင် သူ မကယ်တင်လိုက်နိုင်သော သေဆုံး
သူများ မနည်းတော့ပေ။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးရခြင်းကို တွေ့မြင်ကြို
တွေ့လာရသောအခါ သမားတော်ယန်ယီကျင်းအဖို့မူ ဘယ်မှာ စိတ်
ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ မဖြစ်ဘဲ ခံနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

* * *

ထို့ကြောင့်...

နောက်ဆုံးတွင် သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းက သူ့ကိုယ်
တိုင်ပင် ငရဲအဆိပ်ကို ရှာဖွေယုတ်သင်ချင်သောစိတ်များ တဖွားဖွား
ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင်...

သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်လှပါသည်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးများပင်လျှင် ယနေ့တိုင် ငရဲအဆိပ်မည်သည့်အရပ်တွင် ခုနထိုင်
လျက်ရှိကြောင်းကို သဲလွန်စ တစ်ခုမျှပင် မရခဲ့သေးပါချေ။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့ဖြစ်ရာ သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်း အနေဖြင့် ငရဲအဆိပ်စူးကြည့်ကို ရှာဖွေသုတ်သင်သည်မှာ အဆိပ်ဖြေဆေးများ ဖော်စပ်ရခြင်းထက် များစွာခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

* * *

သမားတော်ကြီးသည် ငရဲအဆိပ်မိထားသူများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆိပ်သင့်ခဲ့သော ရက်အပိုင်းအခြားရှင်း မတူညီကြောင်း သိရှိလာခဲ့ရလေသည်။

အချို့မှာ...

ယောယုဝအမိန့်စာ မရမီ တစ်လနီးပါးလောက်ကတည်းက အဆိပ်သင့်ထားခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့အတူ...

ရက်ချိန်းကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူညီကြချေ။

အချို့ကို ရက်ချိန်းပြည့်ရန် ခုနက်ရက်အလို ခြောက်ရက်အလိုလောက်တွင် ယောယုဝအမိန့်စာကို ပေးပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝူးကြည်သည် သူ၏အဆိပ်အား လိုအပ်သလို စွမ်းရည်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ကြောင်း သမားတော်ကြီးက သိရှိထားသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဝူးကြည်သည် သူ၏ငရဲအဆိပ်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၄၇

အားလိုအပ်သလို စွမ်းရည်ထိန်းချုပ်ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် သမားတော်ကြီးအား ပြက်ရယ်ပြုနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

ရက်ချိန်းပြည့်ရန် နှစ်ရက်သုံးရက်မျှသာ လိုတော့သူများကို သမားတော်ကြီး အချိန်မီ မကုသနိုင်ခြင်းကိုထားကာ ရက်ချိန်းပြည့်ရန် ဆယ်ရက်ကျော် ဆယ်ငါးရက်လိုသောသူများကိုပင်လျှင် ဆေးကုသရန် လိုလောက်သောနေ့များကို ရရှိခဲ့ပါလျက် အောင်မြင်စွာ မကုသနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ယောယုဝအမိန့်စာ ရရှိထားသူများမှာ သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းသာမက မည်သည့်သမားတော်များထံသို့မျှ ပြသခြင်းမရှိတော့ချေ။

ယောယုဝအမိန့်စာ ရရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူသေအဖြစ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သတ်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

အချို့သော စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူများမှ ယောယုဝအမိန့်စာ ရရှိသည်နှင့် တပြိုင်တည်း သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သွားလေသည်။

ထိုလူများအဖို့ကား ငရဲအဆိပ်သင့်နေသည့်ကြားမှ ထပ်ဆင့်ကာ ရူးသွပ်သောဝေဒနာကိုပါ ထပ်မံခံစားရလေတော့သည်။

ငရဲအဆိပ် ရက်ချိန်းမပြည့်မီ ကျန်ရှိနေသော ရက်အနည်းငယ်ကို တန်ဖိုးမဲ့စွာ ကုန်ဆုံးရတော့သည်။

တစ်ချို့ကမူ အမိန့်စာရသည်နှင့် တပြိုင်တည်း သူတို့ကိုယ်

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့ သေမထူး နေမထူးများအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

မကြာမီရက်အတွင်းတွင် ထင်ရာစိုင်းမည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ပြုလုပ်ကုန်ကြ၏။

ဥပဒေမဲ့ ပြစ်မှုများစွာကို ကျူးလွန်ကြသည်။

ထိုအခါ...

သူတို့မှာ အပြစ်မဲ့လူသားအတွက် ကြောက်စရာကောင်းသောရန်သူများ ဖြစ်လာကြသည်။

အန္တရာယ်ကောင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယောယုဝအမိန့်စာမှ အစပြုသည့်ဂယက်သည် အများပြည်သူများကို နည်းမျိုးစုံနှင့် နှောက်ယှက်နေသည်။

အလယ်ပိုင်း သိုင်းလာကတွင်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သွေးထွက်သံယိုမှု များပြားလာလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ထူးခြားသောမြင်းလှည်း

နန်ကင်းမြို့...။

နန်ကင်းမြို့တွင် နေထိုင်ကြသည့် နေဝန်းခြံဝင်းမိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသည်နှင့်အမျှ လူချစ်လူခင်လည်း အလွန်ပေါများလှ၏။

စင်စစ် နေဝန်းခြံဝင်းကို လူချစ်လူခင် ပေါများခြင်းမှာ သူတို့ချမ်းသာလွန်းသော အရှိန်အဝါကြောင့် မဟုတ်ပါ။

မိသားစုအားလုံး မာန်မာနကင်းမဲ့ခြင်း၊ စိတ်ထားဖြူစင်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နေဝန်းခြံဝင်းမှာ မလိုမုန်းထားသူဟူ၍ မရှိဘဲ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်နေ့တွင်မှ နေဝန်းခြံဝင်းအဖို့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြံပူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအံ့ဖြစ်အပျက် အစကား...

* * *

“သခင်ကြီး...သခင်ကြီး”

အထိတ်တလန့် အော်ခေါ်သံနှင့်အတူ နေဝန်းစံအိမ်ကြီး၏ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက် အမောတကောနှင့် ပြေးလာလေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ နေဝန်းခြံဝင်းအား စောင့်ကြပ်နေရသူဖြစ်သည်။

“သခင်ကြီး...သခင်ကြီး”

ခြံဝင်းစောင့်လူငယ်၏ ခေါ်သံကြောင့် စံအိမ်ကြီးအတွင်းမှ လူသုံးယောက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဇိရုပ် ခန့်ညားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ နေဝန်းခြံဝင်း၏ အရှင်သခင် ထင်းကြူးဖြစ်သည်။

ထင်းကြူး၏ညာဘက်ဘေးတွင် အသက်လေးဆယ်အရွယ်

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ရှောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးကြီးမှာ ထင်းကြူး၏ဇနီးသည် ယဉ်မေဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။

ထိုလူငယ်လေးမှာ ထင်းလိုဖြစ်သည်။

“ခွေးလေး...ဘာအရေးတကြီး ဖြစ်လာတာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းကွ”

ထင်းကြူးက ခြံစောင့်လူငယ် ခွေးလေးအား အသံကြံစာပြည့်ဝလှစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ခွေးလေးက အနည်းငယ် တုန်ယင်စွာဖြင့် ထင်းကြူးအား အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် တဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“စံအိမ်ရဲ့ ခြံဝင်းပေါက်တည့်တည့်မှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရောက်နေပါတယ် သခင်ကြီး”

ခွေးလေး၏စကား မဆုံးမိ ထင်းကြူးက ဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူမြင်းလှည်းလဲ၊ မြင်းလှည်းပေါ်က လူဟာ လူစိမ်းမို့လို့ မင်းမသိတာလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး”

ခွေးလေးက ထစ်ငေါ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထင်းကြူးမှာ ခွေးလေး၏ မအူလည်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်မှောင် မသိမသာ ကြုတ်လိုက်သည်။

“ခွေးလေး..မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်အောင် ပြောစမ်း”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကို သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ခြံဝဘက် ပြန်လျှောက်လာတော့ အဲဒီမြင်းလှည်းက ခြံပေါက်ဝတည့်တည့်မှာ ရပ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါများ လဲဆိုပြီး သွားကြည့်တော့ မြင်းရထားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မပါတာကို တွေ့ရပါတယ်”

“အဲဒီမြင်းရထားက ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ သခင်ကြီး”

“ခွေးလေး..နေပါဦး၊ မြင်းလှည်းတစ်စီး ခြံပေါက်ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ကိစ္စကိုများ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အထိတ်တလန့်နဲ့ လာပြောနေရတာလဲ”

ခွေးလေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သခင်ကြီး..ဟို..ကျွန်တော်..ဟို သခင်ကြီးတို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

“ခွေးလေး..မင်းက ဘာကိုကြောက်လန့်နေတာလဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ မင်းပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ သခင်ကြီးတို့သာ လိုက်ပြီး ကြည့်ပါ”

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၅၃

ထင်းကြူးက အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားသည်။

“ခွေးလေး..မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းကိုငါ ဘာမှအပြစ်မတင်ဘူး”

ခွေးလေးက ယခုထက်တိုင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ပြောမထွက်လို့ပါ၊ သခင်ကြီးတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ကြည့်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီး..သူ့ကိုမေးလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့သွားကြည့်လိုက်တာ ကောင်းမယ်”

တစ်ချိန်လုံး ရပ်ရွံ့နားထောင်နေသော ယဉ်မေက ဝင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း”

ထင်းကြူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေးယောက်သား ခြံဝင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာကြလေသည်။

စံအိမ်ခြံပေါက်ဝတည့်တည့်၌ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရပ်နေသည်။

ထိုမြင်းလှည်းကိုဆွဲသော မြင်းမှာ ဒေါက်ကောင်းကောင်းနှင့် အလွန်မျိုးသန့်သော မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်လေသည်။

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းလှည်းအိမ်များလည်း မြင်းဖြူကြီးနှင့်လိုက်ဖက်စွာဖြင့် လှလှပပ ရှိနေပေသည်။

ကနုတပ်နန်းများ၊ ခြူးပန်းခြူးနွယ်များက ရွှေရောင်ငွေရောင်တောက်ပစွာဖြင့် မြင်းလှည်းအိမ်ကို အလွန်လှပအောင် တန်ဆာဆင်ထားလေသည်။

“ဖေဖေ...မြင်းကြီးကတော့ အဖိုးတန်မြင်းကြီးပဲနော်”

ထင်းလုံက မြင်းဖြူကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းကြူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...မြင်းဖြူရော မြင်းလှည်းပါ တော်တော်လှတာပဲ၊ ဒီလောက် ကျက်သရေရှိပြီး အဖိုးတန်မြင်းလှည်းက လူမပါဘဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတာပဲ”

ယဉ်မေက...

“အစ်ကိုကြီး...ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်က အံ့ဩသွားအောင်လုပ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာနဲ့ တူတယ်”

ထင်းကြူးက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းကာ မြင်းလှည်းအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထင်းလုံတို့သားအမိကလည်း ထင်းကြူးကို အမိလိုက်၍ လျှောက်ကြလေသည်။

မြင်းလှည်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ သုံးယောက်သား မြင်းလှည်းအတွင်းသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-ဆိမ်း) ❖ ၅၅

ထိုအခါ...

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ထင်းကြူးတို့ထံမှ အာမေဠိတ်သံများ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

အကြောင်းမှာ...

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲတွင် ရွှေနားငွေနားများ လှပစွာကွပ်လျှက် လက်ရာကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လူသေထည့်သည့် အဖိုးတန်ခေါင်းကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် တည်း။

* * *

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ထင်းကြူးတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စောစောတုန်းက ခွေးလေး အမူအရာပျက်နေခြင်းကို လည်းသိသွားခဲ့ကြသည်။

“အစ်..အစ်ကိုကြီး..ဒါ..ဒါက ဘာသဘောလဲဟင်”

ယဉ်မေက တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထင်းကြူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒီလောက်လှပတဲ့ အဖိုးတန် အသုဘ ခေါင်းကြီး ငါတို့ခြံဝတည့်တည့်မှာ ရောက်နေတာကတော့ အတော် ထူးဆန်းတယ်”

ယဉ်မေက...

“တွေ့ရတာ မင်္ဂလာမရှိလိုက်တာ၊ ဒါကျွန်မတို့ကို မနာလို တဲ့လူက တမင်လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီလောက် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး နောက်ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထင်းလုံကပါ သူ၏မိခင်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြော ဆိုလိုက်၏။ ထင်းကြူးက ဘာမှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ...

“အင်း..တို့ကို မနာလိုလို့ တမင်လုပ်တာတော့ ထားပါ။ ဒါ ပေမယ့် ဒီမြို့မှာ တို့ကို မနာလိုသူ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ တို့က သူတပါး အပေါ် မတရားမှုဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ထင်းကြူး၏စကားကြောင့် ထင်းလုံတို့ တွေခနဲ ဖြစ်သွား ကြလေ၏။

မှန်ပါသည်။ နန်းကင်းမြို့တွင် သူတို့မိသားစုကို မနာလိုသူ ဟူ၍ ဆင်းရဲသားထဲကရော ချမ်းသာသူများထဲကပါ တစ်ယောက် တစ်လေမျှမရှိကြောင်း သူတို့သိထားကြ၏။

ထို့ပြင် သူတို့မိသားစုသုံးယောက်စလုံး သိုင်းပညာများ ထူး ချွန်စွာဖြင့် ကိုယ်စီတတ်မြောက်ထားကြသော်လည်း ပညာမာန ထောင်လွှားခြင်း စိုးစဉ်မျှ မရှိသည့်အတွက် သိုင်းသမားများထဲမှ မလိုမုန်းထားသူလည်း ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။

* * *

ဤသို့ဆိုလျှင်...

အဘယ်သို့သော လူမျိုးက အဘယ်သို့သော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ဤသို့ အသုဘခေါင်း တင်ဆောင်ထားသည့် မြင်းလှည်းအား စံအိမ်ခြံပေါက်ဝ ရှေ့တည့်တည့် ပို့ဆောင်ထားရပါသနည်း။

“အစ်ကိုကြီးတို့ကို ဒီမြို့ပေါ်မှာ မနာလိုမုန်းထားသူတစ် ယောက်ကနေပြီး ရန်စစ်ကားလိုက်တာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းကြီးကို စစ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခု ပေါ်လာနိုင်တယ်”

ထင်းကြူးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခေါင်းအနီးသို့ တိုးကပ်

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဤတွင် ထင်းလုံက တားလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဒီအခေါင်းကြီးကို ကျွန်တော်ပဲ ဖွင့်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ခွင့်ပြုပါ”

ထိုအချိန်တွင် မြို့ခံလူ တော်တော်များများပင် ခြံပေါက်ဝ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီး သူတို့က မြင်းလှည်းကြီးကို တစ်လှည့်၊ ထင်းကြူးတို့အား တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အဖြစ်အပျက်ကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထင်းလုံက ခေါင်းကို ဖွင့်ရန်အတွက် ထင်းကြူး၏အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ လှမ်းလိုက်လေသည်။

“အို...သား မဖွင့်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ယဉ်မေက ထင်းလုံ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

* * *

အန္တရာယ်ဆိုး

ထင်းလုံက ယဉ်မေဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ တားရတာလဲ”

ယဉ်မေက...

“သားက ဘာသိလို့လဲ၊ အဲဒီ အခေါင်းထဲမှာ လူသေတဲ့ အလောင်း ရှိနိုင်သလို လူကို အန္တရာယ် ဖြစ်စေတဲ့ အဆိပ်သတ္တဝါတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ချောက်စက်ခလုတ်တွေ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအခေါင်းကို သား မဖွင့်ပါနဲ့”

ထင်းလုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“မေမေ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သားအတွက် ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့သာ ဒီအခေါင်းကို ဖွင့်ပါ့မယ်”

“မဖွင့်ပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေ စိတ်မချလို့ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက အတင်းအကျပ် ခွင့်တောင်းနေသဖြင့် ယဉ်မေက စစ်ကူတောင်းသည့် အနေဖြင့် ထင်းကြူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သားကို ကြည့်ပြောပါဦး”

“ဖေဖေ သားကို ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား”

ထင်းကြူးထံမှ အဖြေပြန်မရခင် ထင်းလုံက ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

ထင်းကြူးက သားအမိနှစ်ယောက်အနက် မည်သူဘက်သို့ လိုက်ရမည်ကို ရုတ်တရက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

“သားကို ဖေဖေ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဟာ.. ဒီလိုမှပေါ့ ဖေဖေရယ်”

“အစ်ကိုကြီး ဖြစ်ပါ့မလား”

ထင်းကြူး၏အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် ထင်းလုံတစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ယဉ်မေမှာ အစိုးရိမ်ပိုနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ထင်းကြူးက ယဉ်မေကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ယဉ်မေ သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒီကိစ္စလေးလောက်တော့ သားလေး စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ယဉ်မေက မည်သို့မျှ စောဒကမတတ်တော့ဘဲ ထင်းလုံကို

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ထင်းလုံက အခေါင်းကြီး အနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။

အသက်တစ်ချက်ဝအောင် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး အတွင်းအား စုစည်းလိုက်ကာ လက်ဝါးချက်များကို လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ..

သံရိုက်မထားသော အခေါင်းကြီး၏အဖုံးမှာ လေလှိုင်းအားကြောင့် ရုတ်တရက် ဖွင့်ထွက်လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

သည်မျှမကချေ။

အခေါင်းကြီးတွင်း၌ ထည့်ထားသည့် တစ်စုံတစ်ရာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုမှာလည်း ပွင့်လွက်သွားသော ခေါင်းအဖုံးနှင့်အတူ လေထဲသို့ လွင့်ပျံထွက်လာသည်။

ထင်းကြူးက ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ခါလျက် လှစ်ခနဲ ခုန်ထွက်ကာ လေထဲမှ အရာဝတ္ထုအား လျှပ်တစ်ပြက် ဖမ်းယူလိုက်၏။

သူ့လက်ထဲ ရောက်နေသော အရာဝတ္ထုလေးအား ကြည့်လိုက်ရာ စာရွက်လိပ်လေးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထင်းကြူးက လွန်စွာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် စာရွက်လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

“ဟင်”

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ထင်းကြူး မျက်နှာ အကြီးအကျယ်

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပျက်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာစာလဲ”

ယဉ်မေက မေးစကားနှင့်အတူ ထင်းကြူး၏အနားသို့ လျှောက်လာပြီး စာကို ဖတ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ယဉ်မေမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဘုရား..ဘုရား ဘယ်လိုအကြောင်းများကြောင့် ဒီလိုလုပ် ရတာလဲ”

ထင်းလုံမှာ မိဘနှစ်ပါး၏ဟန်မူရာကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင် ကြွတ်သွားရသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီစာထဲမှာ ဘာတွေ ရေး ထားလို့လဲ”

အမေးစကားအဆုံးတွင် ထင်းလုံက ထင်းကြူးတို့ထံသို့ လျှောက်သွား၏။

ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေသူများမှာ မျက်နှာပျက်သွားကတည်းက အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆလျက် စိတ်ဝင်တစား ဖြင့် နားစွင့်နေကြလေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၆၃

ထင်းလုံ လာနေသည်ကို မြင်ရတော့မှ ထင်းကြူးက သူ၏ လက်ထဲရှိ စာရွက်ကလေးကို လုံးချေပစ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဘာစာလဲဟင်”

ထင်းလုံက မေးလိုက်သည်။

ထင်းကြူးက ထင်းလုံအား ပြုံးပြရင်း..

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သား မသိချင်ပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဒါက ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ် ပါဘူး”

ယဉ်မေကပါ ထင်းလုံအား မသိစေလိုသော သဘောဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထင်းလုံ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“သားသိချင်တယ်၊ ဖေဖေတို့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေ ပြီဆိုတာ သားသိတယ်”

ထင်းကြူးက...

“မသိချင်ပါနဲ့ သား၊ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေတို့ဘာသာ ရှင်းပျဲ မယ်”

ထင်းလုံက...

“ဖေဖေ သားတို့မှာ ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတာ၊ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့၊ သားကို ပြောပြပါ”

ထင်းကြူးက သားဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ဘာပြန်ပြောမှန်း သိ ဖြစ်နေသည်။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက ထင်းကြူးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

“ဖေဖေ သားကို မပြောချင်ရင် စာကိုပြပါလား၊ သားဘာသာ ဖတ်ကြည့်ပါ့မယ်”

ထင်းကြူးက...

“သား မသိချင်ပါနဲ့၊ အလကား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ သားရယ်”

ယဉ်မေကလည်း ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်စေမည့် စကားများကိုသာ ပြောနေကြ၏။

တခြား ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ပိုင်းအုံကြည့်၍ နားထောင်နေသူများကလည်း ထင်းကြူးတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ထူးခြားသော အကြောင်းအရာကို စွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြပြီး ယခုထက်တိုင် မသိရသေးသဖြင့် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်ကာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထင်းလုံက သူ့မိဘနှစ်ပါးကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

သူ့ကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထင်းကြူးတို့ မျက်နှာတွင် အဖြေရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထင်းကြူးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားဖြစ်သူ ထင်းလုံကို ခေါင်း

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၆၅

တွင်းမှ ရသောစာအား ပြလည်း မပြချင်။

ထင်းလုံကလည်း သူ မသိမရချင်း တကျိကျိ လုပ်နေမည်ကို လည်း သိသဖြင့် လွန်စွာစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြ၏။

ထင်းလုံက...

“အဖေ သားကို အဲဒီစာ ဖတ်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

“ဟင်း”

ထင်းကြူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အင်း...ဒီကိစ္စကို သား မသိရမချင်း ဒါပဲ ပြောမှာပဲ၊ ငါပြလိုက်တော့မယ်”

ယဉ်မေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သဘောပါပဲရှင်”

မိဘနှစ်ပါး၏ ပြောဆိုသံကို နားထောင်ရင်း သူသိချင်သည့် အရာအား သိရတော့မည်မို့ ထင်းလုံ စိတ်ထဲ၌ ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထင်းကြူးက အလွန်စိတ်မကောင်းသောဟန်ဖြင့် ထင်းလုံကို ကြည့်ပြီး စာရွက်အား ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြန့်လိုက်၏။

ထင်းလုံက မိဘနှစ်ပါး၏အဖြစ်ကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းကြူး လက်ထဲမှ တွန့်ကြဲနေသော စာရွက်ကလေးအား တရို
တသေ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သိချင်သော စိတ်ကြီးစွာဖြင့် စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ဖတ်
လိုက်၏။

“ယောယုဝအဓိနိစာ

စုထင်း ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေမှာ မင်းသေရလိမ့်

မယ်”

* * *

“တောက်”

ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သော တက်ခေါက်သံတစ်ချက်က
တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်ကို ကျယ်လောင်စွာ ဖောက်ထွက်သွား
သည်။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် စိတ်ဝင်စား
စွာ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

ထင်းလို၏မျက်နှာ အမူအယာမှာ မည်သည့်ခံစားချက်
ကြောင့်ဟု အတတ်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ
ဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။

“သား စိတ်ကို ထိန်းပါ”

ထင်းလို၏အရိပ်အကဲကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသော
သည့်မေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သတ်ပေးစကား ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့ရဲကောင်းလေး

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက ဘာကိုမှမကြားသည့်အလား သူ့လက်ထဲရှိ စာရွက်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

ယဉ်မေမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ထင်းကြူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထင်းကြူးကလည်း ထင်းလုံ၏အခြေအနေကို မျက်မှောင်ကုတ်လျက် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“သွားဟာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထင်းလုံက သူ့လက်ထဲရှိ စာကို အနည်းငယ်မြှောက်၍ လက်ချောင်းတွင် အားစုကာ ရိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

ယောယုဝံအမိန့်စာပါသော စာရွက်မှာ အဝိုင်းဝိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲကျကုန်၏။

ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော လူများမှာ ထင်းလုံ၏သိုင်းပညာကို စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက လှပကောင်းမွန်စွာ လုပ်ထားသည့် ခေါင်းတလားကြီးအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား၍ ခေါင်းကြီးကို သေချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။

ယဉ်မေမှာ မိခင်ပီပီ ထင်းလုံ၏စိတ် မူမမှန်တော့ပြီလားဟု တွေး၍ ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေရသည်။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

“ဟား...ဟား...ဟား”

ခေါင်းကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေရာမှ ထင်းလုံက ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ယဉ်မေမှာ ပို၍ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သားလေး သတိထားပါ”

“မေမေ ဘာသတိထားပါလဲ”

စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသော ယဉ်မေမှာ ထင်းလုံက တည်ကြည်စွာနှင့် ပြန်မေးလာသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်၍ ထင်းလုံကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထင်းလုံမှာ ရဲရင့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြုနေသမျှကို ယဉ်မေက စိုးရိမ်လွန်ပြီး တလွဲထင်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူများမှာလည်း ထင်းလုံတစ်ယောက် တည်ငြိမ်မှု ရလာသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရသလို ခံစားမိကြလေသည်။

* * *

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက ထင်းကြူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

ထင်းကြူး၏ထူးသံမှာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထင်းလုံက ဖခင်ကို ပြုံးပြ၍ အခေါင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ငရဲအဆိပ်က မဆိုပါလား အဖေရဲ့၊ သားအတွက် အလွန်လှပတဲ့ ခေါင်းကြီးတစ်လုံးလဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါလား”

ထင်းလုံသည် ပြုံးပြီးရှင်ရှင် ပြောနေပေမယ့် ထင်းကြူးတို့မှာတော့ ဟန်ဆောင်ဖြိုးပင် မပြုံးနိုင်ပါချေ။

* * *

“ဟာ..ငရဲအဆိပ်ဆိုပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခုနက သူတို့ ဖတ်နေတဲ့စာက ငရဲအဆိပ်ရဲ့ ယောယုဝအမိန့်စာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ..ငရဲအဆိပ်က သူတော်ကောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်တာပါလိမ့်”

“ဒီလို လူငယ်မျိုး သေရမှာ အရမ်းနုမြောစရာကောင်းလိုက်တာ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ထင်းလုံထံမှ ငရဲအဆိပ်ဆိုသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသူများမှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်သွားကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသည်။

ထင်းလုံကတော့ အပြုံးမပျက်ပါချေ။

“ဖေဖေ သူ့စာထဲမှာ ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့ သားသေရမယ်ဆိုတော့ ကြားထဲမှာ ဆယ်ရက်တောင် လိုသေးတယ်”

ထင်းကြူး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟာ..ထင်းလုံ၊ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

ထင်းလုံက ပြုံးလိုက်၏။

“အို..ဖေဖေကလဲ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး ပေါ့ပေါက်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ယဉ်မေက ထင်းကြူးကို မေးလိုက်၏။

ထင်းကြူး တွေ့စနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

လို့နောက်...

“အင်..ငါလဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

ထင်းလုံက...

“ဖေဖေ ဘာစဉ်းစားစရာ ရှိလို့လဲ၊ သားတို့မှာ ဆယ်ရက်တောင် အချိန်ရသေးတာပဲ၊ အဲဒီ ရက်အတွင်း ငရဲအဆိပ်ကို ဆုံးမနိုင် ခင် ကိစ္စပြတ်သွားမှာပဲ၊ သားတို့အတွက် အန္တရာယ်ဆိုကြီး ရှင်းသွားတာပေါ့”

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းကြူးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သားက တယ်အပြောလွယ်တာကိုး၊ ငရဲအဆိပ်ကို ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောထားလို့ မရဘူး၊ သူဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း တယ်”

ထင်းလိုက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

သူက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်လေ သည်။

“ဖေဖေ သူက သိပ်တော်နေလို့ အောင်နိုင်သူ ဖြစ်သွားတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ယောက်ျားပီပီ ယှဉ်ပြိုင်ရင်းနဲ့ သေရတာ မြတ်ပါတယ်”

ယဉ်မေက မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“သား သတိမေ့နေပြီနဲ့ တူတယ်”

ထင်းလို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာများလဲ”

ယဉ်မေက...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငရဲအဆိပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေက တည်းက သားကို အဆိပ်ခပ်ပြီးနေပြီ၊ ဒီတော့ သား သေရတော့မှာ သေချာနေပြီပဲ”

ထင်းလိုက အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ မေမေ၊ သား ဘာမှမဖြစ်ပါ ဘူး”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖

ယဉ်မေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း...သားက ငရဲအဆိပ်ကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်တယ်ပဲ ထာဦး၊ မေမေတို့အဖို့တော့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ဆုံးရှုံး ရတော့မယ်၊ ဒီအတွက် မေမေတို့ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

ယဉ်မေက ပြောရင်း ဝှံ့သံပါလာသည်။

ထင်းလိုမှာ မိဘတို့၏ တုနှိုင်းမရသော မေတ္တာကို သဘော ပေါက်နားလည်ထားသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေအ ရ သူက ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

ထင်းလို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဖေဖေ သားအတွက် ဘာမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမနေပါနဲ့၊

ဖေဖေတို့ သားဟာ အကျိုးမဲ့ မသေဆုံးစေရဘူး၊ မြတ်သော သေခြင်း ချိုးနဲ့ သေရအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဖေဖေတို့သာ သားအတွက် ဂုဏ်ယူကြပါ”

“ထင်းလို၊ ဖေဖေတို့မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိပါသေး တယ်”

သားအိမ်နစ်ယောက်၏စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေသော ထင်းကြူးက တစ်စုံတစ်ရာ သတိရပြီး ဝင်ပြောလိုက်၏။

သူ့စကားကြောင့် ထင်းလိုတို့သာမက ဝိုင်းအုံကြည့်နေ သူများပါ ခေါင်းထောင်သွားကြလေသည်။

* * *

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းကြူး၏စကားကြောင့် ထင်းလုံက အလောတကြီး
မေးလိုက်၏။

“ပေပေ ဘာမျှော်လင့်ချက်လဲ”

ထင်းကြူးက...

“စောစောကမှ သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းကို ပေပေ
သတိရလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းလုံက တည်ငြိမ်သွား၏။

“သမားတော်ကြီးကကော တတ်နိုင်မှာ ဟုတ်ရဲ့လား”

ထင်းကြူးက စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေလိုက်သည်။

“သူ့လဲ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်
ပါ။ ငရဲအဆိပ်ကို မခံရင်စိတ်နဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေး နည်းလမ်း ရှာဖွေနေ
တယ်လို့ ကြားရတယ် သား။ သူ့ဆီသွားရမယ်”

ယဉ်မေကပါ ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် သား။ အတုမဲ့သမားတော်ဟာ အခုလောက်
ဆိုရင် ငရဲအဆိပ်ဖြေတဲ့ နည်းလမ်းကို တွေ့ရင် တွေ့နေလောက်ပြီ
သား။ သူ့ဆီသွားတာ မမှားဘူး။ ကံကောင်းရင် သားမှာမိနေတဲ့ ငရဲ
အဆိပ်တွေကို သူဖြေပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ယဉ်မေကပါ ထင်းလုံကို သမားတော်ကြီးထံ သွားရောက်
ကုသမှုခံယူရန်အတွက် တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၇၅

“အတုမဲ့သမားတော်ကြီးဆီ ဒီကနေ သွားမယ်ဆိုရင် ငါ
ရက်ကြာမှ ရောက်သွားမှာပဲ ဖေဖေ ဒါပေမယ်..”

ထိုအခါ...

ထင်းကြူးက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ရက်ကြာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်
လဲ၊ သားမှာ ဆေးကုသခံယူဖို့ ငါ့ရက်တောင် အချိန်ရပါသေးတယ်။
ဒီငါ့ရက်အတွင်းမှာ အဆိပ်ဖြေဆေး မဖော်စပ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ
ပြောရဲသလဲ”

ထင်းလုံက...

“ပေပေ သားသဘောက တစ်မျိုးပါ”

ထင်းကြူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာများလဲ”

“ဒီငါ့ရက် အချိန် အကုန်ခံမယ့်အစား အသက်ရှင်ခွင့်ရနေ
တဲ့အတွင်း ငရဲအဆိပ်ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြီး အပြတ်ရှင်းမယ်လို့ စိတ်
ကူးထားပါတယ်”

ထင်းကြူးက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဟာ...မဟုတ်တာဘဲ။ အခုအချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ သဲလွန်စ
နဲစမ်းဖော်ထုတ်လို့ မရသေးဘဲ ငရဲအဆိပ်ကို သား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
နဲစမ်းမလဲ၊ သမားတော်ကြီးဆီကိုသာသွားပါ သားရယ်၊ သားအ
ညွှန် အကျိုးယုတ်စရာ မရှိပါဘူး”

ထင်းကြူးက သူ့စကားကို ကန့်ကွက်ပြောဆို၍ သမား

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တော်ကြီးသိသို့ သွားရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်၏။
ထင်းလိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဖေ၊ သားက အဖေတို့ စကားကို နားထောင်တဲ့ အနေနဲ့ သမားတော်ကြီးသိ သွားမယ်ဆိုပြီး ငရဲအဆိပ်ကို လိုက်ရှာခဲ့ရင်ရော အဖေတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် သားက အဖေတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ညှာပြောဆိုပြီး ကွယ်ရာကျမှ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ် တဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အခုကတည်းက သားဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောတာပါ”

“အင်း.. ဒီလို လိမ္မာတဲ့သားမျိုးကတော့ ဘယ်တော့မှ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘူးဟေ့”

ဝိုင်းအိုနားထောင်နေကြသူများ အတွင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး ၏ ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

* * *

သေလမ်းရှင်လမ်း

ထင်းကြူးသည် သားဖြစ်သူကို မည်ကဲ့သို့ နားချတိုက်တွန်း ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“သား.. သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းဆီ သွားပါလို့ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

ယဉ်မေက သားဖြစ်သူအား တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်၏။

ထင်းလိုက မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အတုမှီသမားတော်ကြီးသိ သွားရင် လမ်းခရီးမှာတင် ရက် ပေါင်းငါးရက် ကုန်ဆုံးမယ်၊ ပြီးတော့ ငရဲအဆိပ်ကို သူဖြေနိုင်ဖို့ဆို တာကလဲ မသေချာတဲ့ အလုပ်ကြီးပါ။ ဒါကြောင့်မို့ သားအသက်ရှင် ခွင့်ရနေတုန်း လူသားတွေရဲ့ အကျိုးကို တတ်နိုင်သလောက် ထမ်း ဆောင်သွားခွင့်ပြုပါ”

ယဉ်မေကလည်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဆေးကုရင် အချိန်ကုန်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်ထားနိုင်သေးတာပေါ့”

ထင်းလုံက စိဘနစ်ပါးကို ကြည့်၍ တည်ကြည်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အပေနဲ့ အမေ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ သား”

ထင်းလုံက...

“အတုမဲ့သမားတော်ကြီးဆီကို သား အရှင်းမသွားတော့ ဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ခရီးထွက်ရင်းနဲ့ လမ်းကြိုရင် ဝင်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းကြိုးက...

“သားကို တားမြစ်လို့ မရမှန်းသိတဲ့အတွက် အပေတို့ မတားတော့ပါဘူး”

စိတ်လျှော့လိုက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ယဉ်မေက...

“သား လမ်းကြိုရင် သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်းဆီ ဝင် ဖြစ်အောင်ဝင်နော်၊ သားအတွက် အလကား မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အမေ မှာတာကို မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အမေ”

ထင်းလုံက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ကတိပေးလိုက်လေ၏။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ထို့နောက်...

လှလှပပ ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းကြီးကို တဖပ်ဖပ်ပုတ် လိုက်၏။

“ဟောဒီ အင်မတန်လှပတဲ့ ခေါင်းကြီးဟာ ငရဲအဆိပ်က သားအတွက် အထူးလက်ဆောင်ပေးလိုက်တာပါ၊ ဒီလို အပြုအမူမျိုး က သူ့သက်တမ်းတလျှောက်မှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ သားကလဲ သားကို သူ့လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ အဖိုးတန်ခေါင်းကြီးဟာ သူ့အတွက်ပဲ ပြန်ဖြစ်စေရအောင် အစွမ်း ကုန်ကြိုးစားပါမယ်”

ထင်းလုံက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ထင်းကြိုးနှင့် ယဉ် မေတို့ကို ကန်တော့လိုက်သည်။

ထင်းကြိုးတို့မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးနှင့် ယခု နှင်ကွဲကွဲပြီး မကြာခင် သေကွဲကွဲရမည်ကို သိထားကြသဖြင့် ရင်ထဲ တွင် ဆို့နှင့်နေကြပြီး မည်သည့်စကားမျှ ပြောမထွက် ဖြစ်နေကြ သည်။

ယဉ်မေက...

“သာ...သားလေး၊ လမ်းခရီးမှာ သတိထားပြီးသွားနော်”

မျက်ရည်ဝဲလျက် အားတင်းကာ သတိပေးပြောလိုက် သည်။

ပြောစရာ စကားများ ကျန်နေသေးသော်လည်း ထွက်

အောင်တော့ပါ။

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် မိခင်၏ပန်း
နှစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ထင်းလုံက အလွန်လှပသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ
ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲကွေ့လျက် နေဝန်းခြံဝင်းကို
ကျောခိုင်းမောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျန်ရစ်သူအားလုံးမှာတော့ ရဲရင့်တည်ကြည်စွာဖြင့် မြင်း
လှည်းကြီးကို မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည့် ထင်းလုံကို ရင်နှင့်ကြေ
ကွဲစွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိကြ၏။

ထိုတိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်းမှာပင် ငရဲအဆိပ်၏
လက်ဆောင် အသုဘခေါင်းကြီးကို တင်ဆောင်ထားသော မြင်း
လှည်းနှင့်အတူ ထင်းလုံသည် သူတို့အားလုံး၏မြင်ကွင်းအတွင်းမှ
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၈၁

ခရီးသည်

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာလေသည်။

မြင်းခွာသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် တောလမ်း
လေးအတိုင်း ခရီးနှင့်နေသည်။

ထိုမြင်းလှည်းသည် ထင်းလုံ မောင်းနှင်လာသည့် မြင်း
လှည်းပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းသည် တောလမ်းတစ်လျှောက် တရိပ်ရိပ်ပြေး
လျက် ရှိသည်။

အလွန်လှပသော မြင်းလှည်း၊ ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်သော
မြင်းဖြူကြီး၊ ရဲရင့်တည်ကြည်ခန့်ညားသော ထင်းလုံ စသည်၊ စသည်
တို့မှာ အသီးသီးသော ကျက်သရေကို ဆောင်နေလေသည်။

သို့သော်...

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုသို့သော ကျက်သရေတို့ကို မြင်းလှည်းထဲတွင် ပါလာ သည့် အမင်္ဂလာအခေါင်းကြီးက တစ်လမ်းလုံး လိုက်ပါ နှောင့်ယှက် ပေးလျက် ရှိသည်။

တောလမ်းခရီးတလျှောက်တွင် လူသူကင်းလျက် မြင်းခွာ သံမှလွဲ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

စင်စစ်...

ထင်းယိုမှာ လောလောဆယ် ခရီးစဉ် အတိအကျ မရှိဘဲ မြင်းလှည်းကို ဦးတည်မဲ့စွာဖြင့် လျှောက်မောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့မြင်းလှည်းကို လှမ်းတား နေသည့် လူရိပ်တစ်ခုအား ထင်းယို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းယိုသည် မြင်းလှည်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူရိပ်သဏ္ဍာန်အား ကွဲကွဲပြားပြား တွေ့မြင်လာ ၏။

ထိုအခါ...

ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်မှာ အသက်ဆယ့်ကိုး၊ နှစ်ဆယ်ခန့် ချော မောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်းယို သိမြင် လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက မြင်းလှည်းအား တားနေသောကြောင့် ထင်းယို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူက မိန်းမပျိုအနီးတွင် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၈၃

သူက မိန်းကလေးအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေး လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ ကျွန်မလမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့ပါရှင်”

ထင်းယို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဪ... မိန်းကလေးက လမ်းကြိုလိုက်မယ့်သူကိုး၊ အ ဖော်မပါဘူးလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မပါ ပါဘူးရှင်”

ထင်းယိုက မိန်းကလေးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်း မေး လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ထင်းယိုက မိန်းမပျိုအား သူမသွားလိုသည့် နေရာအား လမ်းကြိုမကြို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး တွေဝေသွားသည်။

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် တွေး တောစဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“အင်...ကျွန်မ တကယ်တမ်း သွားချင်တဲ့ နေရာကတော့ ငရဲအဆိပ်ရှိတဲ့ နေရာကိုပဲ”

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်”

မျှော်လင့်မထားသော မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထင်းလုံမှာ အာမေဒိုတ်သံ ကျယ်လောင်စွာပြုလျက် မိန်းကလေးအား ပါးစပ်အဟောင်းသွားဖြင့် ငေးကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာလေး ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“အင်း”

သူမက တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ထင်းလုံ၏အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်တဲ့တော့သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာချထားလိုက်၏။

သည်တော့မှပင်...

ထင်းလုံမှာ သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်၍ သတိရသွား၏။

သူပါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့ဖြင့်...

နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်း စကားထပ် မဆက်ဖြစ်ကြပဲ ရှိနေလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“မိန်း...မိန်းကလေး”

ခဏကြာတော့ ထင်းလုံ၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“ရှင်”

မိန်းကလေးက မဝံ့မရဲဖြင့် ထူးလိုက်၏။

ထင်းလုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ငရဲအဆိပ်ဆီကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တာလဲကွ”

မိန်းကလေး ပင့်သက်ခိုက်လိုက်၏။

“ကျွန်မမှာ အကြောင်း ရှိလို့ပါ”

“မိန်းကလေး၊ ငရဲအဆိပ်ရဲ့ အဆိပ်ဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်”

ထင်းလုံက မိန်းကလေးအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေးလို နုနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့သူ မပြောနဲ့ သိုင်းသမားအရင့်အမာကြီးတွေတောင်မှ ငရဲအဆိပ်ကို နာမည်ကြားရုံနဲ့ သွေးပျက်သွားတဲ့ အကြောင်းတွေ မင်း မကြားဘူးလား”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မကြားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သေရမှာမကြောက်ပါဘူး”

“မိန်းကလေးက ငရဲအဆိပ်ကို တွေ့ချင်တာ၊ သူ့ရဲ့ အမိန့်စာကို ရထားလို့လား”

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မဟုတ်ဘူး”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ ငရဲအဆိပ်ရဲ့ အမိန့်စာကိုရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ငရဲအဆိပ်ဆီမှာ ကျွန်မအဖေအတွက် လိုက်သင့်တဲ့ လျော်ကြေးတောင်းဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဪ...ဪ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ငရဲအဆိပ်ရှိတဲ့ အရပ်ကို လိုက်စုံစမ်းနေတာပါ”

ထင်းလုံသည် မိန်းကလေး၏စကားကို နားထောင်နေရင်း ခေါင်းတညိတ်တုတ်လိုက်၏။

“ရှင်/ကကော ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျုပ်ကလည်း ငရဲအဆိပ်ကို တွေ့ချင်လို့လိုက်ရှာနေတာ”

“ရှင်က ငရဲအဆိပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်နေရတာလဲ”

သူမက ထင်းလုံ၏အဖြစ်ကို မသိသေးသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူက သဘောကျစွာ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်လား။ ကျုပ်က ငရဲအဆိပ်ရဲ့အမိန့်စာ ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ရှင်”

မိန်းကလေးမှာ ပါးစပ်အပှောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၈၇

“ကဲ...မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ အခု ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

ဟု ဝမ်းသာအားရမေးလာသည်။ ထင်းလုံက...

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

“ဒါဆို ငရဲအဆိပ်ရှိတဲ့ နေရာကိုတော့ မသိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ရတာလဲရှင်”

မိန်းကလေးက ထင်းလုံ၏ ဘာမှမသိသော အဖြေကို မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်ရသည်။

“မင်းနဲ့ငါက ရေစက်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် တို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားပြီး ငရဲအဆိပ် ရှိမယ့် နေရာကို လိုက်ရှာစုံစမ်းကြမယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးကလည်း...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ အသက်ရှိနေသရွေ့ ငရဲအဆိပ်ကို မရရအောင် ဖော်ထုတ်မယ်လို့ သစ္စာပြုပါတယ်”

“အစ်ကိုလဲ ကတိပေးပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူ ပြီးလိုက်ကြသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေ

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်းမှာလည်း တောလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ရွေ့

လျားလျက် ရှိ၏။

ထင်းလို၏မြင်းလှည်းနှင့် လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုမှာ

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ခေါင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေလေသည်။

“အစ်ကို ဒီခေါင်းကြီးက ဘယ်သူဟာလဲ”

မိန်းမပျိုက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်ဆောင်ရထားတဲ့ ပစ္စည်းပါ”

သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင်..ဒီခေါင်းကို လက်ဆောင်ပေးတယ် ဟုတ်လား ဒီလူ

စိတ်မှကောင်းရဲ့လား”

ထင်းလိုက ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်မနံ့ဘူးလို့ ကျုပ်လဲ ထင်တယ်”

“အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ”

“ငရဲအဆိပ်ပေါ့”

“ဟင်”

ထင်းလို၏အဖြေကြောင့် မိန်းကလေး ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားသည်။

* * *

“ငရဲအဆိပ်က ကျုပ်ကို ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့ မှာ သေရမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

ထင်းလို၏စကား ကြားရလျှင် မိန်းကလေး မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

“ငရဲအဆိပ်က သေရတော့မယ့် လူတွေကို စိတ်ဓာတ်ပျက် ပြားသွားအောင် ခေါင်းတွေ ဘာတွေ အဆင်သင့် ထည့်ပေးလိုက် တာလား မသိဘူး”

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဆိပ်နဲ့ အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ လူတွေထဲမှာ အစ်ကိုက ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ” ထင်းလိုက...

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကဲပါ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး၊ ညီမလေး နာမည်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် လှိုင်ချင်းပါ၊ အစ်ကိုနာမည်ကရော”

“ဪ... ကျုပ်နာမည်က ထင်းလုံပါ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကို ရှေ့ရေးခရီးအတွက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလဲ”

“ငရဲအဆိပ်ကို ရှာဖွေတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်ဘက်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး စုံစမ်းမှာပဲ”

“ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ ဒီလိုပဲ ဆက်သွားမလို့လား”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကတော့ လုပ်တော့မယ်”

“လှိုင်ချင်း၊ မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

လှိုင်ချင်းက...

“ဟောဒီ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အသုဘခေါင်းကြီးနဲ့ လူတောထဲ

လျှောက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထင်းလုံက...

“အင်... ဟုတ်သားပဲ၊ လှိုင်ချင်း၊ မင်းအကြံရှိရင် ပေးစမ်းပါ

ဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ လှိုင်ချင်းက...

“ဒီမြင်းလှည်းကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားရင် မကောင်း

ဘူးလား”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ထင်းလုံက...

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြင်းဖြူကြီးကိုတော့ ကျုပ်

အသုံးပြုရလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြော၏။

လှိုင်ချင်းက...

“အင်... ဟုတ်တယ်၊ မြင်းဖြူကြီးပါတော့ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် မြင်းဖြူကြီးအား ကြည့်ကာ နစ်ယောက်သား သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထင်းလုံက...

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ အချိန်မဖြုန်းဘဲ မြင်းလှည်းဝှက် မယ့်နေရာကို လိုက်ရှာရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် မြင်းလှည်းကို တောနက်အတွင်း ရှောင်သရွေ့ မောင်းနှင်ဝင်ခဲ့ပြီး မည်သို့မျှ ဆက်သွား၍ မရသော နေရာဆီရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူတို့က ထပ်မံ၍ မြင်းလှည်းကို ဝှက်ထားရန်အတွက် နေရာကောင်းအား ရှာဖွေလေသည်။

* * *

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အစ်ကိုထင်းလုံ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အော်ခေါ်သော လှိုင်ချင်း၏အသံကြောင့် ထင်းလုံက အသံကြားရာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးသွားလိုက်၏။

လှိုင်ချင်း၏အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းကြီးတစ်ခုကို ဆွဲဖယ်နေသည့် လှိုင်ချင်းအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထင်းလုံက...

“လှိုင်ချင်း ဘာထူးခြားလို့လဲ”

လှိုင်ချင်းက...

“ဒီချုံနွယ်တွေက ဂူပေါက်ကို ပိတ်နေလို့ ကျွန်မရှင်းနေတာ”

မကြာမီ...

သူတို့သည် တက်ညီလက်ညီဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရာ အတန်ငယ် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခုအား နှစ်ဦးစလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အလင်းရောင် ရသွားလေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် ကျောက်ဂူမှာ အတွင်းပိုင်း၌လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိလှသော ဂူတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ထင်းလုံတို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ထင်းလုံက...

“လှိုင်ချင်း ကျုပ်အထံကို ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းက

အပြင်က စောင့်နေခဲ့”

ဟု မှာလိုက်၏။ လှိုင်ချင်းက...

“သတိထားနော် အစ်ကို”

ထင်းလုံက...

“စိတ်ချပါ”

ထင်းလုံသည် ချင်းလှိုင်ကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ သတိဖြင့် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်အားကိုးဖြင့် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ထင်းလုံ ရောက်ခဲ့သည်။

သူက ကျောက်ဂူအတွင်း အနေအထားကို အက်ခတ်ကြည့်ရှင်း လေ့လာ၏။ လောလောဆယ် သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ပင် မြင်းလှည်းထားရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

သူသည် ရှေ့ဆက်သွားရန် မလွယ်ပါချေ။

အလင်းရောင် မရောက်သော အပိုင်းတွင် လုံးဝမည်းမှောင်နေလျက်ရှိသည်။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းမှာ အတော်ကြီးကြောင်း သူခန့်မှန်းမိ၏။

သို့သော် ဆက်လက်ဝင်ကြည့်ရန် မလိုအပ်တော့၍ သူက ကျောက်ဂူအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သည်။

“အစ်ကို အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေသော လှိုင်ချင်းက သူ့ကို လှမ်းမေး

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်သည်။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းကို ကျောက်ဂူအနီးသို့ ဆွဲယူလာ၏။

သူက မြင်းဖြူကြီးကို ဖြုတ်၍ မြင်းစက်ကြီးကို အနီးရှိ သစ်

ပင်တွင် ရည်နှောင်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မြင်းလှည်းကို ကျောက်ဂူအတွင်း ဆွဲယူလာ၏။

လှံချင်းက မှောင်မည်းနေသော ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းသို့

လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

“ဒီကျောက်ဂူက အတော်ရှည်မယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် ညီမ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ရယ်မောသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ရောက်လာပြီး
ကျောက်ဂူအပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်နေလေတော့သည်။

ဂူပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်နေသူမှာ သူတို့အတွက် မိတ်
ဆွေ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သူနှင့် လှံချင်းတို့နှစ်ဦးစလုံး တွက်ဆမိ
လိုက်၏။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၉၅

ထင်းလုံက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဂူပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူအား မေးလိုက်၏။

ဂူပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဆို့ထားသူက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ကြည့်နေ
သည်။

ထိုလူမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏ရုပ်သွင်မှာ မဆိုးလှသော်လည်း တစ်တောင်ခန့်ရှိ

သူ၏ဆံပင် ကျစ်ဆံကြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားသဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်မှာ
တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

ထင်းလုံက...

“ဟေ့လူ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ဟု ခပ်မာဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ဝတ်စုံနက်က သူ့ကိုယ်သူ ပုံကြည့်သည်။

“အင်...ကျုပ်ကို မေးတာလား”

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်တယ်”

ဝတ်စုံနက်က...

“ကျုပ်ကို အများက ဆံရှည်သိုင်းသမား လိကြီးလို့ ခေါ်ကြ

ဘယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့က အယ်သူတွေလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိကြီးက...

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်းတို့ ကျောက်ဂူထဲမှာ တစ်ခုခု လာရှုပ်ကြတာ မဟုတ်လား”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ လမ်းဖယ်ပေး”

လိကြီးက...

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရပ်နေတာကွ၊ မင်းတို့ဘာသာ ထွက်လာခဲ့ကြပါလား”

ထင်းလုံက...

“ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အဆိုး မဆိုနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူက ဆံ့ရှည်သိုင်းသမားကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လိကြီး၏ ဆံဖျားက လက်နက်သဖွယ် ထိုးထောင်တက်လာပြီး ထင်းလုံ၏လက်ကို ဖြတ်တိုက်လေတော့သည်။

ထင်းလုံက လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို ရှုပ်သိမ်းကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်... ဒီဆံ့ရှည်သိုင်းသမားက ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား”

နံဘေးက ရပ်ကြည့်နေသော လျှံချင်းက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

ယခုအခါ...

ထင်းလုံက ဓားဖြင့် လိကြီးကို တိုက်ခိုက်နေ၏။

သို့သော် လိကြီး၏ကျစ်ဆံမြီးဖျားမှာ ဓားချက်ကို ကောင်းစွာ ခုခံထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲမှာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ကောင်းလာလေတော့သည်။ သူ၏ဓားကွက်များမှာ တစ်ကွက်ထက်တစ်ကွက် ပိုမိုအဆင့်မြင့်လာသည့်အတွက် လိကြီးမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာသည်။

“ဟ... ဒီကောင်လေးရဲ့ ပညာက မကုန်သေးပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

လိကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ထိတ်လန့်လာလေ၏။

သူ၏သိုင်းပညာမှာ ဤမျှ ထက်မြက်ကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

သို့ဖြင့် လိကြီးမှာ အလူးအလဲပင် ခုခံရှောင်တိမ်းနေရလေတော့သည်။ လိကြီးသည် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှပင် ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေ၏။

လျှံချင်းသည် မြန်မြန်ပြီးရန် သဘောဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်နေ၏။

သို့သော်...

ထင်းလုံတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန်ပြင်းထန်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် မတတ်သာ

ပါချေ။

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တိုက်ပွဲသည် နှေးကွေးလာ
လေသည်။

လိကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှုံးနိမ့်နေလေတော့သည်။

လှိုင်ချင်းသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်သာ ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

သည်ပုံအတိုင်းသာ လွတ်ထားပါက အချိန်ကြာနေဦးမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

လှိုင်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

တဖြိုင်တည်းပင် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့
ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ လိကြီးက...

“ဟေ့ကောင်မလေး ဘာဝင်စွပ်တာလဲ”

ဟု ရှုံးနိမ့်နေသည့်ကြားမှပင် အော်ငေါက်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထင်းလုံကလည်း...

“လှိုင်ချင်း အသာနေစမ်းပါ။ ဒီကောင်ကြီးကို ကျုပ်ရှင်းပစ်
လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုင်ချင်းက...

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိစ္စအမြန်
ဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

အမုန်းတရား၏ညှိနှောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

သူမက ပြောပြီး လိကြီးအား လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လှိုင်ချင်းပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည့်အတွက် လိကြီး
အသက်ရှူကျပ်သွား၏။

ထင်းလုံတို့ကို မည်သို့မျှ ကြာရှည်ခံခံတိုက်ခိုက်နိုင်မည်
မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိ၏။

ထို့ကြောင့် သူက တိုက်ခိုက်မှုကို အယောင်ပြု၍ အခြေအ
နေပေးသည်နှင့် ကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ မင်းတို့ကို ချီးကျူးတယ်ဟေ့၊ နောက်မှ
တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား
လေ၏။

လှိုင်ချင်းက ထင်းလုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ မြင်းလှည်းထားခဲ့တဲ့
နေရာကို လိကြီး သိသွားပြီ၊ ကျွန်မတို့ ထွက်သွားရင် သူရောက်လာ
နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထင်းလုံက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး...

“သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ပစ္စည်းက မက်လောက်စရာ
မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုချင်းက...

“အင်း...ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဝှံ့ကို ချုံတွေနဲ့ ပြန်ပိတ်ထားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထင်းလုံက...

“ကောင်းတာပေါ့”

နှစ်ဦးသား ချုံနွယ်တို့ကို ပြန်ဆွဲယူ၍ သူတို့ မူလက တွေ့ခဲ့ သည့်အတိုင်း ကျောက်ဝှံ့အား ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

ကိစ္စအားလုံး ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ ထင်းလုံတို့နှစ်ဦးမှာ မြင်းဖြူကြီးကို စီး၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

အနှောင့်အယှက်

ကျီထင်းမြို့...။

ထင်းလုံတို့သည် ညနေ မစောင်းမီ ကျီထင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြ၏။

မိတ်ဆွေစားသောက်ဆိုင်...။

မိတ်ဆွေစားသောက်ဆိုင်သည် ကျီထင်းမြို့တွင် နာမည် ကြီးသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်လေ၏။

ထင်းလုံနှင့် လှိုချင်းတို့သည် မိတ်ဆွေစားသောက်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာသောအခါ...

စားသောက်မှု ပြီးစီးသွား၍ စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေကို ပေးချေကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဆိုင်အပြင်သို့ အရောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်၏။

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအဖြစ်ကား...

ကျောက်ဂူအတွင်း၌ သူတို့ သေချာဝှက်ထားခဲ့သော အသုဘခေါင်းကြီး တင်ဆောင်ထားသည့် ငရဲအဆိပ်၏လက်ဆောင် မြင်းလှည်းကြီးကို မြင်းဖြူကြီး ပြန်လည်တစ်ဆင့်လျက် ဆိုင်ပေါက်ဝတည့်တည့် ရပ်တန့်နေခြင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

* * *

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တအံ့တဩပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။

ထို့နောက် လျှံချင်းက မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို၊ ဒီကိစ္စက ဆံ့ရှည်သိုင်းသမားလီကြီးရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူက ငရဲအဆိပ်လား မသိဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထင်းလုံက...

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် လီကြီးဟာ ငရဲအဆိပ်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံချင်းက...

“သူက ဘာသဘောနဲ့များ ညီမတို့ကို အခုလို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလဲ မသိဘူး။ အစ်ကိုရော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

အမုန်းတရား၏ညှီနှောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ဟု မေးလိုက်၏။ ထင်းလုံက...

“အစ်ကိုတို့ကို မလောက်လေး မလောက်စားလေးတွေလို့ ထင်ထားလို့ နေမှာပေါ့”

လျှံချင်းက...

“ဟွန်း...ဆံ့ရှည်သိုင်းသမားလီကြီးရဲ့ အထင်သေးခံရတာဟာ မခံချင်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်”

ထင်းလုံက...

“သူဟာ ကြည့်တော့သာ လူက ရူးပေါပေါကြီး ထင်ရပေမယ့် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်က တော်တော်အဆင့်မြင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုကို သူပညာအကုန်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုကောင်းကောင်းရိပ်မိခဲ့လို့ပဲ”

ဟု ပြော၍ ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ လျှံချင်းက...

“ဒါဆို ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထင်းလုံက...

“အင်...အစ်ကို စဉ်းစားရသလောက်ဆိုရင် သူ့ကြည့်ရတာ အစ်ကိုတို့ကို ရန်ပြုချင်လို့ မဟုတ်ဘဲ သက်သက်ပညာလာစမ်းတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်လေ”

လျှံချင်းက...

“အင်...အစ်ကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ပြောလေ၏။

ထင်းလုံက...

“ဒီတစ်ခါ ဆံရှည်သိုင်းသမားလိကြိုးနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အလွတ်မပေးတော့ဘူး၊ သူ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲ အဆင့်မြင့် မြင့် သူ့ကိုနိုင်အောင်တိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အစ်ကိုတို့ကို လိုက်နောင်ယုက်နေရသလဲဆိုတာကို ရအောင်မေးရ လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လျှံချင်းက...

“ညီမလဲ ကူညီမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထင်းလုံက...

“ကဲ..ဒီနေရာက သွားကြတာပေါ့”

“မြင်းလှည်းကိုလဲ ယူသွားမှာလား အစ်ကို”

ထင်းလုံက...

“ယူသွားရမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ ဒီမြင်းလှည်းက အစ်ကိုတို့ရဲ့

ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ”

“ကဲ..ဒါဖြင့် သွားကြစို့ အစ်ကို”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူ မြင်းလှည်းကြီးပေါ်သို့

သွက်လက်စွာ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ထင်းလုံသည် ကျီထင်းမြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လာရာ ညပင်မိုး

ချုပ်လာပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် အနားယူရန် နေရာအား ရှာဖွေလိုက်ကြလေ

သည်။

အတန်ကြာသွားလာမိကြသောအခါ အတန်ငယ်ဆိုဟောင်း

နေသော ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် ဘုံကျောင်းပျက်အား တွေ့ကြသောအခါ ဝမ်း

သာသွားကြလေသည်။ လျှံချင်းက...

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ အဲဒီမှာ အနားယူကြရအောင်နော်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဪ ညီမ ခဏနေဦး၊ ကျုပ် ဘုံကျောင်း

ပျက်ထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြော၍ ဝင်သွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ထင်းလုံသည် ဘုံကျောင်းထဲမှ

ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် လျှံချင်းက...

“အစ်ကို ဝင်နားလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ထင်းလုံက...

“အင်..ညီမ အခြေအနေကောင်းတယ်”

ဟုပြောကာ သူတို့သည် ဝင်နားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဂျိမ်း”

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကျလာလေသည်။ ထင်းလုံက...

“ညီမရေ မြန်မြန်လာ”

ဟုပြောကာ မြင်းလည်းအားဆွဲ၍ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

အထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ သူတို့သည် မီးပုံတစ်ခုအား မီးဖိုလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထင်းလုံက...

“ညီမ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ညအိပ်ကြရအောင်”

လှုံ့ချင်းက...

“အင်...ဒီမှာပဲ နားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်တွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

“အား”

ထင်းလုံနှင့်လှုံ့ချင်း အော်ဟစ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေကြ ရာမှ လန့်နိုးသွားလေသည်။

မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် အော်သံကြားရာသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူတစ်ယောက်အား လူသုံးယောက်က ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျနေသည်။

ထင်းလုံက မနေနိုင်တော့၍...

“ဟေ့လူတွေ ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟုပြောကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်နှင့် သူ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူများ၏ သိုင်းပညာမှာ သာမန်အခြေခံလောက်သာ ရှိ လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်းလုံအား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြ လေတော့သည်။

လှုံ့ချင်းနှင့်ထင်းလုံတို့သည် ဒဏ်ရာရသွားသောလူ၏ နံ ဘားသို့ သွားရောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုလူသည် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အင်...ညီမ ဒီကနေ ထွက်သွားကြရအောင်”

ဟုပြောကာ မြင်းလည်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်ကာ လှုံ့ချင်းအား

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခေါ်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူတို့သည် ဘုံကျောင်းပျက်အား ကျော်လွန်၍ အဝေးတစ်နေရာရောက်တွင် လျှံချင်းက...

“အစ်ကို ဟိုနားက တောအုပ်ကလေးကို ကြည့်စမ်း၊ ဒီမြင်းလှည်းကြီးကို အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့တော့မယ်”

ထို့နောက် ထင်းလုံက မြင်းလှည်းကြီးကို ထိုတောအုပ် ရှိရာသို့ ဦးတည်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

နေဝင်စ အချိန်တွင် ကျွန်စွန်မြို့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကျွန်စွန်မြို့သည် မြို့တစ်မြို့သာ ဖြစ်သော်လည်း စည်ကားခြင်း မရှိပါချေ။

သူက လျှံချင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“က...ညီမ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက အစ်ကိုတို့ အနားယူဖို့ပဲ၊ ဗိုက်လဲ ဆာနေပြီ၊ နီးရာတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာပဲ တည်းလိုက်ကြတာပေါ့”

လျှံချင်းကလည်း...

“ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ မနက်ကျမှ ဒီမြို့က ထွက်ကြတာပေါ့”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့ရသောတည်းခိုခန်းတစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

လျှံချင်းက...

“တည်းခိုခန်း ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဟု ဟောင်းနွမ်းစုပ်ချာလှသော တည်းခိုခန်းအား ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောဆိုလိုက်၏။

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တည်းခိုခန်း ကောင်းတာမကောင်းတာ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ဒီမှာပဲတည်းရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါရင်”

သို့ဖြင့်...

သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဆာလောင်နေသောဗိုက်ကို အလျင်ဖြည့်တင်းလိုက်ကြ၏။

စားသောက်ပြီးစီးသည့်နောက် ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့မှာ ခရီးပန်းလာသူများ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ စကားဆက်လက်ပြောခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အသီးသီးဝင်၍ အနားယူလိုက်ကြတော့သည်။

* * *

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နောက်တစ်နေ့နံနက်...

တည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ထင်းလုံ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

“အင်း...နိုးလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီအချိန် ခရီးဆက်လို့ အတော်ဆုံးပဲ”

ထင်းလုံက ခပ်တိုးတိုး ပြောဆိုရေခွတ်ပြီး အိပ်ရာမှထ လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကို နိုးလာပြီလား”

အခန်းအပြင်ဘက်မှ လှူချင်း၏မေးမြန်းသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“နိုးပြီ ညီမ၊ ခဏစောင့်ဦးနော်”

သူက ပြန်ပြော၍ ကိုယ်လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ်လိုက် ၏။

ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား အောက်သို့ ဆင်းလာ၏။

“ညီမ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့အစ်ကို နိုးလာတဲ့ အချိန်က အတော်ပဲနော်”

“အင်း...အတော်ပဲပဲ၊ ဒါတောင် အပြင်ဘက်က အသံတွေ ကြောင့် အစ်ကို နိုးလာတာ၊ နို့မို့ဆို ဒီထက် နောက်ကျပြီးမှ အိပ်ရာ ထ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ အဲဒီ အသံတွေကြောင့် နိုးလာရ တာ”

သူတို့သည် ပြောရင်းပင် တံခါးဝ အနီးသို့ ရောက်လာကြ သည်။

သူတို့သည် ဆူညံသော နေရာအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

“ဟင်”

“အို”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူနှင့် လှူချင်းတို့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

တည်းခိုခန်း အပြင်၌ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေခြင်းမှာ တည်းခို ခန်း ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည့် တစ်စုံတစ်ရာအား လူအများက ဝင်အုံကြည့်ရှုနေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာကား...

တောတွင်းတစ်နေရာတွင် သူတို့ ဝှက်ထားခဲ့သည့် မြင်း နည်းကြီးပင် ဖြစ်နေလေသည်။

* * *

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူနှင့် လျှံချင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း...ကျုပ်တို့ အဖြစ်ကတော့ ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒီမြင်းလှည်းကြီးနဲ့ပဲ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့၊ ညီမတို့ ဝှက်ထားလဲ ဆဲရှည်သိုင်းသမားလီကြီးက တပင်တပန်း ရှာဖွေသယ်ယူပြီး လိုက်ပေးနေဦးမှာပဲ”

“ဒီအတိုင်း လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကဲ...အချိန်ရှိတုန်း ဒီမြင်းလှည်းကြီးနဲ့ပဲ ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ထိုစဉ် သူတို့၏အနောက်ဘက်မှ...

“ဒီမြင်းလှည်းက မင်းတို့ မြင်းလှည်း ဟုတ်လား”

ထိုလူက သူတို့ ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကြားပြီး ဖြစ်သည်။

ထင်းလုံသည် သူတို့အား ပြောဆိုမေးမြန်းသူကို ကြည့်လိုက်ရာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မေးလာသည်။

“ဒီမြင်းလှည်းက မင်းတို့ဟာလား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

“ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားရတာလဲ၊ စောစောစီးစီး မင်္ဂလာ မရှိဘူး”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က နံနက်စောစောတွင် အသုဘခေါင်းကြီး တင်ဆောင်ထားသည့် မြင်းလှည်းကြီးက သူ့တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် လာရောက်ရပ်ထားသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလာ၏။

ထင်းလုံက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်အား အရှိအသေပေးလိုက်ပြီး

“စိတ်မရှိပါနဲ့ နောင်ကြီးရာ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီမြို့ထဲကို မဝင်လာခင်ကတည်းက ကျုပ်တို့ သည်မြင်းလှည်းကို ဖြိုဖြင့်မှာ ထားခဲ့တာပါ”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမနက် စောစောစီးစီး ငါ့ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်နေရတာလဲ”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်လဲပဲ အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတယ်လေ”

“တစ်ယောက်ယောက်က မောင်းယူလာပြီး ဒီတည်းခိုခန်းရှေ့မှာ တမင်လာရပ်ထားတာနေမှာပါ”

လျှံချင်းက ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်ရန် ဝင်ပြောလိုက်၏။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က တွေဝေသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းရှေ့ ရောက်လာစဉ်က မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် စီးလာသည်မှအပ အပိုပစ္စည်း ပါမလာကြောင်း တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မှာ သူတို့ကို မည်ကဲ့သို့ အဖြစ်တင်စကား ပြောရမည်ကို စဉ်းစားရောဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကဲပါ နောင်ကြီးရာ၊ ဘယ်သူ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီမြင်း လှည်းဟာ ကျုပ်တို့ မြင်းလှည်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့ပဲ တောင်းပန်ပါ တယ်၊ အခုလို ဖြစ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ထင်းလုံက တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည့်အတွက် တည်း ခိုခန်းပိုင်ရှင်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ သူ့တည်းခိုခန်း ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

သို့သော်...

ကျန်လူများမှာမူ မထွက်သွားသေးဘဲ ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်ရှုနေ သည်။

သူတို့သည် အသုဘအခေါင်းကြီး တင်ထားသော မြင်း လှည်းကြီးကို ကြည့်ရှုနေသည်။

ပြီးလျှင် ထင်းလုံတို့အား တလှည့်စီ ကြည့်ရင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေးတော၍ စဉ်းစားနေကြလေတော့သည်။

ထင်းလုံက...

“ညီမ ခရီးဆက်ကြစို့”

ဟု သတိပေးလိုက်၏။

ထိုစကားကြားမှ လှုံ့ချင်းသည် သည်မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန် တက်လိုက်သည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

“အင်း...သွားကြတာပေါ့”

ထင်းလုံကလည်း မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

မြင်းလှည်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာခဲ့တော့သည်။

* * *

မြင်းလှည်းကို မြို့တွင်းမှ ဖြတ်မောင်းလာရင်း တစ်နေရာ သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ် လှုံ့ချင်းက...

“အစ်ကိုထင်းလုံ”

“ဘာလဲ ညီမရဲ့”

“ညီမတို့ လမ်းခရီးမှာ စားဖို့ ရိက္ခာမြောက်လေး ဘာလေး ဝယ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

သူက သဘောတူလိုက်၏။

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါကို အစ်ကို လုံးဝသတိမရ ဘူး”

ထို့နောက် သူသည် မြင်းလှည်းကို ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး မြင်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

မြင်းလှည်းနှင့် အနီးဆုံး နေရာ၌ ခေတ္တရသော ဈေးဆိုင်တစ် ဆိုင်တွင် ရိက္ခာမြောက်များ သွားဝယ်လိုက်၏။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက်...

မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တက်၍ မောင်းနှင်ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

“ဟေ့..မောင်ရင် ခဏနေပါဦး”

ဟန့်တားသံကြောင့် ထင်းလုံက ရပ်တန့်လိုက်၏။

ဟန့်တားသူမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်နှင့် အဘိုးအိုတစ်
ယောက် ဖြစ်၏။

ထင်းလုံက...

• “ဆရာကြီး ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

အဘိုးအိုက မြင်းလှည်းအတွင်းရှိ ခေါင်းကို ကြည့်ကာ...

“မောင်ရင်တို့ လမ်းမှားနေပြီ၊ သင်္ချိုင်းကုန်းက ဟိုဘက်မှာ၊
မောင်ရင်တို့ သွားနေတာက သင်္ချိုင်းကုန်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်”

“ဪ”

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့ ပြုံးလိုက်၏။

• ထင်းလုံက...

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းပေါ် ပါလာ
တာ အလွတ်ကြီးပါဗျ”

အဘိုးအိုက...

“ဒါဖြင့် အခေါင်းထဲက ထင်းလုံ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

• အဘိုးအို၏တံတိုင်းပြောဆိုမှုကြောင့် သူတို့မှာ ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ထို့နောက်...

“ဆရာကြီး၊ ဘယ်က ထင်းလုံလဲ၊ ထင်းလုံဆိုတာ မသေ
သေးပါဘူး”

လျှံချင်းက ထင်းလုံအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဒီခေါင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထင်းလုံလို့ ရေး
ထားရတာလဲ”

သူတို့သည် ကြောင်၍ အသုဘအခေါင်းအား ကြည့်မိလေ
သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အသုဘအခေါင်းကြီး၌ ထင်းလုံ၏ရုပ်ကလာပ်ဟူသော စာ
တန်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

* * *

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံတို့နှစ်ယောက်ကို တင်ဆောင်လာသည့် မြင်းလှည်းကြီးမှာ လမ်းအတိုင်း တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလျက် ရှိ၏။

မြို့ပြင်နှင့် အတော်အလှမ်းကွာသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ထင်းလုံက...

“ဟာ..အခုမှ သတိရတယ်”

လှိုင်ချင်းက...

“အစ်ကို ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘာမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး၊ အစ်ကိုက ဒီမြင်းလှည်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြံတစ်ခုရလို့ပါ”

“ဒါများ အစ်ကိုရယ်၊ ဘာအကြံရလို့လဲ ပြောပါဦး”

လှိုင်ချင်းက မေးလိုက်၏။

ထင်းလုံက...

“ဒီမြင်းလှည်းကြီးက အစ်ကိုတို့ ဘယ်မှာဝှက်ဝှက်၊ နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကိုတို့ဆီပဲ ပြန်ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

ချင်းလျှောက်...

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အခု အစ်ကို ရထားတဲ့အကြံက ဒီမြင်းလှည်း အစ်ကိုတို့ဆီ ပြန်မရောက်တဲ့အကြံ”

လှိုင်ချင်းက...

“ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အစ်ကိုက ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“အခု အစ်ကိုတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ အခေါင်းကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် ဘယ်နှောင့်ယှက်နိုင်တော့မှာလဲ”

လှိုင်ချင်းက...

“ဟာ..ကောင်းတာပေါ့”

လှိုင်ချောင်းက...

သူတို့သည် မြင်းလှည်းကြီးနှင့် အသုဘခေါင်းကြီးအား အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြစ်အောင် ခုတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

လှိုင်ချောင်းက မြင်းလှည်းကြီး ပျက်စီးသွားလေသည်။

ထင်းလုံနှင့် လှိုင်ချင်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

ပထမ

ယန်ကျူးမြို့...။

ထင်းလုံတို့သည် တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းတွင် ဘေးချင်းကပ် အခန်းနှစ်ခန်းကို ငှားရမ်း၍ နေထိုင်ကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူတို့သည် ငရဲအဆိပ်၏အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မမေး တော့ပါ။

သူတို့သည် နားနှင့် မျက်လုံးများကို အသုံးချကြရလေ သည်။

သူတို့သည် ယန်ကျူးမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တစ်ရက် အကြာတွင် လူများသည် အတုမဲ့သမားတော်ယန်ယီကျင်းအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသော လူများအနီးရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် သွားရောက်ထိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

ပြောဆိုနေကြသော လူများတို့သည် ခုနစ်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏အသံသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ထင်းလုံတို့ ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘာမှ မပူနဲ့တော့၊ အခု ငရဲအဆိပ်နဲ့ ပညာချင်းယှဉ်ဖြိုင် မယ့် သူတစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ သေချာနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဓမ္မာတော်ကြီးက အခု ဘယ်သူ့ကိုမှ အ တွေ့မခံဘဲ ငရဲအဆိပ်ရဲ့အဆိပ်ကို ဖြေနိုင်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကို ကြီး စားပမ်းစား ဖော်စပ်နေတယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်နေတာ”

“အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ပထမလူက...

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အခု မခံချင်လို့ ကြီးစား ဖော်စပ်ရင်တော့ ဆေးစွမ်းကောင်း ထွက်လာမှာ သေချာတယ်”

လှူချင်းက နားထောင်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့် ထင်းလုံအား ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သူတို့ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက အတုမဲ့သမားတော်ကြီး

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သတင်းကို စုံစမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုထိ သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆို တာကို မသိရသေးဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက သူတို့ကို မေးကြည့်ပါလား၊ သူတို့သိချင်သိ မှာပေါ့”

ထင်းလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ”

သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး တစ်ဖက်စားပွဲသို့ ကူး ပြောင်းသွားသည်။

* * *

လူခုနစ်ယောက်သည် အာပေါင်အာရင်သန်သန်ဖြင့် ငြင်းခုံ ပြောဆိုနေကြသည်။

သူတို့ အနီးသို့ ထင်းလုံက ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်က...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သူငယ်”

ထင်းလုံက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ခုနတုန်းက ဦးတို့ပြောနေကြတဲ့ အတုမဲ့သမားတော်ကြီး

ဘယ်မှာနေထိုင်ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါ”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လဲ သူ့သတင်းကို ကြားနေရတာ၊ သူ ဘယ်မှာ

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြပါဘူး”

ထင်းလုံ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ပြောပြီး မိမိ၏စားပွဲ ရှိရာသို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေ သည်။

လှိုင်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ဆက်ပြီး ကြိုးစားရင် အကြောင်းတော့ ထူးမှာပေါ့”

သူတို့ပြောဆိုနေစဉ် အဘိုးအိုတစ်ယောက် လွယ်အိတ်တစ် လုံးလွယ်ကာ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ထောက်လှောက် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

လှိုင်ချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့က တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း ထို သူမှာ အတုမဲ့သမားတော်ကြီး ဖြစ်သည်ကိုမူ လုံးဝမသိလိုက်ရပါ ချေ။

ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံး စားသောက်သူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၍ အဘိုးအိုမှာ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ထင်းလုံက နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်၏။

“ဘာ သည်မှာ လာထိုင်ပါ”

သမားတော်ကြီးက သူ့ကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်”

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုစဉ် ဆိုင်လုလင်က ရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် အကျီစုတ်ပြုပြီး အဆင်မလှသော သမားတော်ကြီးကို အထင်သေးစွာဖြင့်...

“သည်မှာ တခြားနေရာသွားပါ။ ဟောသည်က အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်မလေးတို့ကို အနောက်အယုက် မပေးပါနဲ့ဗျာ”

ထင်းလုံက ကမန်ကတန်း ဟန်တားလိုက်သည်။

“သည်လိုမပြောပါနဲ့၊ အဘစားချင်တဲ့ အစားအစာကိုသာ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပါ။ ငွေကို ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

ဆိုင်လုလင်က မျက်နှာချိုသွေး၍ ထွက်သွားသည်။

သမားတော်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“အင်း...ခက်တယ်၊ လူတွေက ကျုပ်ကို အတော်အထင်သေးနေကြတာကိုး”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် အဘကို အထင်သေးနေကြတာလဲ”

သမားတော်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...ငရဲအဆိပ်ကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်”

“အို”

ထင်းလုံနှင့်လှူချင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ လှူချင်းက သမားတော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငရဲအဆိပ်က ဦးကို အဆိပ်ခတ်လိုက်လို့လား”

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ခု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျုပ်က သူ့အဆိပ်ကိုဖြေနိုင်ဖို့ ဖြေဆေးတစ်မျိုး တီထွင်ဖော်စပ်တယ်”

“ဒါ...ဒါဆို ဦးလေးက အတုမဲ့သမားတော်ယန်ယီကျင်းပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်၊

တစ်နေ့ ချန်ထင်းဆိုတဲ့ သိုင်းသမားက ငရဲအဆိပ်မိထားလို့ ဦးဆီကို အားကိုးတကြီး လာတယ်လေ”

ထင်းလုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သည်အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားပြီးပါပြီဗျာ”

ယန်ယီကျင်းက မကျေမနပ်လေသံဖြင့်...

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူက အချိန်လွန်မှ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာ၊ ကျုပ် ဖြေဆေးကို မသောက်ရဘဲနဲ့ သေဆုံးသွားတာကွယ့်”

သူက စကားဆက်သည်။

“အဲဒါကို မသိဘဲနဲ့ ကျုပ်ဖြေဆေးသောက်လို့ သေသွားတယ်လို့ ပြောတဲ့လူကပြော၊ ဖြေဆေးက အသုံးမကျတဲ့ သက်သက်နာမည်ကြီးအောင်ထွင်တာလို့ ပြောတဲ့လူကပြော၊ နောက်ဆုံးတော့ ဦးကို အားလုံးက ဝိုင်းပယ်ထားကြတယ်လေ”

ထင်းလုံနှင့်လှူချင်းတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါနဲ့ ဦးက အခုဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

လျှံ့ချင်းက မေးလိုက်သည်။

ယန်ယီကျင်းက စားသောက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူက ပန်းကန်ကိုချထားလိုက်၏။

“ဦးကတော့ စိတ်မလျော့ဘူး၊ ငရဲအဆိပ်ကို လိုက်ရှာပြီးစိန်ခေါ်မလို့”

“ဗျာ”

ထင်းလုံ အံ့ဩသွားသည်။

“ဦးက ငရဲအဆိပ်ကိုလိုက်ရှာပြီး စိန်ခေါ်မလို့ ဟုတ်လား”

ယန်ယီကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

ယန်ယီကျင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ငရဲအဆိပ်ကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟင်”

ယန်ယီကျင်း အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ငရဲအဆိပ်ကို တွေ့ ချင်ရတာလဲ”

ထင်းလုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ငရဲအဆိပ်ရဲ့ အဆိပ်မိထားလို့ပါ”

ယန်ယီကျင်း၏ မျက်လုံးအနီ ပြူးကျယ်သွားသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

“မင်းက ငရဲအဆိပ်ရဲ့ အဆိပ်မိထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး”

“မင်းက အဆိပ်မိထားရင် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်မောနေရတာလဲ”

“ကြောက်နေလို့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သေရမယ့်အတူတူ သူ့ကိုလိုက်သတ်ပြီးမှ သေမယ်”

ယန်ယီကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ သတ္တိကိုတော့ ငါကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်တော့လဲ”

ထင်းလုံက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကိုးရက် အချိန်ရပါသေးတယ်”

ယန်ယီကျင်းက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“မင်းက ဦးလေးကို ယုံရဲ့လား”

သူ ကြောင်အမီးအစ်မြစ်သွားသည်။

“ဘာကို ယုံရမှာလဲ”

“ငါ့ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးကိုလေ”

“ကျွန်တော်က သေရမှာပဲ၊ မြန်မြန်သေတာနဲ့ နှေးနှေးသေတာပဲကွဲပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးရဲ့ဖြေဆေးကို သောက်ပါမယ်”

သမားတော်ကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ”

* * *

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ကြီး၏ နေအိမ်သည် မြို့ပြင်၌ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီး၏ ယာယီနေအိမ်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထင်းလုံနှင့်လှိုင်ချင်းတို့သည် နေအိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆေးဝါးအနံ့များ ထောင်းခနဲ ရှူရှိုက်မိလိုက်သည်။

သေးငယ်သော အခန်းထဲ၌ ဆေးဝါးများထည့်ထားသည့် ဆေးဘူးကလေးတို့ ပြန်ကျနေလေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် လှိုင်ချင်းအား အပြင်၌ထိုင်နေစေသည်။

“ငါ့တူမကြီး.. သည်မှာပဲထိုင်ပါ”

လှိုင်ချင်းသည် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက ထင်းလုံဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။

“က.. ငါ့နောက်လိုက်နဲ့”

သူသည် ထင်းလုံကို အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းငယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ယင်းအခန်းငယ်တွင် ကွပ်ပျစ်တစ်ခုမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာမျှ မရှိပါချေ။

သမားတော်ကြီးက ထင်းလုံအား ကွပ်ပျစ်ပေါ်လဲလျောင်းစေပြီး ခမ်းသပ်စစ်ဆေးလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော ဟန်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး”

“မင်းမှာ အဆိပ်သင့်တဲ့ လက္ခဏာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး”

ထင်းလုံ အတွေးရခက်သွားသည်။

“ဦးဆိုလိုတာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအဆိပ်မှမသင့်ဘူးဆိုတဲ့ ဘောလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သည်လိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဖြေဆေးလည်းသောက်စရာမလိုဘူး ဆိုပါတော့”

သမားတော်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“အဲဒါကို ငါစဉ်းစားရ ခက်နေတာပေါ့”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက မင်းကို အဆိပ်မခတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ အမိန့်စာ မင်းဆီကို”

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်းလုံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦး”

“တစ်ခုတော့ တစ်ခုတဲ့၊ စဉ်းစားစရာတော့ လိုတယ်”

“ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ”

သမားတော်ကြီးက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ငရဲအဆိပ်ဟာ နောက်ထပ်အဆိပ်တစ်မျိုး တီထွင်လိုက်

သလားလို့ ငါသံသယဖြစ်လာတယ်”

ထင်းလုံက မီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

စိန်ခေါင်သံ

ထင်းလုံ၊ လှံချင်းနှင့်သမားတော်ကြီးတို့သည် အကြံအိုက် နေကြလေသည်။

သမားတော်ကြီးက သူတီထွင်ဖော်စပ်ထားသော ဖြေခေး မှာ မုချအောင်မြင်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ငရဲအဆိပ်အား စိန်ခေါင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ချိန်ထင်း၏ကိစ္စ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သိုင်းလောက သားများ၏ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ပထမတွင် သူသည် သမားတော်အလုပ်ကိုပါ ရပ်တန့် လိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် မဟုတ်မခံ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိသူ တစ် ယောက်ဖြစ်ရကား အခက်အခဲများကို လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့ လိုက်ခြင်း မရှိပါချေ။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆေးဝါးများကိုယူဆောင်ကာ မိမိ
ဌာနမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ငရဲအဆိပ်၏ အမိန့်စာရရှိထားသော
သူအား စုံစမ်းရင်း ဆေးကုပေးရန်ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ငရဲအဆိပ်၏ အဆိပ်သင့်နေသော ထင်းလုံ
အားတွေ့ရှိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

သူသည် ထင်းလုံအား စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ ထင်းလုံ၏
ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဆိပ်သင့်နေသော လက္ခဏာ လုံဝမတွေ့ရသဖြင့်
သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

အလွန်လည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ရှေ့ဆက်၍
မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို အကြံထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့ မည်သည့်အကြံအစည်ကိုမျှ စဉ်းစားမရတ်
ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လျှံချင်း၏ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်
သောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟို...ဟိုမှာ”

ထင်းလုံနှင့် သမားတော်တို့သည် လျှံချင်းညွှန်ပြရာသို့
ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးဘောင်ပေါ်၌ အလံကလေးတစ်ခု စိုက်ထား
သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

အလံပေါ်၌...

“အဆိပ်နဲ့ဖြေဆေး အစွမ်းပြိုင်ကြမယ်”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

* * *

“ဟာ...ဟာ...ဟာ”

သမားတော် သံဘောကျဇ္ဇာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“တော်တော်လာတဲ့လူပဲ၊ ငါက သူ့ကိုလိုက်ရှာတုန်းရှိသေး
တယ်၊ သူက ငါ့ကို စိန်ခေါ်လာပြီ”

ထင်းလုံနှင့်လျှံချင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အလွန်အံ့ဩနေကြလေသည်။

မိမိတို့က ငရဲအဆိပ်အား နေရာအနီးလိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြ
သည်။

သို့သော် ငရဲအဆိပ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ခဲ့ရပါချေ။
ယခုမှ...

သမားတော်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...အခုလို လျှံ့ဝက်နေထိုင်တဲ့နေရာကို သူ့ရဲ့စိန်ခေါ်
အလံထားနိုင်တာ အတော်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်”

သူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

၁၃၄ ❖ ကက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အဖို့တော့ သူ့ကိုလိုက်ရှာဖို့ သံလွန်စတစ်ခုရလိုက်တာပဲပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“သံလွန်စရနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရနိုင်ပါတယ်”

သူသည် ပြောရင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“က...အခုတော့ မင်းရဲ့အဆိပ်ကို အရင်ဖျောက်အောင်

ကုသပေးဖို့ စကြီးစားရမှာ၊ အောင်မြင်သွားရင် ငရဲအဆိပ်ကိုလည်း ကျုပ် မှုစရာမလိုတော့ဘူး”

* * *

ထိုနေ့...

ထင်းလုံနှင့်လှိုင်ဇွဲတို့သည် သမားတော်ကြီး၏ လှိုင်ပုဂံ နေအိမ်တွင် တည်းခိုရလေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ထင်းလုံကို စမ်းသပ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

ထင်းလုံမှာ အဆိပ်မိထားသည့် လက္ခဏာ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရချေ။ သမားတော်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေပြီ”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သမားတော်ကြီးက...

“မင်းမှာ အဆိပ်မိထားတဲ့ လက္ခဏာ လုံးဝရှာမတွေ့လို့ပဲ”

ဟု ပြော၏။

ထင်းလုံ စဉ်းစားရခက်သွား၏။

လှိုင်ဇွဲက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချသွားအောင် ဦးရဲ့ ဖြေဆေးကို တိုက်လိုက်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် သမားတော်ကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ အဆိပ်မိတဲ့ အခြေအနေမှန်ကို မသိရင် ဖြေဆေးက ဘယ်လိုလုပ် တိုက်ရမလဲ”

ထင်းလုံ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အဲဆိုရင် ဦးက ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

သမားတော်ကြီးက...

“အဆိပ်လက္ခဏာကို အချိန်မလပ် ကြည့်ရှုပြီးမှ ဖြေဆေး တိုက်ဖို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“သည်လိုဆိုရင် ကျွန်တော် သည်မှာ နေရဦးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သမားတော်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓင်း နှစ်ဆယ့်သုံးရက်အထိ တော့ သည်မှာနေမှ စိတ်ချရလိမ့်မယ်”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ သေမယ့်ရက်အထိ ငရဲ အဆိပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက လျှံချင်းကိုကြည့်ကာ...

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့”

သမားတော်ကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့သွားချင်တယ်ဆိုရင်လဲ သွားပါ။

ဦးက ပြေဆေးပေးလိုက်မယ်၊ အဆိပ်တက်တဲ့ ထက္ကထာတွေ့ရင် သောက်လိုက်ပေါ့”

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သည်အကြံကောင်းပါတယ်”

သမားတော်ကြီးသည် ကြွဘူးတစ်ခုထဲမှ ဆေးမှုန့်များကို အနည်းငယ်သွန်ချပြီး အခြားကြွဘူးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ပြီး လှမ်းပေး လိုက်၏။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

နောက်တစ်နေ့နံနက်...

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့သည် သမားတော် နေထိုင်သော နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ထင်းလုံ၏ရည်ရွည်ချက်မှာ နှစ်ဆယ့်သုံးရက် မတိုင်မီ ငရဲ အဆိပ်အား ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရန် ဖြစ်လေ၏။

ရဲအဆိပ်အား အချိန်မီ ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် မိမိ အသက်နှင့် သမားတော်ကြီး အသက်ကိုပါ အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင် မည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းလုံတို့မှာ မြင်းကို မစီးတော့ဘဲ မြေကျင်လျှောက်သွား လေသည်။

သူတို့သည် အချိန်အတော်ကြာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်...

သူတို့သည် ညနေအချိန်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျင်း ချိန်ဖြူကလေးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

* * *

ဒုတိယ

ကျွမ်းကျင်ပြီး ကလေးသည် သေးငယ်သော မြို့ကလေးတစ်
 မြို့သာ ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိလေသည်။
 ထိုတည်းခိုခန်းမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုပါ ရောင်းချ
 နေသောကြောင့် နေထိုင်ရန်မှာ အလွန်အဆင်ပြေသည်။
 ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ညစာ တည်း
 ခိုနေလေသည်။
 နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်...
 သူတို့သည် စားသောက်ရန် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ရောက်
 ရှိလာကြသည်။
 ထို့နောက် သူတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာ
 ကြားပြီး စားသောက်လိုက်ကြသည်။
 ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်စွား(ဒု-သိမ်း) ❖
 ထိုလူကိုတွေ့လျှင် သူတို့ အံ့ဩသွားကြသည်။
 ထိုလူမှာ အတုမဲ့သမားတော်ယန်ယီကျင်းဝင် ဖြစ်လေ
 သည်။ ထင်းလိုက ကမန်းကတန်းဖြင့် လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်
 “ဦးသည်စားပွဲကို ကြွပါ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထိုအခါ သမားတော်ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။
 “ကျွမ်းကို ခေါ်တာလား”
 ဟု မေးလေသည်။
 ထင်းလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 သူ၏စကားကြောင့် သမားတော်ကြီးက ကြောင်အိမ်ထဲ
 ဖြင့်ရပ်နေရာမှ သူတို့ထံ လျှောက်လာသည်။
 သမားတော်ကြီးသည် ဝိုးအင်္ကျီနှင့် ကတ္တီပါဦးထုပ်ကို
 ဆောင်းထားသောကြောင့် သမားတော်ကြီးတစ်ဦး၏ အသွင်ပုံကြည့်
 ပေသည်။
 သူ့လက်ထဲတွင် တစ်ပေကျော်ရှိသည်သော ဆေးတံဆေး
 တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။
 သူ၏ပုံမှာ လျှို့ဝှက်နေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်နှင့် မြား
 နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။
 သမားတော်ကြီးက သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်တိုင်
 သည်။

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးက သည်ကိုလာမယ်ဆိုရင် စော့စော့ကပြောရောပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဖော်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ဦးရယ်”

သမားတော်ကြီးက ထင်းလုံနှင့်လှိုင်ချင်းတို့ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး-

“မင်းတို့တွေ ဘယ်သူလဲ၊ ငါလည်း မသိပါလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ထင်းလုံတို့ နှစ်ယောက်သား ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား ကြလေတော့သည်။

လှိုင်ချင်းက သမားတော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး-

“ရှင်၊ ဦးက ကျွန်မတို့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား”

ထင်းလုံက သမားတော်ကြီးကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။ အဝတ်အစား ပြောင်းလဲသည်ကလွဲ၍ သမားတော်ကြီး အစစ်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ ရသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

သူတို့သည် သမားတော်ကြီးနှင့် ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ တစ်ညတာ မျှသာရှိသေးသည်။

ယခု သမားတော်ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အား မမှတ်မိပါသနည်း။

“ကျွန်တော်က ထင်းလုံ၊ သူက လှိုင်ချင်းပါ၊ ဦးက မမှတ်မိ တော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဦးတော့ မင်းတို့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလို့ ထင်မိတာ ပါပဲ”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“မနွေကပဲ ဦးတို့နေရာက ထွက်လာတာပဲ၊ ဦးက ကျွန် တော့ကိုတောင် ဖြေဆေးပေးလိုက်သေးတယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီး တွေဝေသွားသည်။

“ဘယ်လို၊ ကျုပ်က ဖြေဆေးပေးလိုက်သေးတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သမားတော်ကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ မင်းတို့ ကိုလည်း မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘာဆေးမှလည်း မပေးဖူးပါဘူး”

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထင်းလုံ ခံပြင်းသွားသည်။

သူက အိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားသော ဖြေဆေးဘူးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဦးပေးလိုက်တဲ့ ဖြေဆေး၊ ဟောသည်မှာ ရှိသေးတယ်” သမားတော်ကြီးက ထင်းလုံ လှမ်းပေးသော ဖြေဆေးကို

အသေအရှာ ကြည့်လိုက်သည်။

တို့နောက် သူက နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံကြည့်၏။

သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒါဖြေဆေးမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဆေးလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး...

“ဒါက တော်တော်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ကွ”

“ဗျာ”

ထင်းလုံ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူသည် သမားတော်ကြီးကို ထပ်မံ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

သည်။

“ဦးက ငရဲအဆိပ်ရဲ့အမိန့်ကို ရထားတယ် မဟုတ်လား”

အမုန်းတရား၏ညှီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ဟု မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါ၊ မင်းတို့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဟုပြောကာ တဆက်တည်းပင် ဒေါသထွက်လာဟန်ရှိ သည်။

“ကျုပ်က မင်းတို့ကိုလဲ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘာအမိန့်စာမှလဲ ဓရသေးဘူး”

ထင်းလုံနှင့် လှံချင်းတို့ အတွေးရကျပ်သွားလေ၏။

သမားတော်ကြီးက ဒေါသကို ချစ်ထိန်းပြီး...

“နေပါဦး၊ မင်းတို့က ငါနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ လူတစ်ဦးကို တွေ့ ခဲ့လို့လား”

ဟု မေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သမားတော်ကြီးက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ...

“မင်းတို့ သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ သလဲဆိုတာ ငါ့ကို အသေးစိတ် ပြောပြပါဦး”

ထင်းလုံနှင့် လှံချင်းတို့သည် သမားတော်ကြီးနှင့် လှံ့ဝှက် သော တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံသည့် အကြောင်းအရာများကို အသေး စိတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

* * *

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ကြီးသည် ထင်းလုံနှင့် လှံချင်းတို့ ပြောပြသည့် စကားများကို သေချာစွာ နားထောင်ရင်း စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာ ကွတ်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

“တကယ်တော့ မင်းတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူက ငါ့ရုပ်သွင်ကို ရုပ် ပျက်ထားတဲ့ ငရဲအဆိပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောသည်။

ထင်းလုံနှင့် လှံချင်းတို့ အလွန်အံ့ဩသွားကြသည်။

“သူက ငရဲအဆိပ်ဆိုတာ ဦး ဘယ်လိုလုပ်သိပါသလဲ”

သမားတော်ကြီးက သူလှမ်းပေးသော ဘူးကလေးကို ညွှန် ပြလိုက်၏။

“သည်လို လူမျိုးမှသာ သည်လောက် အနံ့အသက် လုံးဝ မရှိတဲ့အဆိပ်ကို ဖော်နိုင်တာပေါ့”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အဆိပ်သင့်နေတဲ့လူပဲဗျ၊ ဘာကြောင့် အ ဆိပ်ကို ထပ်ပေးလိုက်ရတာလဲ”

သမားတော်ကြီး မဲဖြိုးဖြိုးလိုက်၏။

“ကျုပ်အထင်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းကို သေမိန့်ပေးလိုက် ပေမယ့် အဆိပ်ခတ်ရသေးဘူး။ အခုမှ ကျုပ်လို ဟန်ဆောင်ပြီး မင်းကို အဆိပ်ခတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြော၏။

ထင်းလုံ ရင်ထိတ်သွား၏။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“ဒါဖြင့် သူက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အဆိပ်မသင့်ပါ ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလဲ”

သမားတော်ကြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ သူ့ရဲ့အဆိပ်ကို ဖြေဆေးလို့ ယုံကြည်စွာ သောက်အောင် တမင်တကာ အယုံသွင်းပြီး ပြောသွားတာ ဖြစ်လိမ့် မယ်”

သူက ဆုက်လက်ရှင်းပြ၏။

“သူက မင်းကို ဘယ်နေ့ သေရမယ်လို့ အကြောင်းကြား ထားသလဲ”

ထင်းလုံက...

“ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်သုံးရက်ပါ”

သမားတော်ကြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူက မင်းကို သေမိန့်ပေးလိုက်ပေမယ့် အဆိပ် မခတ်သေးဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း အဆိပ်သင့်နေပြီလို့ ထင်လာတဲ့ အချိန်မှာ အခုလို အယုံသွင်းပြီးတော့ မင်းကို အဆိပ်ခတ်ဖို့ ကြံရွယ် လိုက်တာပဲ”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“သည်လိုဆို ကျွန်တော့်မှာ အဆိပ် မမိသေးဘူးပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။ သမားတော်ကြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ စစ်ဆေးပြီးမှပဲ ကျုပ်က ပြောနိုင်မယ်”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ဦးက သမားတော် အတုလား၊ အစစ်လား
ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မခွဲခြားတတ်ဘူး”
ဟု ပြောလိုက်၏။
သမားတော်ကြီး ပြုံးလိုက်၏။
“မင်းသီချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ”
ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။
ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက် ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

ပြိုင်ဖက်ကင်း အတုမှသမားတော်က ဖြူစွန်တစ်နေရာသို့
ခေါ်သွား၏။
ထိုနေရာသည် အလွန်ရှောင်ကျနေသဖြင့် လူသူကင်းရှင်း
ကာ သေးငယ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေ၏။
သမားတော်ကြီးသည် ခရီးရောက်မဆိုက် ထင်းလုံ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်အား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။
သွေးလည်ပတ်မှုကိုလည်း သေချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်မိ
သည်။
သို့သော် မည်သည့် ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

အတန်ကြာမှ သူသည် ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောသည်။
“မင်း ဘာအဆိပ်မှ မသင့်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ပြောရဲတယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။
ထင်းလုံ ဝမ်းသာသွား၏။
လျှံချင်းလည်း စိတ်သက်သာရာရသွား၏။
“ကဲ... အခု မင်းတို့က ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြသေး
သလဲ”

ဟု မေး၏။
ထင်းလုံက မဆိုင်းမတွပင် ပြောသည်။
“ကျွန်တော် ငရဲအဆိပ်ကို တွေ့အောင် ရှာမယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။ သမားတော်ကြီးက...
“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လဲ လိုက်မယ်”
ဟု ပြော၏။ ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။
“ဦးလဲ လိုက်မယ် ဟုတ်လား”
“အေးပေါ့၊ သူက ငါလို ဟန်ဆောင်ပြီး လူအများကို ဒုက္ခ
မပေးမိ အချိန်မီ တားရအောင်လို့ပေါ့”
သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဒါဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်”
လျှံချင်းလည်း သူတို့၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

* * *

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံ၊ သမားတော်ကြီး၊ လှိုင်ချင်းတို့သည် ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့သော သမားတော်ကြီး၏ လှိုဏ်ဂုဏ်နေရာဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။

သို့သော်...

သူတို့သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ သူတို့ ပထမ တွေ့ခဲ့သည့် သမားတော်ကြီးကို မတွေ့ရသည့်အပြင် ကြွေဘူးကလေးများ၊ အသုံးအဆောင် တစ်စုံတစ်လေပင် မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

သမားတော်ကြီးယန်ယီကျင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“မင်းတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာက သည်နေရာ ဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်နေရာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သမားတော်ကြီးက...

“ဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ လူနေထိုင်တဲ့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရတာလဲ”

ဟု မေးပြန်၏။

လှိုင်ချင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တို့ သည်ကို ရောက်လာစဉ်တုန်းက သူ့ အသုံးအဆောင်များနဲ့ သမားတော်ကြီးကို သေသေချာချာ တွေ့ရပါတယ်”

အမှန်းတရား၏ ညီနောင်ဘွား (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။
ပြီးလျှင်...

“ခက်တယ်၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ စကားကို ယုံရမှာလား၊ ငါ့မျက်လုံးကိုပဲ ယုံရမှာလား မသိတော့ဘူး”

ဟု ပြော၏။ ထင်းလုံ စိတ်ပျက်သွား၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဦးကို တကယ် ပြောနေတာပါ”

လှိုင်ချင်းကမူ ဘာမျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
သမားတော်ကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား သံသယ ဖြစ်

နေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ယုံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်မှာ ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာမှ မရှိတာ၊ ကျုပ် ဘယ်လိုယုံရမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထင်းလုံ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။

သူ့အား အဆိပ်ဖြေဆေးပေးလိုက်သော သမားတော်ကြီးမှာ အမှန်တကယ်ပင် ငရဲအဆိပ် ဖြစ်နေသလော။

သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသနည်း။

ထင်းလုံ တွေ့ဝေနေ၏။

သမားတော်ကြီးသည် ထင်းလုံတို့အား ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ထင်းလုံနှင့် လှိုင်ချင်းတို့ စကားမပြောဘဲ ရပ်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ လှိုင်ချင်းက...
“အစ်ကို သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုစဉ်းစားမိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အစ်ကိုတော့ ဘာမှ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ လှိုင်ချင်းက...

“ကျွန်မ့စိတ်ထင် သည်သမားတော် နှစ်ဦးစလုံးက တစ်
ယောက်တည်းပဲလို့ ထင်တယ်”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လှိုင်ချင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

ထင်းလုံက...

“ညီမပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သမားတော်ကြီးက ဖြေဆေးပါ
ဆိုပြီး ပေးတဲ့ဆေးတွေ အဆိပ်ဖြစ်နေတာကို နောက်တွေ့တဲ့ သမား
တော်ကြီးက စစ်ဆေးခဲ့တယ်”

ဟု စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီးက အစ်ကိုကို သေကြောင်းကြံ
ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

လှိုင်ချင်းက...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

“သည်လိုဆိုရင် ပထမ သမားတော်ကြီးက အတု ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ သေချာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုတော့ သည်လိုပဲ ယူဆမိတယ်”

“အစ်ကို သည်လို ယူဆတာက ဒုတိယ သမားတော်ကြီးက
ပေးတဲ့ဆေးကို အဆိပ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ယုံကြည်တဲ့
သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

လှိုင်ချင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အစ်ကိုရဲ့ ယူဆချက် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်ဆေး
တွေဟာ အဆိပ်လား၊ ဖြေဆေးလား ဆိုတာ အစ်ကိုက ဘယ်လို ခွဲ
ခြားသိနိုင်မှာလဲ”

ထင်းလုံက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ညီမလေး ပြောတော့လဲ ဟုတ်တယ်”

လှိုင်ချင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အကောင်းဆုံးကတော့ သည်ဖြေဆေးကို နားလည်တဲ့
သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီကို သွားပြပြီး ခွဲခြားနိုင်တာဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

ထင်းလုံ သဘောကျသွားလေ၏။

“ညီမလေး အကြံကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိပြီဟု ထင်ရသည်။

သူသည် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထင်းလုံ ပေးလိုက်သောဆေးမှုန့်ကို သေချာစွာ စူးစမ်းကြည့်နေ၏။

တစ်ပန် နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ရှူကြည့်၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်း...သည်ဆေးမှုန့်မျိုးကို ကျုပ်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ မင်းစိတ်ထဲမှာတော့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကျွေးလိုက်ရင် သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သည်ဆေးမှုန့်မျိုးဟာ သည်လိုစမ်းသပ်ရုံနဲ့ အဖြေထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်းလုံက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ”

“သည်ဆေးမှုန့်က တကယ် အဆိပ် ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ ချက်ချင်းအစွမ်းထက်ချင် ထက်လာမှာ၊ သည်ဆေးမှုန့်ဖော်စပ်ပုံက ထူးခြားတယ်။ သူ့ကို အဆိပ် မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ အဆိပ် ရှိပါတယ်လို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး”

သူသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော၍ ထင်းလုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း။ သည်ဆေးမှုန့်ကို ဘယ်က ရလာတာလဲ”

ထင်းလုံက အမှန်အတိုင်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်၏။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

သမားတော်ကြီးက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အတုမဲ့သမားတော်နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ငရဲအဆိပ် ဖြစ်ရမယ်”

ထင်းလုံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ သည်ဆေးမှုန့်ကို ကျုပ်ကလဲ တိတိကျကျ မခွဲခြားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

လျှံ့ချင်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

“အဘရဲ့စိတ်ထင် ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါ”

“ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင် သည်ဆေးမှုန့်ဟာ အဆိပ် မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

ထင်းလုံနှင့် လျှံ့ချင်းတို့ အံ့အားသင့်သွား၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် အတုမဲ့သမားတော်ကြီးမှာ အစစ်ဖြစ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် သမားတော်ကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးပြီး နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

အကယ်၍ သူတို့ မထွက်ခွာမီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် ထိုသမားတော်ကြီး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အပြုံးကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်၏။

သို့သော်...

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့သည် ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်သည်အပြင် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံလည်း အလွန်နုနယ်သောကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ သူတစ်ပါး၏စကားကို စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

* * *

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာယင်း...

“ဘေးကို..ဘေးကို”

နောက်ကျောဘက်မှ အော်ပြောသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်းခိုင်းမောင်းနှင့်လာခြင်းကြောင့် ကဗျာကယာ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

မြင်းလှည်းက သူတို့ နံဘေးမှ ဒုန်းခိုင်းမောင်းနှင့် ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

“တော်တော်ရမ်းကားတဲ့ မြင်းလှည်းသမားပဲ”

လျှံချင်း မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

ထင်းလုံက လှမ်းကြည့်ရင်း မြင်းလှည်းသမားအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်...

“ဟင်..ဆီရည်သိုင်းသမားလိကြီးပါလား”

ဟု ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ရှင်”

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

လျှံချင်းလည်း အံ့ဩသွားလေသည်။

သူမကြည့်လိုက်ရာ မြင်းလှည်းမောင်းနှင်သွားသူမှာ ဆီရည်သိုင်းသမားလိကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိသတိပြုမိသွားလေသည်။

လျှံချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လျှံချင်းက...

“သူ့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ထင်းလုံက...

“အင်..သူဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“အစ်ကိုက သူ့ကို သဘောကျလို့လား”

“သဘောကျတာထက် ခုလို သူပြန်ပြီး ပေါ်ထွက်လာတာ ကျုပ်တို့အတွက် အရာအညီရကောင်းရနိုင်တယ်”

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုနေစဉ်...

“ဟေ့..ဟေ့”

လိကြီးက မြင်းများကို အော်ငေါက်ရင်း မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

တဖန် ထင်းလုံတို့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ သည်အတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားနေကြတော့မှာလား”

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မြင်းလှည်းနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်
ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

လီကြိုးက...

“မင်းတို့ လိုက်မပယ်ဆိုရင် ကျုပ်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး
လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ထင်းလုံက လျှံချင်းကို ခေါ်ပြီး မြင်းလှည်းဆီသို့ သွားလိုက်
လေသည်။

လီကြိုးက...

“မြင်းလှည်းပေါ်တက်၊ ကျုပ်တို့သွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့ မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သွားလျှင်...

“ဟေး...ဟေး”

လီကြိုးက မြင်းများကို ခေါက်ကာ မြင်းလှည်းကို ဒုန်းစိုင်း
မောင်းနှင်သွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညှိနှောင်သွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်...။

လီကြိုးက ထိုစားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်
လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မိုက်ဆာနေလို့ မင်းတို့လဲ ခဏလောက် အနားယူ
စားသောက်ချင်မယ် ထင်တယ်”

ဟု မေးလေသည်။

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်က စကားပြောချင်တာ”

လီကြိုး သဘောတူလေသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်လဲ စကားပြောဖော် မရှိတာနဲ့
အတော်ပဲ”

သို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်ကာ စားဖွဲ့တစ်လုံး၌
နေရာယူပြီး စားစရာများ မှာကြားလိုက်ကြသည်။

လီကြိုးမှာ အမှန်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့်အလား
အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထင်းလုံနှင့် လျှံချင်းတို့က ဟန်ပြုသာ စားလိုက်ကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည် နေထိုင်ခဲ့သည့် လျှံ၊ စွက်လိုက်ရုံ အနီး
တဝိုက်၌ လီကြိုးအား တွေ့ခဲ့ရသည်။

လီကြိုးက ကျက်သရေမင်္ဂလာမြင်းလှည်းနှင့် ပတ်သက်၍
ထင်းလုံတို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည်။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိက္ခံမှာ ဝူးကြည်နှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေသည်ကို ထင်း
လုံတို့ သိလိုကြ၏။

သို့သော် လိက္ခံသည် ဆက်လက်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ထင်းလုံတို့လည်း မေ့
မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ထင်းလုံနှင့် လှိုချင်းတို့က လိက္ခံအား အကဲခတ်နေကြ၏။

လိက္ခံက အမှုမထားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်

ပြီးမှ...

“ဇိုက်ဝသွားပြီ၊ စကားပြောကြတာပေါ့”

ဟု စကားစ လာလေသည်။

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကလဲ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဦး
နဲ့ စကားပြောရင်ပါတယ်”

လိက္ခံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက မင်းတို့ကို နှောင့်ယှက်ခဲ့တာကို မင်းတို့ စိတ်မဆိုးဘူး
လား”

“ကျုပ်တို့က...”

“မင်းတို့ စိတ်ဆိုးနေကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်နှောင့်ယှက်မိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

လိက္ခံ တောင်းပန်လာသဖြင့် ထင်းလုံတို့ အံ့ဩသွားကြ
လေသည်။

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

လိက္ခံက...

“အဲသည်အချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ”

လှိုချင်းကလည်း...

“ကျန်မတို့ကလဲ ဦးဟာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်နဲ့ ပတ်သက်နေ
မယ် ထင်ခဲ့မိတာ”

လိက္ခံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုတော့ ဘယ်သူကမှ ဝူးကြည်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ
သိသွားကြပြီပေါ့”

လှိုချင်းက...

“ဒါပေမယ့် ဦးရဲ့အကြောင်းကို ကျန်မတို့ မသိသေးဘူး”

လိက္ခံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စကို မပူပါနဲ့ ကျုပ်ပြောပြပါမယ်”

သူ၏အကြောင်းကို ထင်းလုံတို့သိအောင် ပြောပြလိုက်၏။
ထင်းလုံတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်ကြ

လေသည်။

လိက္ခံမှာ ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်အား နာကျည်းကာ ဆိုးမလို
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားကြလေသည်။

လိက္ခံက...

“ကျုပ်က ဝူးကြည်ရဲ့ လှိုချင်းစနစ်၊ ကျောက်ဝူကြီးကို တွေ့
ထားပေမယ့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ နောက်

၁၆၀ ❖ စာစွာသိုလ်သီဟအောင်

တော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ လူပုနဲ့ တိုင်ပင်မယ်ဆိုပြီး သွားတာ၊ လူပုက ခရီးလွန်နေတော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ ဒါနဲ့ ဝူးကြည်ဆီကို ပြန်လာခဲ့တာ၊ ဝူးကြည်က ကျက်သရေမြင်းလည်းကို ယူပြီး ထွက်သွားပြီ၊ ကျုပ်လဲ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတာ၊ မင်းတို့ လျှို့ဝှက်ဝှက်ကို ရောက်လာတဲ့အထိပဲ”

ထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဦးကလဲ ဝူးကြည်ကို ဆုံးမချင်နေတာကိုး”

လိကြီး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“သူ့ရဲ့အဆိပ်ကြောင့် ကျုပ်မိတ် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အပါအဝင် တစ်ရွာလုံး သေဆုံးခဲ့ရတာ၊ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် ကျေနပ် နိုင်မှာလဲ”

ထင်းလုံက...

“ဦးမှာ ဝူးကြည်ကို ဆုံးမဖို့ နည်းလမ်း ရှိနေပြီလားဗျာ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

လိကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ခုချိန်အထိ ဘာလုပ်ရမှန်း ကျုပ် မသိသေးတာ အမှန်ပဲ”

ထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လိကြီးကလည်း ဝူးကြည် အကြောင်းကို ဘာမှ မသိခြင်း ကြောင့် အကူအညီရဖို့ မလွယ်ကူဘဲ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လိကြီးသည် ထင်းလုံ စိတ်ပျက်သွားကြောင်း သတိပြုမိ

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လိုက်လေသည်။

လိကြီး လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သခင်လေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“သခင်လေးဟာ နေဝန်းခြံဝင်းက သခင်လေးထင်းလုံဆို တာ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ”

ထင်းလုံက...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တယ်လို့မှ သဘောမထား ပါဘူး”

လိကြီးက...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျုပ်က ဝူးကြည် အကြောင်းကို ပြောမပြ နိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းတစ်ခုကိုတော့ ပြောပြချင်ပါ တယ်”

ထင်းလုံက...

“ဘယ်လို သတင်းများလဲဗျာ”

လိကြီးက...

“ဝူးကြည်ကို ယန်ယီကျင်းက စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ သတင်းပါ သခင်လေး”

“ဟင်”

ထင်းလုံနှင့် လျှိုချင်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ သူတို့သည် ယန်ယီကျင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ယီကျင်းနှင့် ဝူးကြည်တို့မှာ ညီအစ်ကိုတော်စပ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး သမားတော်များ ဖြစ်လေသည်။

ညီအစ်ကိုချင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရင်း ရန်ဘက်များ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ညီနောင်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်မှုသည် သိုင်းလောကကို အန္တရာယ်ကျရောက်စေသည်အထိ ပြင်းထန်ခဲ့လေသည်။

ဝူးကြည်က အဆိပ်များ ဖော်စပ်ကာ သိုင်းလောကသားများအား ဒုက္ခပေးသည်။

ယန်ယီကျင်းက ဖြေဆေးဖော်ကာ ဝူးကြည်၏အဆိပ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေသူများကို ကယ်တင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ယခု...

ယန်ယီကျင်းက ဝူးကြည်အား စိန်ခေါ်ကြောင်း သိုင်းလောက၌ ကျေညာလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ယန်ယီကျင်းက ဝူးကြည်ရဲ့ ငရဲအဆိပ်ကို ဖြေဆေးဖော်စပ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဟုတ်လား”

လီကြီးက...

“သည်လို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဆိုရသေးဘူး။ ယန်ယီကျင်း

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

က ပညာချင်းပြိုင်မယ်၊ တိန်ရီမြို့ကို လာခဲ့ဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုတာပဲ ကြားခဲ့ရတာ”

လျှံချင်းက...

“ဦးက တိန်ရီမြို့ကို သွားမလို့ ထွက်လာခဲ့တာလား”

လီကြီးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ယန်ယီကျင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ဝူးကြည်အကြောင်း ကျုပ်သိထားသမျှ ပြောပြမလို့”

လျှံချင်းက...

“စောစောက ဦးပြောတော့ ဝူးကြည် အကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘူးဆို”

လီကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝူးကြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ ပြောပြလိုက်ရင် ယန်ယီကျင်း အတွက် အထောက်အကူတစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်မိတာ၊ တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်က သတိမထားမိတဲ့ အသေးအဖွဲ့လို့ထင်မိတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ တစ်ဘက်လူအတွက်တော့ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတတ်တဲ့ သဘော ရှိနေတတ်တယ် မဟုတ်လား”

လီကြီးမှာ အတွေးအခေါ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထင်းလုံ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဦးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျှံချင်းက...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ တိန်နီမြို့ကို သွားကြတာပေါ့”

ပြောရင်း ဆိုင်အပေါက်ဝဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်ရှေ့မှ ပြတ်သွားသူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လျှံချင်း အံ့ဩသွားပြီး...

“သမားတော်ယန်ယီကျင်းပါလား”

ဟု လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

သမားတော်ယန်ယီကျင်းသည် လျှံချင်းက ထွက်ခေါ်သဖြင့် လိုက်လာရင်း ဆိုင်ထဲရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ယီကျင်းက လျှံချင်းကော ထင်းလိုကိုပါ သိရှိနေရာ ထင်းလိုတို့ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

သူတို့က ယန်ယီကျင်း နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

တစ်ယောက်က သူတို့အား သိနေပြီး တစ်ယောက်က သူတို့အား မသိပါ။

တတ်ယမြောက် ဆေးဆရာမှာ အန္တရာယ် ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

လျှံချင်း ထွက်ခေါ်သည်ကို လက်ခံကာ ယန်ယီကျင်း လိုက်လာသည်မှာ အကြောင်း ရှိလေသည်။

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ယန်ယီကျင်းက ထင်းလိုတို့နှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ပြီးလျှင်...

“မင်းတို့နဲ့ တွေ့တာ အတော်ပဲ။ ကျုပ်ကလဲ မင်းတို့ကို လိုက်

ရှာနေတာ”

ထင်းလိုက...

“သမားတော်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေတာဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့လားဗျာ”

ယန်ယီကျင်းက...

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စများလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

ထင်းလို မေးလိုက်သောအခါ ယန်ယီကျင်းက...

“မင်းကို ဝူဒ်ကြည်က ရက်ချိန်းပေးထားတယ် မဟုတ်လား။

မင်း အဆိပ်မိနေပြီး သေဆုံးရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးစမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးမှ မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ယန်ယီကျင်းက...

“ကျုပ် မင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးမှ မတွေ့ရတာ အမှန်ပဲ။ အဆိပ်ဖြေဆေးပေးလိုက်တာကလဲ မင်းအတွက် လိုရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ထွက်သွားပြီးမှ ကျုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို တွေး

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိလိုက်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

ယန်ယီကျင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“သူက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပြီး ဖြေဆေး မရှိတဲ့ ငရဲအဆိပ်ကို ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ငရဲအဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးသွားရတဲ့ လူတွေလဲ နည်းဘူး”

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ယန်ယီကျင်း ဆက်ပြောသည်။

“ငရဲအဆိပ်ဟာ ဘယ်လို အဆိပ်မျိုးလဲဆိုတာ မင်းတို့သိကြသလား”

ထင်းလုံတို့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြလေသည်။

လျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ မသိပါဘူး။ သမားတော်ကြီးသိရင် ကျွန်မတို့ကို ပြောပြပါလားရှင်”

ယန်ယီကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

လျှံချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြပြန်လေသည်။

ယန်ယီကျင်းက ထင်းလုံကို ကြည့်ကာ...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“ဒါကြောင့် မင်းအဆိပ်မိထားတာ မရှိဘူးလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်က အဆိပ်အကြောင်းကို မသိတော့ ရမ်းသမ်းပြီး ပြောမိသလို ဖြစ်နေပြီလို့ တွေးမိပြီး သတိပေးချင်းလို့ မောင်ရင်လေးတို့ကို လိုက်ရှာခဲ့တာပါပဲ”

ထင်းလုံ ငိုငိုသွား၏။

ယန်ယီကျင်း၏စကားက သဘာဝကျနေ၏။

ငရဲအဆိပ် အကြောင်းကို မသိဘဲ အဆိပ်မိထားခြင်း မရှိဟု ပြောခဲ့သည်မှာ သေချာရောရာမှ မရှိတော့ပါ။

အဆိပ်မိထားခြင်း ရှိချင်မှရှိမည် ဖြစ်သည်။

အဆိပ်မိမထားပါက အရေးမကြီးပါ။

အဆိပ်မိထားပါက ယန်ယီကျင်းမသိဘဲ အဆိပ်မရှိဟု ပြောမိခဲ့ခြင်းက မှားယွင်းနေတော့မည် ဖြစ်သည်။

လျှံချင်းက...

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုထင်းလုံ အဆိပ်မိထားသလား။ အဆိပ်မိမထားဘူးလားဆိုတာ သေချာ မပြောနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါမခက်ပါဘူး ညီမရယ်၊ ကျုပ်အဆိပ်မိချင်ရင်လဲ မိထားမှာပေါ့။ အဆိပ် မရှိရင်လဲ မရှိဘဲ နေမှာပေါ့။ အချိန်တန်ရင် အဖြေ ခေါ်ထားမှာပဲ မဟုတ်လား”

မှန်ပေသည်။

၁၆၈ ❖ စာကွဲသို့လ်သီဟအောင်

ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်က သူ့အား ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်သုံး ရက်နေ့၌ သေဆုံးသွားရမည်ဟု သတ်မှတ်ပေးထား၏။ အဆိပ်မိထားပါက ထိုနေ့တွင် သူ့သေဆုံးသွားရပေလိမ့် မည်။

လျှံချင်းက...

“အစ်ကိုထင်းလုံ အဆိပ်မိထားတယ်၊ အဆိပ်မိမထားဘူးဆို တာ သမားတော်ကြီး တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူးဆိုပါတော့”

ယန်ယီကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါအမှန်ပါပဲ”

လျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့က သမားတော်ကြီးနဲ့ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင်တုတ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

သူမသည် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြ လိုက်လေသည်။

ယန်ယီကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပါပဲရှင်”

“ဒါဆို ဝူးကြည်က ကျုပ်ကို တစ်ချိန်လုံး မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သေချာပြီ”

ထင်းလုံက...

“ဝူးကြည်က ဦးရဲ့ရုပ်သွင်ဖျက်ပြီး လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

သဘောလား”

ယန်ယီကျင်းက...

“သေရှာတာပေါ့ သူက ဆေးပညာအပြင် ရုပ်ဖျက်ပညာလဲ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာကျတော့ ကျုပ်ကို မစီဘူး”

လျှံချင်းက...

“ကျွန်မက ဦးနဲ့ နှစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့တယ်၊ တစ်ကြိမ်မှာ ဦးက အစ်ကိုထင်းလုံ အဆိပ်မမိတဲ့ အကြောင်းပြောပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကျတော့ ဦးပေးလိုက်တဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးကမှ အဆိပ်အစစ် ဖြစ်နေ တယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်ထပ် သမားတော်တစ်ယောက် ရှိသေး တယ်”

ယန်ယီကျင်းက...

“ကျုပ်ဟာ သမားတော်ယန်ယီကျင်းအစစ် ဖြစ်တယ်ဆို တာ သက်သေအထောက်အထား အများကြီးပြုနိုင်ပါတယ်၊ မိန်း ကလေးတို့ နောက်ထပ် တွေ့ခဲ့တဲ့ သမားတော်နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဝူးကြည် ဖန်တီးထားတာပါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်လှုပ်ရှားခဲ့တာလို့ ကျုပ်အတပ်ပြောခဲ့တယ်”

သူက အားလုံးကို ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က ဝူးကြည်ကို တိန်ရီမြို့မှာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းလိုက် တယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတာ၊ မင်းတို့ကြားမိမှာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိကြုံးက...

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်သတင်းကြောင့် တိန်ရီမြို့ကို ကျုပ်တို့ သွားမလို့ပါ”

ယန်ယီကျင်းက...

“အဲသည် သတင်းကို ဝူးကြည်လွှင့်လိုက်တာ”

“ဗျာ”

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး၊ ဝူးကြည်ကိုလဲ စိန်မခေါ်ဘူး၊ အဆိပ် ဖြေဆေးဖော်စပ်လို့ မရတာကြောင့် စိတ်သောကရောက်ပြီး ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ”

လိကြီးက...

“သမားတော်ကြီး စိန်ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ယန်ယီကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

လိကြီး။ လျှံချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့ အရှင်းချင်း ကြည့်ရှင်း ဝူးကြည်က ထင်သလို မွေနှောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာ ကြလေတော့သည်။

ယန်ယီကျင်းက...

“ဝူးကြည် လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တဲ့ သတင်းကြောင့် သိုင်း လောကသားတွေဟာ တိန်ရီမြို့ကို သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဝူးကြည်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ သည်လို မဖြစ်အောင် တားဆီးရလိမ့်မယ်”

ထင်းလုံက...

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

“သမားတော်ကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တိန်ရီမြို့ကို စုရုံး ရောက်ရှိလာမယ့် သိုင်းလောကသားတွေကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ခင် တား ဆီးနိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

လျှံချင်းက...

“ဘယ်လိုတားဆီးမှာလဲ ဝူးကြည်၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး မဟုတ်လား”

ယန်ယီကျင်းက...

“မင်းတို့က ကျုပ်လို ရုပ်ပျက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ သူဟာ ဝူးကြည်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူက သည်အနီး အနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်”

ထင်းလုံတို့ စိတ်လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

လိကြီးက...

“တိန်ရီမြို့ ကိစ္စက ထောင်ချောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သည်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ထိပ်သီးသိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေကို အကူအညီ တောင်းရင် ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်က သတင်းကြီးနဲ့တဲ မိုးနဂါးကို တောင် သတိရမိသေးတယ်”

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စကို ဦးတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က...”

“ဦးက ရှုကျားဂိုဏ်းချုပ်ဆီကို သွားပါ၊ နေဝန်းကြိုင်း

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သခင်လေးက တိန်နီမြို့ ကိစ္စဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နေတာ
ကြောင့် တားဆီးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ
ခင်ဗျာ။

“ကောင်းပြီ”

လိကြီးက တိန်နီမြို့ ထောင်ချောက်ကိစ္စကို တာဝန်ယူဖို့
သဘောတူလိုက်သည်။

(ထို့နောက်)။

ထင်းလုံတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ချက်ချင်းထွက်သွားလေ
တော့သည်။

* * *

ဖျောက်မရသောအကျင့်

လိကြီး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မိမိမှာ မိုးနက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားသော ချုံကျားဂိုဏ်း
ချုပ်က တိန်နီမြို့ ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်း
လုံ ယုံကြည်ထားလေသည်။

လိကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်...

“ကျုပ်တို့ ပူးကြည်ကို လိုက်ရှာကြမယ်”

သမားတော်ယန်ယီကျင်းက ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လှိုင်ချင်း သဘောတူကာ ကျသင့်ငွေပေးဖို့ ဆိုင်လုလင်တစ်
ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ငွေလာယူပါရှင်”

သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရောက်ရှိလာခြင်း
ခန့်ချေ။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ငွေလာယူပါရှင်”

လှိုင်ချင်းက ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာပါ။

တစ်ဆိုင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

လှိုင်ချင်းသာမက ယန်ယီကျင်းကော ထင်းလုံပါ စိတ်ဝင်စား

ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင်...

ဆိုင်လုလင်သုံးယောက် ဆိုင်တာဝန်ခံတစ်ယောက်၊ စား

သောက်သူငါးယောက် စုစုပေါင်း လူကိုယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ

ကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့

သည်။

* * *

စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ၌ အလွန်ပင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်
ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဆိုင်တာဝန်ခံ၊ ဆိုင်လုလင်နှင့် စားသောက်သူများ သေဆုံး
ခဲ့ရချေပြီ။

ထိုလူများမှာ အသံဗလံ လုံးဝမကြားရဘဲ သေဆုံးသွားကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အရမ်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကိုစွဲဖြင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အဆိပ်...။

ထိုလူများ အဆိပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရမည်မှာ သေချာနေပါ
တော့သည်။ ယန်ယီကျင်း ခံပြင်းသွားသည်။

“သူက ကျုပ်ရဲ့ အနီးတဝိုက်မှာ ရှိနေပြီး ကျုပ်ကို မျက်ခြည်
မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ”

ထင်းလုံက လှိုင်ချင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ညီမသွားပါတော့”

“ရှင်”

လှိုင်ချင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ညီမထွက်သွားပါတော့လို့ ပြောတာပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ သည်နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွား
တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထင်းလုံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ လှိုင်ချင်းက...

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ”

ထင်းလုံက...

“ဝူ့ကြည်က ကျုပ်တို့ရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေပြီ”

၁၇၆ ❖ စာတ္တသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကြည် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများက သက်သေခံနေသည်။

လှိုင်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖေဖေ မရှိတော့ကတည်းက ကျွန်မအတွက်လဲ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

“ညီမ”

“ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကထဲက သူလိုငါလို လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေလို့ကော၊ သေဆုံးသွားလို့ကော ဘာများ အကြောင်းထူးမှာတုလဲရှင်”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမဟာ..”

လှိုင်ချင်းက...

“ဝူးကြည်ကို တားဆီးဆုံးမနိုင်ဖို့ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ မရှိပါဘူးရှင်”

ထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လှိုင်ချင်းအား ထွက်သွားခိုင်း၍ ရတေဝူမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ယန်ယီကျင်းကလည်း ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

“တူမကြီး၊ ဝူးကြည်ရဲ့ အဆိပ်ဟာ လောကပေါ်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဖြေဆေးမရှိတဲ့အဆိပ် ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်လဲ ဘာမှတတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှောင်တိမ်းသွား

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

တာ ကောင်းမယ်၊ ဝူးကြည်က အနီးအနားမှာ ရှိနေပြီး အချိန်မရွေး အဆိပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်လာနိုင်လို့ အန္တရာယ် ရှိနေပြီကွဲ့”

“ကျွန်မက သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်လို့ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ရှာခဲ့တာ၊ သူ့ကို တွေ့ရကားနီးမှ ဘာကြောင့် ထွက်သွားရမှာလဲရှင်”

သူမလည်း ဖခင်ကြီးနှင့် ဖတ်သက်ပြီး ဝူးကြည်အပေါ် နာကျည်းချက် ရှိနေရကား သူမအား ထွက်သွားဖို့ ဖျောင်းဖျ၍ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ယန်ယီကျင်းလည်း နားလည်သွားလေတော့သည်။ လှိုင်ချင်းက...

“ကျွန်မကို ထွက်သွားဖို့ မဖျောင်းဖျပြပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော လေသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

* * *

တစ်ဆိုင်လုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အပ်ကျသံကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ လူသေအလောင်း ကိုးလောင်းနှင့် အသက်ရှင်သူ သုံးယောက်ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက်...

“ဖျောက်”

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထူးခြားသော အသံတစ်ခု တီးတိုးထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံက တိုးညှင်းလှသော်လည်း ထင်းလုံတို့၏နားထံ၌

ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

လက်ချောင်းကလေးများ ကွေးကာ လက်ဆစ်ချိုးသော

အသံ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ယီကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထင်းလုံက...

“ဒါ လက်ဆစ်ချိုးတဲ့ ပညာပဲ”

ယန်ယီကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝူဒ်ကြည်လေ”

“ဗျာ၊ ဝူဒ်ကြည် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ တပျောက်ပျောက် အသံထွက်အောင် လက်ဆစ်ချိုးတတ်တာ ဝူဒ်ကြည်ရဲ့အကျင့်ပဲ”

ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ရကား ယန်ယီကျင်းက ဝူဒ်ကြည်၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိနေသည်မှာ မဆန်းပါချေ။

လျှံချင်း ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

“သူက သည်အနီးအနားမှာ ရောက်နေတာ သေချာပြီပေါ့”

ယန်ယီကျင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အလောင်းများကို ကြည့်

ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လျှံချင်းက...

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ထွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

“ဒါဖြင့် သူ ဘာကြောင့် ထွက်မလာသေးတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏စကားသံ အဆုံးတွင် လက်ဆစ်ချိုးသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

* * *

လက်ဆစ်ချိုးသံများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လျှံချင်းက အသက်ခုအာင့်ကာ နားစွင့်ထားလိုက်သော်လည်း နောက်ထပ် မကြားရတော့ပါ။

ထင်းလုံက ယန်ယီကျင်းအား မေးလိုက်သည်။

“သူက သတ်ပစ်ချင်တဲ့လူကို အဆိပ်နဲ့ အရင်တိုက်ခိုက်တယ်၊ အဲသည်လူ အဆိပ်မိသွားပြီဆိုမှ သူ ဘယ်နေ့ သေရမယ်ဆိုပြီး ယောယုဝအမိန့်စာကို ပို့ပေးတယ်၊ သည်လို မဟုတ်လားဗျာ”

ယန်ယီကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်အတိုင်းပဲ”

ထင်းလုံက...

“ယောယုဝအမိန့်စာရတဲ့ လူတိုင်း အဆိပ်မိထားပြီးပြီဆိုတာ သေချာတာပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က အမိန့်စာရထားတော့ အဆိပ်မိနေပြီ”

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ဘာမှ တွေးတောစဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

သူက လျှံချင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
လျှံချင်းက အမိန့်စာ မရသေးပါ။
ထို့ကြောင့် အဆိပ်မိထားခြင်း မရှိသေးကြောင်း ထင်ရှား၏။
သူမသာ ရှောင်တိမ်းသွားမည်ဆိုပါက အသက်ရှင်နိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံချင်းက...

“အရင်က အဆိပ်မမိခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာအဆိပ်မိနေပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ညီမက...”

“ကျွန်မထင်တယ်၊ မကြာခင် ကျွန်မဆီကို ‘ယောယုဝအမိန့်’ ရောက်လာလိမ့်မယ်ရှင်”

ထင်းလုံ ငိုငံသွားလေသည်။

လျှံချင်းက...

“ဝူးကြည့်ရဲ့ အဆိပ်ကို ကုသပေးဖို့ ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လားရှင်၊ အဆိပ်မိထားတဲ့လူတိုင်း အချိန်ကျရင် သေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိပ်ကြောင့် အသက်မသေဆုံးခင်မှာ ဝူးကြည့်ကို တုန့်ပြန်သွားဖို့ အခွင့်အရေးတော့ ရှိသင့်တာပေါ့လေ”

ထင်းလုံ လက်ခံလိုက်သည်။

အမုန်းတုရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“ကောင်းပြီ၊ ညီမသဘောပါပဲ”

သူက လျှံချင်း၏ရှေ့၌ အလံလေးတစ်ခု ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်မိလိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

ယောယုဝအမိန့်...။

ယောယုဝအမိန့်သည် လျှံချင်းအတွက်လည်း ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လျှံချင်းက ထိုအမိန့်အလံလေးကို ထင်းလုံနှင့် ယန်ယီကျင်းတို့ထက် အလျင်တို့ ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထင်းလုံ၏စကား ဆုံးသွားချိန်ရောက်မှ ယန်ယီကျင်းက လျှံချင်း ရှေ့မှ အမိန့်အလံလေးကို တွေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အလံပေါ်၌ ရေးထားသော ရက်စွဲကြောင့်...

“ဟာ...သည်နေပါလား”

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

လျှံချင်းက ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။
ယန်ယီကျင်းက ထင်းလုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထင်းလုံလည်း ပြုံးနေ၏။

သူ၏အပြုံးက ထူးခြားနေခြင်းကြောင့် ယန်ယီကျင်း သေ

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်းလုံ၏ရှေ့ စားပွဲပေါ်၌လည်း
အလံလေးတစ်ခု ရှိနေ၏။

အလံပေါ်၌ ရှေးထားသော သေမိန့်ရက်စွဲမှာ လှံချင်းကဲ့သို့
ယနေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

အလံကလေးအား ယန်ယီကျင်း တွေ့မြင်သွားသည်ကို မြင်
လျှင် ထင်းလုံက...

“ဗူးကြည်က အပြောင်းအလဲ အတော်မြန်တဲ့ လူတစ်
ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ် မိတ်မရှည်တဲ့ လူတစ်ယောက်လား မပြော
တတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယန်ယီကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ...

“သူက သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်နေတဲ့ အရူးတစ်
ယောက်ကွ”

ဤတွင်...

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

* * *

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ထိပ်တိုက်

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ညနေဆည်းဆာ အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

လေအေးများက ဆိုင်ထဲ တိုးဝင်တိုက်ခတ်လာ၏။

ဆိုင်ထဲ၌ အေးစိန်မှုက လွှမ်းမိုးထားလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်
ရလေသည်။

ရယ်သံ...

အေးတီအေးစက် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံက မလှမ်းမကမ်းမှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ယီကျင်း၊ လှံချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့ မသိမသာ ကြည့်
လိုက်၏။

“ချောက်”

လက်ဆစ်ချိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆိုင်တံခါးပေါက်နှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတစ်လုံး၌ အသုံးပြု
တစ်ယောက် ထိုင်ကာ လက်ဆစ်ချိုးနေ၏။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ယန်ယီကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

ယန်ယီကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဝူးကြည်၊ မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ရုပ်သွင် ရုပ်ဖျက်ဟန်ဆောင် နေရတာလဲ၊ မင်း မရှက်ဘူးလား”

ထိုအဘိုးအိုက...

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက ဝူးကြည်၊ ငါက ယန်ယီကျင်းပါကွ”

“မင်း...”

“မင်းသာ ဟန်ဆောင်နေတာ”

“တောက်...မင်း...မင်း”

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ မင်းက ဝူးကြည် ဖြစ်နေလို့သာ အနီးက ရှိနေတဲ့ လှိုင်ချင်းနဲ့ ထင်းလုံကို အဆိပ်ခတ်လိုက်နိုင်တာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“မှန်တာ ပြောတာလေ၊ အမိနဲ့အလံ ချထားပေးဖို့လဲ လွယ် ကူသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

ယန်ယီကျင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းကို သတ်ပစ်ရမှ ငါကျေနပ်မယ်”

ရုတ်တရက် ခုန်ထကာ အဘိုးအိုထံ ပြောဆင်သွားလေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ထင်းလုံနှင့် လှိုင်ချင်းတို့သည် ယန်ယီကျင်းနှင့် အဘိုးအိုတို့ ပြောဆိုနေသော စကားများကြားလျှင် စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားကြ လေသည်။

ယန်ယီကျင်း နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်နေရပြီး မည်သူက အစစ်၊ မည်သူက အတု ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် မခွဲခြားတတ်တော့ ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်ယောက်က ယန်ယီကျင်းဖြစ်ပြီး ကျန် တစ်ယောက်က ဝူးကြည်ဖြစ်ရပေမည်။

ထင်းလုံနှင့် လှိုင်ချင်းတို့ တွေ့ဝေနေစဉ် ယန်ယီကျင်းနှင့် နောက်မှရောက်လာသော အဘိုးအိုတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ ဆုံမိကြပြီ ဖြစ်သည်။

“သေပေတော့”

ယန်ယီကျင်းက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

နောက်မှ ရောက်လာသော အဘိုးအိုက...

“ငါတို့ ဆေးပညာ ဖြိုင်ကြမယ်လေ”

“မလိုဘူး၊ မင်းကို သတ်ပစ်ရရင် ငါကျေနပ်ပြီ”

ထို့နောက် သူတပြန် ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ သည်။ နှစ်ယောက်သား လှိုင်ချင်း ရောထွေးကာ မည်သူက ယန် ယီကျင်းအစစ် မည်သူက ယန်ယီကျင်းအတု ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြားမရ တော့ချေ။

* * *

www.burmeseclassic.com

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတိုးဆိုနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ယန်ယီကျင်း ဖြစ်နေသည်။

တိုက်ပွဲကြောင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားပြီး မည်သူက

အတူ အမည်သူက အစစ်ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြားဖို့ ခက်ခဲနေပါတော့သည်။ လျှံချင်းက...

“ကျွန်တို့ သည်အတိုင်း လက်ခိုက်ကြည့်နေတော့မှာလားရှင့်”

ဟု မချင့်မရဲ ပြောလိုက်သည်။ ထင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့အတွက် အချိန်ကျလာတော့မှာပါ”

သူ၏စကားနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ယန်ယီကျင်းတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနိုင်ရသူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဝုန်းကြည့်၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဟုလည်း ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရှုံးနိမ့်သွားသူက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ငှားလိမ့်ထလာ၏။

“ဝုန်းကြည့်၊ မင်းလူယုတ်မာ”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြစ်တင်နေကြ

အမှန်းတရား၏ညီနောင်သွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

လေတော့သည်။

လျှံချင်းနှင့် ထင်းလုံတို့ အချင်းချင်းကြည့်ကာ...

“သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ယန်ယီကျင်းက သိုင်းပညာ ဝိသားတယ်လို့ သိရတယ်ရှင့်”

လျှံချင်းက ပြောသည်။

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်းကြည့်က ဆေးပညာကော သိုင်းပညာကော ယန်ယီကျင်းကို မယှဉ်နိုင်ဘူး”

လျှံချင်းက...

“ဒါဆိုရင် အနိုင်ရသွားတာ ယန်ယီကျင်းပေါ့”

ထင်းလုံ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်းကြည့်၊ မင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းက အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာရာရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ သည်နေရာမှာပဲ မင်းသေရမှာပဲ”

ယန်ယီကျင်းတစ်ယောက်က ငေါက်လိုက်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်က...

“ဝုန်းကြည့်၊ မင်းရဲ့အကြံအစည်ကို ငါသိပြီ”

“ဘာကွ”

“မင်းက ငါ့ကို ဝုန်းကြည့်လို့ စွပ်စွဲပြီး သတ်ပစ်မယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း ယန်ယီကျင်းဆိုပြီး ငါ့နေရာဝင်ယူမယ်၊ သိုင်းလောကမှာ အထင်

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကရသမားတော်ကြီးအဖြစ် ဆက်ပြီး ရပ်တည်သွားမယ်၊ ဒါ မင်း အကြံပဲ မဟုတ်လား”

“ဝူးကြည်၊ မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲကာ အပြစ် တင် ပြောဆိုနေကြ၏။

လျှံချင်း အားမလိုအားရ ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်မ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောကာ လျှပ်တပြက် လှမ်းထွက်သွားတော့သည်။

* * *

လျှံချင်းသည် ယန်ယီကျင်း နှစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

ယန်ယီကျင်း နှစ်ယောက်ကား ငြင်းခုံနေကောင်းနေဆဲ။

လျှံချင်းက...

“ရှင်ဟာ ယန်ယီကျင်းအစစ် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအဖေကို သတ်ခဲ့တဲ့ ယန်ယီကျင်းအတူ ဝူးကြည်ဆိုတာ ကျွန်မသိထားပြီရှင်”

ဟုငေါက်ကာ ယန်ယီကျင်းတစ်ယောက်အား လက်ဝါးဖြင့်

ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် လျှံချင်း၏အသံကိုကြားမှ သတိဝင်လာ၏။

လျှံချင်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း--

အမုန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“ဟေ့-ဟေ့ မလုပ်နဲ့၊ မင်း မှားမယ်”

ကဗျာကယာ တားဆီးလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ လျှံချင်း၏လက်ဝါးက သူ၏ရင်ဝကို ရိုက်ချမိလိုက်လေ တော့ သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ထိုအဘိုးအို စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လှင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လျှင် ကျန်နေသော ယန်ယီကျင်း က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး၊ ခုတော့ ဝူးကြည်ကို ကျုပ်တို့ ဟန့်တားနိုင်ခဲ့ ပါပြီ”

လျှံချင်းက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သေရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျေနပ်နိုင်ပါပြီရှင်”

ယန်ယီကျင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ဘာမှ မပူနဲ့၊ ဝူးကြည်ရဲ့ အဆိပ်ကြောင့် မိန်း ကလေး မသေရဘူး”

“ရှင်”

လျှံချင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ယန်ယီကျင်းက...

“မိန်းကလေးအတွက် ကျုပ်အဆိပ်ဖြေဆေးပေးပါမယ်”

“ရှင်”

လှိုင်ချင်း အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေ၏။

ယန်ယီကျင်းက...

“ကျုပ်က ဝူးကြည်ရဲ့ ငရဲအဆိပ်ကို ရေဖျက်နိုင်တဲ့ အဆိပ်
ဖြေဆေး ဖော်စပ်ထားပြီးပါပြီ။ အဆိပ်ဖြေဆေး လှိုင်ချင်တဲ့ လူတွေက
များပြီး ဖြေဆေးက နည်းနည်းပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်
က ဖြေဆေးဖော်စပ်ထားတယ်ဆိုတာ ဝူးကြည်သိသွားရင် သူက
ခြေရာပျောက်သွားဦးမှာပဲ။ ငရဲအဆိပ်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့ အ
ဆိပ်တစ်မျိုး ထပ်ပြီး ဖော်စပ်ဖို့ ကြိုးစားဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အဆိပ်
ဖြေဆေး ဖော်စပ်ပြီးပြီဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမခံဘဲ လျှို့ဝှက်
ထားခဲ့ရတာ”

လှိုင်ချင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါ... ဒါဆို”

ယန်ယီကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ အဆိပ်ဖြေဆေး ကျုပ်ပေးပျံမယ်။
မိန်းကလေးရဲ့ အသက်ကို ကျုပ်ကယ်တင်ပျံမယ်”

လှိုင်ချင်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ယန်ယီကျင်းက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းလေးတစ်လုံး
ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဆေးပုလင်းလေးထဲ၌ အနီရောင်ဆေးလုံး က
လေးများ ရှိနေ၏။

ယန်ယီကျင်းက ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ

လှိုင်ချင်းအား ပေးလိုက်လေသည်။

“ရှေးသည်ဆေးလုံးလေးကို သောက်လိုက်ပါ။ ငရဲအဆိပ်
ကို မှုစရာ မလိုတော့ပါဘူးကွယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

လှိုင်ချင်းက ဆေးလုံးလေးယူကာ သောက်ချရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

“ညီမ မသောက်နဲ့”

ထင်းလုံ၏ဟန်တားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

* * *

ထင်းလုံ၏အော်ငေါက်ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ထင်းလုံသည် လှိုင်ချင်းအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားပြီး

လှိုင်ချင်း၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်လေသည်။
ဖတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လှိုင်ချင်း၏လက်ထဲမှ ဆေးလုံး

ကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားလေသည်။
“ဟင်”

လှိုင်ချင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။
ထင်းလုံအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲရှင်”

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းလိုက...

“ညီမ သူ့ရဲ့လက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ညီမကို ဖြေဆေးပေးတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က သူ့ရဲ့လက်တွေကို သတိထားမိလိုက်တာ”

လျှံချင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ယန်ယီကျင်း၏လက်နှစ်ဘက်ရှိ လက်ချောင်းက အလေးများမှ လက်ဆစ်များက အင်မတန် ကြီးမားနေသည်ကို တွေ့မိရ၏။

လက်ဆစ်ချိုးသူများ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသည့်အတိုင်း လက်ချောင်းအရိုးအဆစ်များ ကြီးမားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူးကြည်သည် လက်ဆစ်ချိုးတတ်သည့် အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထင်းလိုက ယန်ယီကျင်း အတုနှင့် အစစ်ကို အမူအကျင့်ကို ကြည့်ပြီး ခွဲခြားနိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှံချင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယန်ယီကျင်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

* * *

အမှန်းတရား၏ညီနောင်ဘွား(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ယန်ယီကျင်းအတု ဝူးကြည်က ရယ်မောနေ၏။

ထင်းလိုက...

“ခင်ဗျားဟာ ဝူးကြည်ဆိုတာ ငြင်းလို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ”
“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူးကြည်က ရယ်မောရင်း မျက်နှာပေါ်၌ တစ်ဆင်ထားသော မျက်နှာဖုံးတို့ကို ခွာချလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေရသည့် ငရဲအဆိပ်ဝူးကြည်အား ပီပီပြင်ပြင် တွေ့လိုက်ရဖို့ ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကြည်က...

“မိုးနဂါးသခင်လေးထင်းလို့ အတော်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ခိုးကျူးပါတယ်၊ ခက်တာ တစ်ခုက မင်းဟာ သက်ဆိုးမရှည်နိုင်တော့တာဘဲ”

လျှံချင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးက...”

ဝူးကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါအဆိပ်ဖြေဆေး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆိပ်ထကြွမလာအောင် ခေတ္တခဏ ဟန်တားနိုင်တဲ့ဆေးပါ မိန်းကလေး”

“ဒါဖြင့် ရှင့်သဘောက...”

ဝူးကြည်က အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ယန်ယီကျင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုလှုပ်နှံလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဝူးကြည် သေသွားပြီ သတင်းလွှင့်မယ်၊ ကျုပ်

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်
ကသူ့နေရာဝင်ပြီး ယန်ယီကျင်းအဖြစ်နဲ့ သိုင်းလောကမှာဆက်ပြီး
ရပ်တည်သွားဖို့ကြံစည်ထားတာ”

ထင်းလုံက...

“ခုတော့ ခင်ဗျားအကြံအစည် မအောင်မြင်နိုင်တော့ပါဘူး
ဗျာ”

“ငါက မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ထိုစဉ်...

“ငါရှိပါသေးတယ်လေ”

စကားသံနှင့်အတူ ယန်ယီကျင်းက ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

ဝူးကြည်၏အဆိပ်က ယန်ယီကျင်းကိုပါ ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

အဆိပ်မိသွားသဖြင့် ယန်ယီကျင်း သိုင်းပညာရှိသာသော်
လည်း ဝူးကြည်အား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ယီကျင်းမှာ ထိပ်သီးသမားတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်၌ ဝူးကြည်၏အဆိပ်ဒဏ် ခံရနိုင်ဖွယ်ရှိရကား အ
ဆိပ်နိုင်နင်းသည့် ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးကို ကြိုတင်သောက်သုံးထား
ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝူးကြည်၏ ရေအဆိပ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်

သည်။ မည်သို့ဆိုစေ။ ပြင်းထန်လှသော အဆိပ်ကြောင့် အသက်မ
သေဆုံးသည့်တိုင် တစ်သက်လုံး လူမမာကြီးတစ်ယောက်ပမာ နေ
သွားရတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကြည် အံ့ဩသွား၏။

“ယန်ယီကျင်း...မင်း...မင်း”

ယန်ယီကျင်းက အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အာလုပ်နေကြတာလို့”

ဤတွင် ထင်းလုံနှင့်လျှိုချင်းတို့ သတိဝင်လာကြလေသည်။

“သေပေတော့”

“ယား”

ညာသံပေးကာ ဝူးကြည်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့
သည်။

သူတို့သည် ဖြေဆေးမရှိသော အဆိပ်မိထားပြီဖြစ်ရကား
မကြာမီ သေဆုံးကြရတော့မည်ဖြစ်သကဲ့သို့ သိုင်းပညာလည်း
ပျောက်ကွယ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဝူးကြည်အား ဆုံးမနိုင်ရန် ခွန်အားနှင့်သိုင်းပညာ
ကို အစွမ်းကုန်ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူးကြည်လည်း ရှောင်တိမ်း၍မရတော့သဖြင့် မြန်လည်ရင်
ဆိုင်လိုက်ရသည်။

သုံးယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြလျှင်...

* * *

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယန်ယီကျင်းက ဒယိဒယိုင်ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခု စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အပ်ကျသံကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထင်းလုံ၊ လှိုင်ချင်းနှင့်ဝူးကြည်တို့လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာမလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားကြချေပြီ။

သိုင်းလောကအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြီးဆုံးချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ယီကျင်းက စားသောက်ဆိုင်လေးနှင့် မလှစိုးမကမ်း သို့ရောက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်မှာ မီးဟုန်းဟုန်းစွဲလောင်သွားလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

